

ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ τῶν Κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων».

Ἡρῶς τὴν Βουλὴν

Ἡ Κυβέρνησις, φρονούσα ὅτι ἡ σταθερῶς ὠργανωμένη καὶ ἀποτελεσματικὴ πρόνοια ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν ὀφείλει ν' ἀποτελῇ λογικὸν συμπλήρωμα τοῦ ὑφισταμένου κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ καθεστώτος καὶ συναισθανομένη ὅτι ἡ θέσπις τιαυτῆς προνοίας ὑπὲρ ποτε κατὰ τὴν διανομιμένην περίοδον οἰκονομικῆς δυσπραγίας εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν δοκιμαζομένην ἐργατικὴν τάξιν καὶ χρήσιμος εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ θέσῃ δι' ἐμὸ ὑπὸ τὴν ψῆφον Σίας τὸ σύνθημα «περὶ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Τὸ ὑποβαλλόμενον νομοσχέδιον ἀποβλέπει εἰς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν νὰ ὀργανώσῃ ἐπιστημονικῶς ἐδραϊὰν προστασίαν ὑπὲρ τοῦ μεγίστου τμήματος τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας ἢ ἐπελευθέρωσιν τοῦ γήρατος καὶ διὰ τὰ μέλη τῶν οικογενειῶν αὐτῶν ὁσάκις προσβάλλονται ἐξ ἀσθενείας καὶ εἰς περιπτώσιν θανάτου τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τῶν στήριγματος.

Ἡ εὐρύτερα ἀνάπτυξις τῶν σκοπῶν καὶ ἡ συγκριτικὴ ἀνάλυσις τῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου ἐκτιθενταὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις, ἀκολουθοῦσι σύνταμον ἐπισκόπησιν τῶν λόγων γενέσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν καὶ συνοπτικὴν κριτικὴν τῆς ἡμετέρας σχετικῆς νομοθεσίας, χρήσιμος διὰ νὰ ἐπισηθῶν εὐχερέστερον ἀφ' ἐνός ἢ μεγάλης σημασίας τοῦ θεμελίου τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀνάγκης τῆς γενικωτέρας καὶ ἐπιστημονικῆς ὀργανώσεώς του παρ' ἡμῖν.

1. Γένεσις καὶ ἐξελίξις τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν.

Μέχρι τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος οἱ ἔναντι μισθῷ παρέχοντες ἐργασίαν, ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐτέλει τότε ἡ ὀργανώσις τῆς παραγωγῆς, δὲν εἶχαν αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην συστηματικῆς καὶ ἐκτεταμένης ἐξασφαλίσεως τῶν κατὰ τὴν διαφόρων φυσικῶν καὶ οἰκονομικῶν κινδύνων, ἢ πραγματοποίησις τῶν ὁποίων θέτει ἐν κινδύνῳ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἐκ μόνης τῆς προσωπικῆς τῶν ἐργασίας ἀποζώντων ἀτόμων καὶ τῶν μελῶν τῶν οικογενειῶν τῶν.

Ἡ κυριαρχοῦσα, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μορφή τῆς μικρῆς βιομηχανίας εἶχε, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἀποτέλεσμα τῆν στενωτάτην συνεργασίαν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων. Συνηθέσασα ὁ ἐργάτης εἶχε ἐν τῇ ἐστία τοῦ ἐργοδότη του, σχεδὸν ὡς μέλος τῆς οικογενείας αὐτοῦ, ἐκ μόνου δὲ τοῦ γεγονότος τούτου, ἢ τοῦ ἐξησφαλισμένου κατὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλὴ περιωρισμένοι, λόγῳ τῆς μὴ χρησιμοποίησεως τῆς μηχανικῆς δυνάμεως καὶ τῶν σημερινῶν ἐπικινδύνων χημικῶν μεθόδων καταργασίας τῶν ὕλων. Ἐξ ἄλλου δὲ αἱ κατὰ τὴν τότε ἐποχὴν ἰσχυραὶ καὶ προνομιοῦχοι ἀδελφότητες ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἶχον εἰς χεῖρας τῶν, μονοπωλιακῶς σχεδόν, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν ἐλεγχον τῆς παραγωγῆς, ἐξησφάλιζον σταθερὰν καὶ διαρκῆ ἀπασχόλησιν εἰς τοὺς ἐργαζομένους καὶ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ βοηθοῦν τοὺς ὀλίγους ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι παρέμενον ἐκτὸς τῆς προρορηθείσης οικογενειακῆς προστασίας τοῦ ἐργοδότη.

Ἀφ' οὗτο ὅμως ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις διέλυσε τὰς ἀδελφότητας ὡς τυραννικὰς καὶ παρεμποδίζουσας σοβαρῶς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανικῆς προόδου καὶ, διακηρύξασα τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας, καθέρωσε νέον νομικὸν καθεστῶς εἰς τὰς μεταξὺ ἐργοδότη καὶ μισθωτοῦ σχέσεις, δηλαδὴ τὴν ἀπ' εὐθείας παρά τούτων, ἐνεργούντων μεμονωμένως, συναψίν τοῦ συμβολαίου τῆς ἐργασίας, ἀρχεται διὰ τοὺς μισθωτοὺς ἡ περίοδος τῆς ἐγκαταλειψῆς τῶν εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, πρὸς ἀντιμετώπισιν ὅλων τῶν δυσμενῶν περιστάσεων.

Διὰ δὲ τῆς ἀναπτύξεως τῆς μεγάλης βιομηχανίας, ἢ ὁποῖα ἤρχισεν ὀλίγας δεκαετηρίδας μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, ἡ θέσις τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου καθίσταται δυσχερεστερά.

Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ χειροτέχου διὰ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐν σημαντικῷ μέτρῳ τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως διὰ τῆς μηχανικῆς τιαυτῆς, ἐπὶ πλεόν δὲ ἡ χρησιμοποίησις ἐπικινδύνων οὐσιῶν διὰ τὴν καταργασίαν τῶν ὕλων δημιουργοῦσι νέους σοβαρωτάτους κινδύνους διὰ τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ ἐργάτου. Λόγῳ ἀνυπαρξίας οἰοῦδηποτε κρατικοῦ ἐλέγχου τόσον ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἐνεκα τῶν χαμηλῶν ἡμερομισθίων, τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν ἰσχυρότατον ἀνταγωνισμὸν καὶ τὴν ἐλλειψίν ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, πάντες οἱ μισθωτοὶ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τῆς βιομηχανίας καὶ εἰς ἐξαντλητικὸν μόνον ὑποβάλλονται καὶ κάκιστα διαιτῶνται, ἐκ τούτου δὲ καθίστανται πλεόν εὐπρόσβλητοι ἐκ τῶν ἀσθενειῶν καὶ ἡ πρόωρος ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν καὶ ὁ πρόωρος θάνατος τῶν ἀποδοκίμουσιν συνηθέστατα φαινόμενα. Ἐπὶ πλεόν τὴν ὑπαρξίν τῶν μισθωτῶν δυσχεραίνει ἐτι περισσότερο τὸ γεγονός, ὅτι ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή, ἀναρχομένη, ἀνοργάνωτος ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ προβλέπῃ τὰς δυνατοτάτας καταναλώσεως τῶν παραγομένων προϊόντων, ὑφίστατο κατὰ ἔραυς περιόδους κρίσεις ὑπερπαραγωγῆς, τῶν ὁποίων ἡ θέρραπεια ἐπέζητεῖτο διὰ τῆς παύσεως σημαντικοῦ τμήματος τοῦ προσωπικοῦ ἐκάστης ἐπιχειρήσεως ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ περαιτέρω ὑποτιθεσίου τῶν ἡμερομισθίων καὶ δι' ὑπερμέτρου αὐξήσεως τοῦ χρόνου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

Ἄτυχμα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὑπόυλος καὶ θαυμάσια διαπότισις τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῶν ἐν τῇ βιομηχανικῇ παραγωγῇ χρησιμοποιουμένων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν, γενικῆς φύσεως ἀσθένειαί προκαλοῦσαι ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν, γήρας καὶ πρόωρος θάνατος καὶ τέλος ἢ ἀνεργία, ἰδοὺ οἱ καὶ σήμερον ἀπειλοῦντες τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἀλλ' εὐρύτατα, κατὰ τὴν, ἐν λόγῳ, περίοδον τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς, πραγματοποιούμενοι κίνδυνοι, ἐκ τῶν ὁποίων συχνὰ ὁ μισθωτῆς καὶ ἡ οἰκογένειά του ὑφίσταντο σκληρὰς καὶ ἀδίκους στερήσεις καὶ περιπέπτον εἰς τὴν ἀθλιότητα.

Κατὰ τὰς πρώτας δεκαετηρίδας τοῦ 19ου αἰῶνος ὁ ἐκ τῆς φιλελευθέρως οἰκονομικῆς Σχολῆς προκύψας τύπος τοῦ Κράτους «κυκλοφύλακας κυνός», ὁ ἀναμένων τὴν κοινωνικὴν ἀρμονίαν ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἀτόμων, πᾶρηχερ τοῦ ἀδιάφορος πρὸ τῆς ὁσημέραι ἐπιτεινομένης δυστυχίας τῶν μισθωτῶν.

Ἐξαιρουμένων τῶν ναυτικῶν, δι' οὓς, δι' ἰδιαιτέρους λόγους, ἀπὸ αἰῶνων κρατοῦντα ἔθιμα, περιληθῆντα εἰς ἐιδιδικὸν κώδικας, ἐξησφάλιζον ὠρισμένης ἐκτάσεως προστασίαν εἰς περιπτώσιν ἀσθενείας ἢ τραυματῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου, διὰ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς σπανιώτατα καὶ εἰς ἐλαχίστας χώρας ἀπαντῶνται διατάξεις ἀσχολούμεναι με σημεῖα τινὰ τῆς ζωῆς τῶν ἐργοστασίων. Καὶ μόνον περὶ τὰ μέσα τοῦ, ἐν λόγῳ, αἰῶνος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἀρχίζουν αἱ Κυβερνήσεις ν' ἀντιλαμβάνονται τοὺς ἐκ τῆς προϊούσης ἐξαθλιώσεως τῶν ἐργαζομένων μαζῶν σοβαροὺς κινδύνους διὰ τὴν ὑγίαν, τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν παραγωγικότητα τοῦ κοινωνικοῦ σὺνολου.

Ἀπὸ τῆς, ἐν λόγῳ, ἐποχῆς σημειοῦνται τὰ πρώτα διστακτικὰ βήματα πρὸς θεμελιώσιν ἐιδιτικῆς νομοθεσίας, με ἀντικείμενον, κατ' ἀρχάς, τὴν προστασίαν τῶν ἐργατῶν διαρκούσης τῆς ἐργατικῆς σχέσεως (στοιχειώδης διακανονισμὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὑγιεινῆς αὐτῆς κλπ.) καὶ εὐθὺς κατόπιν τὴν προστασίαν τῶν ἐκ τούτων ἀπασχολουμένων εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις (ἐξορυκτικαὶ ἐργασίαι, ναυτικά) κατὰ τῶν βα-

34

Ἐπισημ. Ν. 19-5-32. Ἐργατικὸν ἐν ἑξοχῶν καὶ Ν. 19-5-32.
Ἐπισημ. Ν. 19-5-32. Ἐργατικὸν ἐν ἑξοχῶν καὶ Ν. 19-5-32. ἀντικ. Ν. 14-8-32

ρυτάτων κινδύνων, τῶν πραγμάτωνποιουμένων εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς.

Τὰς δειλάς ταύτας ἐκδηλώσεις τῆς κρατικῆς μερίμνης ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων ἐπεζήτησε τότε νὰ συμπληρώσῃ κατὰ τινὰ τρόπον ἢ ἰδιωτικῆ πρωτοβουλία. Φωτισμένοι ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀντιλαμβάνοντες τοὺς ἐκ τῆς ἀπαθλιώσεως τῶν μισθωτῶν ἐνδεχομένους ποικίλους καὶ σοβαροὺς κινδύνους, οἱ δὲ διὰ νὰ ἐφευκθῶσιν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ προσωπικοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπιχειρήσεών των καὶ τέλος ἄλλοι ἐκ συναισθησεως τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν εὐθυῶν, ἀναλαμβάνουσι τὴν ὀργάνωσιν ἰδρυμάτων περιθάλψεως τῶν παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένων διὰ τὰς περιπτώσεις ἀσθενείας, ἀτυχήματος καὶ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν μὲ βάσιν κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδικῆς των εἰσφορᾶς καὶ καταβολᾶς τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων μισθωτῶν.

Τὰ ἰδρύματα ὅμως ταῦτα, δὲν ἀπέδωκαν καὶ δὲν ἀποδίδουν καὶ σήμερον, ὅπου ὑφίστανται, ἄξια λόγου ἀποτελέσματα. Διότι ναὶ μὲν παρέχουν καὶ παρέχουν εἰσέτι προστασίαν τινὰ εἰς ὠρισμένον κύκλον ἐργαζομένων, ἀλλὰ δι' ἔλλειψιν μεθοδικῆς καὶ ἐκτεταμένης ὀργανώσεως τῆς περιθάλψεως καὶ, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἐπαρκῶν μέσων εὐρίσκοντο καὶ εὐρίσκονται εἰσέτι μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσουν ἰκανοποιητικὴν σχετικῶς λύσιν εἰς τὸ πρόβλημα τῆς δυστυχίας τῶν μισθωτῶν. Ἐξ ἄλλου τὰ παρὰ τῶν ἐν λόγῳ ἰδρυμάτων χορηγούμενα βοηθήματα ἐξελαμβάνοντο ὡς προϊόν τοῦ ἐργοδοτικοῦ οἴκου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐχαρακτηρίζοντο ὡς προσφοραὶ θίγουσαι τὴν φιλοτιμίαν τῆς μοχθούσης ἐργατικῆς τάξεως. Ἐπι πλεόν δι' ἐκ τούτου λειτουργίας των τὰ ἰδρύματα ταῦτα ἐθεωροῦντο, ὅτι ἀπεσκοποῦν εἰς τὸ νὰ παρεμποδίζωσιν τὴν ἐλευθερὰν μετακίνησιν τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ ἐπιχειρήσεως εἰς ἐπιχείρησιν καὶ νὰ ἐξασθενίζωσιν πᾶσαν αὐτῶν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των.

Ἀπὸ τῶν μέσων ὅμως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀρχίζει βαθμιαίως νὰ διαμορφοῦται εἰς τὴν συνείδησιν τῶν μισθωτῶν ἡ πεποίθησις, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀνγκυρώσεως τῆς μεταξὺ των ἀλληλεγγύης θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ μείωσις τῶν ἐκ τῆς παραγωγῆς τῶν ἀπειλούντων τὴν ὑπαρξίν των κινδύνων ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης συγκροτοῦνται κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀγγλίᾳ, αἱ πρῶται ἀλληλοβοηθητικαὶ τῶν ἐργατῶν ἐνώσεις, τὸ δὲ παράδειγμα τῶν ἄλλων μισθωτῶν τάχιστα ἀκολουθεῖται παρὰ τῶν συναδέλφων των τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἡ ὁμαδικὴ αὕτη πρόνοια, ἀποτελοῦσα ἔντονον ἐκδήλωσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀλληλεγγύης ἢ ἐνός καλῶς ἔννοουμένου ἐγωῦστος τοῦ ἀτόμου, τὸ ὅποιον ἀποφασίζει νὰ εἰσφέρῃ διὰ νὰ λάβῃ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης περισσότερα, συνενώνει πάντας ἐκεῖνοις οἱ ἅποιοι διατίθενται, παραμένοντες ἀπόρροιστοι ἐκ τῶν κινδύνων νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς εἰσφορὰς των ὑπὲρ τῶν εὐρίσκειν εἰς κρισιμωτέραν θέσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν λόγῳ μορφή ὀργανώσεως τῆς προνοίας, ἢ ὅποια καὶ σήμερον ἐστὶ ὑφίσταται καὶ λειτουργεῖ εἰς ὠρισμένας χώρας δὲν ἀπέδωκεν οὐδ' ἀποδίδει σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Διότι καὶ αὕτη παρουσιάζει πολλὰ ἐκ τῶν μειονεκτημάτων τῶν προεκτεθεισῶν ἐργοδοτικῶν προσπαθειῶν: τούτεστιν ἔλλειψιν μεθοδικῆς, συντονισμένης καὶ ἐκτεταμένης δράσεως ἀπ' ἐνός καὶ ἀπ' ἑτέρου καὶ κυρίως ἀνεπάρκειαν οἰκονομικῶν μέσων.

Αἱ ἐνώσεις αὗται, συγκροτοῦμεναι κατ' ἐπιχειρήσεις ἢ κατ' ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, περιελάμβανον ἐκ τῶν μισθωτῶν μόνον τοὺς περισσότερον φωτισμένους ἢ τοὺς ἔχοντας ἀνεπτυγμένον τὸ αἰσθημα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἐκ τούτων πάλιν τοὺς καλλίτερον ἀμειβομένους. Ὡς ἐκ τούτου σημαντικὸς ἀριθμὸς προσώπων, εἴτε ἐμποροῦμένων ἐκ περιωρισμένων ἀτομιστικῶν διαθέσεων, εἴτε δι' ἔλλειψιν πνεύματος ἀσταμειύσεως καὶ συναισθησεως τῶν ἀπειλούντων τὴν ἐργατικὴν ζωὴν κινδύνων, δὲν συμμετείχοντες ἐν τῇ ἐν λόγῳ ὁμαδικῇ προσπαθείᾳ. Ἐξ ἄλλου πολλὰ τῶν μελῶν τῶν ἐνώσεων, ἀμελοῦντά, κυρίως

λόγῳ ἀνεπάρκειας τῆς ἀντιμισθίας των, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτὰς οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεών των, δὲν ἀπελάμβανον τῶν σχετικῶν παροχῶν καὶ οὕτω παρέμενον ἐκτὸς προστασίας ἀκριβῶς οἱ ἔχοντες μεγαλυτέραν ἀνάγκην ταύτης.

Πρὸ τοῦ ἀνισχύρου τῶν προεκτεθεισῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς ἐπιτεινομένης δυστυχίας τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, τὸ Κράτος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν, τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς πίεσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, αἱ ὅποια συνεπήχθησαν ὑπὸ τὰς ἀλληλοβοηθητικὰς ἐνώσεις, μεταβάλλει στάσιν. Κατανοεῖ πλέον, ὅτι ἡ τραγικὴ ἀβεβαιότης διὰ τὸ μέλλον, εἰς τὴν ὅποιαν, ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τῆς συγχῆς ἐπελεύσεως τῶν βαρυτάτων ἐπαγγελματικῶν κινδύνων, διατελεῖ συνεχῶς ἡ ἐργατικὴ τάξις, ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῆς τὴν ψυχικὴν γαλήνην, ποῦ εἶναι ἀναγκασιότατη τὸσον πρὸς ἐπίτευξιν ὑψηλοτέρας ἀποδόσεως ἐν τῇ παραγωγικῇ ἐργασίᾳ, ὅσον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀβάστατον ἐξέλιξιν αὐτῆς. Καὶ πείθεται, ὅτι ἡ ἀποτελεσματικὴ περιθάλψις τοῦ ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκμισθώσεως τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας, σωματικῆς ἢ διανοητικῆς, ἀποζώντος ἀτόμου δὲν δύναται νὰ ἀσφαλίσῃ διὰ μόνου τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἀποταμειώσεως, ὅταν μάλιστα τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας μεμετρημένον κέρδος του μόλις ἐπαρκεῖ διὰ τὴν συντήρησιν ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Μὲ ἄλλας λέξεις τὸ Κράτος συναισθανόμενον πλέον τὸν ἕψηλόν αὐτοῦ κοινωνικὸν προορισμὸν ἀρχίζει νὰ διαμορφοῦται σταθερῶς ἀπὸ Κράτος—Φύλαξ, εἰς Κράτος—Πρόνοια, τῆς δὲ τοιαύτης διαμορφώσεως του σπουδαία ἐκδήλωσις εἶναι ἡ θέσπισις ἐπιούρας νομικῆς προστασίας διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ π οἰκονομικῆ καὶ ἠθικῆ ἐνίσχυσις τῶν ἀλληλοβοηθητικῶν αὐτῶν ἐνώσεων παρὰ τῶν Δημοσικῶν καὶ τῶν Κοινοτικῶν Ἄρχων.

Ἀλλὰ τὸ Κράτος—Πρόνοια δὲν σταματᾷ εἰς τὰ μέτρα ταῦτα. Τὸ Γερμανικὸν Κράτος, ἐπὶ Βίσμαρκ, εὐθὺς ὡς ἀρχίζει νὰ ἀναπτύσσεται ἡ ἐκβιομηχάνισις τῆς χώρας, διακηρύσσει πρῶτον τὴν ὑφίστης κοινωνικῆς σημασίας ἀρχήν, καθ' ἣν οἱ μισθωτοί, ὡς μέλη τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, δὲν συγχωρεῖται νὰ μένουσιν ἀνευ προνοίας ἀπέναντι τῶν ἀπειλούντων τὴν ὑπαρξίν των κινδύνων, ἵνα θάττον ἢ βράδιον, καταστῶν βάρος τῆς ὀλιότητος καὶ σοβαρὰ ἀπειλὴ διὰ τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῆς. Καὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην κυρώνει διὰ τῆς εἰσαγωγῆς (1883—1889) τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας τὸ πρῶτον, μετέπειτα δὲ καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν φυσικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐκτεθειμένοι οἱ μισθωτοί, τούτεστι κατὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων, κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου καὶ κατὰ τῆς ἐνεργείας.

Τὸ παράδειγμα τῆς Γερμανίας ταχέως ἀκολουθεῖ ἡ Αἰστρουγγαρία. Βραδύτερον δὲ, χωρὶς νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψει χάριν τῆς θεμελιώσεως στερεᾶς καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ὀργανωμένης προστασίας ὑπὲρ τῆς τάξεως τῶν μισθωτῶν, αἱ ἀντιρρήσεις, καθ' ἃς διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως περιστέλλεται ἡ ἐλευθερία τῶν ἀτόμων—ἀπαράλλακτα, ὅπως χάριν τῆς πνευματικῆς ἐξυψώσεως τῶν κοινωνικῶν, παρόμοια ἀντιρρήσεις δὲν εἰσηκούσθησαν κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκπαιδεύσεως—ὁ θεσμὸς εἰσάγεται εἰς τὴν χώραν τῆς κλασικῆς ἐλευθερίας, τὴν Μ. Βρετανίαν καὶ εἰς ἄρκετὸ εὐρωπαϊκὰ Κράτη. Καὶ ἦδη ὁ θεσμὸς, ἀναγνωρισθεὶς διὰ τοῦ προοιμίου τοῦ XIII Μέρους τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιών, ὡς πρωταρχικῆς σημασίας προϋπόθεσις διὰ τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν συντήρησιν τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας, λειτουργεῖ εἰς ὑπερτεσσαράκοντα Κράτη, ἀποτελῶν πλεόν θεμελιώδη βάσιν τῆς κοινωνικῆς των ὀργανώσεως καὶ οἰκονομίας. Εἰς ὠρισμένα μάλιστα Κράτη (Σουηδία, Δανία, Πορτογαλία), ἡ ὑποχρεωτικὴ κοινωνικὴ ἀσφάλισις ἐκτείνεται καὶ πέραν τῶν μισθωτῶν, περιλαμβάνουσα καὶ πᾶν ἄτομον τοῦ

οποίου τὸ εἰσόδημα δὲν ὑπερβαίνει ὠρισμένον ὄριον ἢ καὶ ἀσχε-
τως τοιούτου ὄριου.

II. Ἡ παρ' ἡμῖν νομοθεσία διὰ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν καὶ
ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν.

Διὰ τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνικῆς προ-
νοίας καὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τῶν φυσικῶν,
ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκονομικῶν κινδύνων ἰσχύουσι παρ' ἡμῖν,
σημειούμενα ὄχι κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἀλλ' ἀναλόγως
τῆς ἐκτάσεως τῆς παρ' ἐκάστου προβλεπομένης προστασίας,
τὰ ἀκόλουθα νομοθετήματα.

α') Ὁ νόμος 281 «περὶ Σωματείων», ὡς ἐτροποποιήθη μετα-
γενεστέρως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθεμελιώθη διὰ τοὺς μισθωτοὺς τὸ
δικαίωμα τῆς συστάσεως, κατ' ἐλευθέραν βούλησιν, ἀλληλο-
βοηθητικῶν ἐνώσεων, ἀναγνωριζομένων καθ' ὠρισμένην δια-
δικασίαν εἰς ἴδια νομικὰ πρόσωπα, αἱ ὁποῖαι, ἐλεγχόμεναι παρὰ
τῆς Πολιτείας, ἔχουν ὡς σκοποὺς τὴν χορήγησιν ἀφ' ἐνὸς ἰα-
τρικῆς περιθάλψεως εἰς τ' ἀσθενούντα μέλη των καὶ τ' ἀσθε-
νοῦντα πρόσωπα τὰ ἀπαρτίζοντα τὰς οἰκογενεῖας τῶν με-
λῶν των καὶ ἀφ' ἐτέρου χρηματικῶν βοηθημάτων εἰς τὰ
μέλη των, εἰς περίπτωσιν ἀνεργίας ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἐργα-
σίαν λόγῳ ἀσθενείας ἢ γήρατος καὶ τέλος ἐξόδων κηδείας ἐπὶ
θανάτου τῶν μελῶν των.

β') Τὸ Β. Διάταγμα τῆς 24 Ἰουλίου 1920 «περὶ κωδικοποι-
ήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημιώσεις τῶν ἐξ ἀτυ-
χήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων», ὡς
ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται εἰς
τοὺς κυρίους ὠρισμένων κατηγοριῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ὑποχρέω-
σις πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν μισθωτὸν, τὸν κα-
θιστάμενον ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀτυχήματος ἢ, τούτου
ἐκ τοῦ ἀτυχήματος θανάτου, εἰς τοὺς κληρονόμους του.

γ') Τὸ Β. Διάταγμα τῆς 8 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ κωδι-
κοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2868 καὶ τοῦ ἀπὸ 19
Νοεμβρίου 1923 τροποποιούντος καὶ συμπληροῦντος αὐτὸν Ν.
Διατάγματος» αἱ διατάξεις τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλουσι ὑποχρεω-
τικῶς τὴν ἀσφάλισιν παντὸς προσώπου, μὴ αὐτοτελῶς ἐργαζο-
μένου εἰς βιοτεχνικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἢ ἐργασίαν,
συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐργασιῶν οἰκοδομικῆς καὶ με-
ταφορῶν, διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τοῦ
θανάτου, τοῦ γήρατος καὶ ἐν γένει τῆς ἀνικανότητος πρὸς
ἐργασίαν.

δ') Ὁ νόμος 3460, ὅστις ρυθμίζει τὴν ἀσφάλισιν τῶν κα-
πνεργατῶν κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, τῆς ἀναπηρίας,
τοῦ γήρατος, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀνεργίας.

ε') Αἱ διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ κώδικος, ὡς ἐτροποποιή-
θησαν μεταγενεστέρως, δι' ὧν ἐπεβλήθη εἰς τὸν ἐργοδότην ἢ
ὑποχρέωσις νὰ παρέχῃ ὠρισμένης ἐκτάσεως περίθαλψιν εἰς τὰ
μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, ἢ
τραυματῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τούτου ἢ κατὰ τὸν πλοῦν.

στ') Ὁ κωδικοποιημένος νόμος 3347 τοῦ 1925 «περὶ Ναυ-
τικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρ-
ως, αἱ διατάξεις τοῦ ὁποίου προβλέπουσι, ὑπὸ ὠρισμένης προ-
ϋποθέσεως, τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀφ' ἐνὸς εἰς τοὺς ναυτι-
κοὺς εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος ἢ ἔνεκεν πολυχρονίου ὑπη-
ρεσίας καὶ ἀφ' ἐτέρου εἰς τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τοῦ θνή-
σκοντος ναυτικοῦ.

ζ') Ὁ νόμος 3227 τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1929 «περὶ συ-
στάσεως κεφαλαίου ἀνεργίας ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης»,
ἀντικείμενον τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ προστασία, ἡ περίθαλψις καὶ ἡ
οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀνέργων ναυτικῶν καθὼς καὶ ἡ χρι-
στίανισις ἰατρικῆς ἀντιλήψεως, φαρμάκων καὶ εὐδωνῶν τροφῶν
εἰς τοὺς μὴ ἐργαζομένους, τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ναυτικοῦ
Ἀπομαχικοῦ Ταμείου ἐργάτας θαλάσσης, ὡς καὶ εἰς τὰ μέλη
τῶν οἰκογενειῶν των.

η') Τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα τῆς 23 Μαρτίου 1925 «περὶ
κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον τοῦ νόμου ΒΩΜΑ. τῶν
τροποποιούντων αὐτὸν μεταγενεστέρων νόμων καὶ τοῦ ἀπὸ 15

Δεκεμβρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος». Διὰ τῶν διατά-
ξεων τούτου καθορίζεται ἡ χορηγητέα παρὰ τοῦ Ταμείου τῶν
μεταλλευτῶν προστασία εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων
μεταλλείων, μεταλλουργείων, ὀρυκείων καὶ λατομείων καὶ τὰς
οἰκογενεῖας των ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ
εἰσποτῆς δηλητηριωδῶν ἀερίων καὶ κόνεων ἐπιβλαβῶν, ὡς ἀρ-
σενικοῦ καὶ μολύβδου καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐπιβάλλεται εἰς ἐκάστην
τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων ἢ ὑποχρέωσις πρὸς σύστασιν Τα-
μείου ἀλληλοβοηθείας ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ προσωπικοῦ τῆς μὲ
σκοπὸν τὴν χορήγησιν βοηθημάτων εἰς τὰ μέλη του ἐν περιπτώ-
σει ἀσθενείας ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ γήρατος.

Ἐπὶ πλεόν ὑφίστανται διάφοροι νόμοι περὶ ἰδρύσεως ἀσφαλι-
στικῶν Ὀργανισμῶν παρ' οἷς ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς ὠ-
ρισμένοι κατηγορίαι μισθωτῶν εἴτε μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν
ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου εἴτε
μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν ἀσθενείας (Ταμεία Ἀλληλοβοηθείας
τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων) εἴτε
κατὰ πείθειαν τῶν ἐν λόγῳ κινδύνων καὶ τῆς ἀνεργίας, ὡς προ-
βλέπεται διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας τῶν μυλεργατῶν
καὶ τῶν ἀρτεργατῶν. Καὶ τέλος δι' εἰδικῶν τινῶν νόμων ἐθε-
σπίσθη πρόσθετος ἀσφάλισις δι' ὠρισμένης κατηγορίας μισθω-
τῶν, δημιουργηθέντων εἰδικῶν Ὀργανισμῶν, τῶν καλουμένων
Ταμείων Πρόνοιαις.

III. Κοινωνικὴ ἀξία τῆς ὑφισταμένης νομοθεσίας.

Ἄν καὶ ἡ σειρά τῶν προσημειωμένων νομοθετημάτων, παλ-
λῶν τῶν ὁποίων ἡ ἀπαρχὴ χρονολογεῖται ἀπὸ ἐτῶν, μαρτυρεῖ
ἐνδιαφέρον τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων ὑπὲρ τῶν μοχθού-
των χόριν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ μολοντί τινα ἐκ τούτων
εἶναι γενικῆς σημασίας, ἐξ ὧν ἐκτίθενται κατωτέρω θὰ κα-
ταδειχθῇ ὅτι δὲν ὑφίσταται κοινωνικὴ πρόνοια διὰ πάντας τοὺς
μισθωτοὺς, ἡ δὲ διὰ μέρος τούτων θεσπισμένη ἀπέχει ἀπὸ τοῦ
νὰ δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἱκανοποιητικὴ.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ νόμου 281 συνέστησαν
ἀρκετὰ Ταμεία Ἀλληλοβοηθείας. Παρὰ τοῦτο ὅμως, λόγῳ
τοῦ ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν μισθωτῶν ἐξαρκετὰ ἀποκλειστικῶς
ἐκ τῆς θελήσεώς των, μικρὸν ποσοστὸν τῆς ἐργατικῆς τάξεως
συμμετέχει εἰς αὐτὰ, οἱ δὲ συμμετέχοντες δὲν καταβάλλουσι
πάντες τακτικῶς τὰς παρὰ τῶν καταστατικῶν προβλεπομένας
εἰσφοράς. Ὡς ἐκ τούτου οἱ συγκεντρούμενοι πόροι εἶνε ὄχι μόνον
πενιργοὶ ἀλλὰ καὶ ὑφίστανται σοβαρὰς διακυμάνσεις, εἰς
τρόπον ὅστε νὰ μὴ ἀποβαίνῃ δυνατὴ ἡ ὀργάνωσις ἔστω καὶ
στοιχειώδους ἀλλὰ σταθερᾶς περιθάλψεως διὰ τοὺς μισθωτοὺς
εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, ἀνεργίας ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἐργα-
σίαν, λόγῳ ἀσθενείας ἢ γήρατος.

Ἡ ἐπανάρθωσις τῶν βλαβῶν, τῶν ἀφειλομένων εἰς ἀτυχή-
ματα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, δὲν διέ-
πεται διὰ πάντας τοὺς μισθωτοὺς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐπαγ-
γγελματικοῦ κινδύνου. Καὶ τοῦτο διότι ἡ, ἐν λόγῳ, ἀρχὴ, ἡ ὁ-
ποία διεθνῶς ἀναγνωρίζεται ὡς ἀσφαλίζουσα προστασίαν εἰς
τοὺς ἀτυχοῦντας μισθωτοὺς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται τὸ
Β. Διάταγμα τῆς 24 Ἰουλίου 1920, τὸ διέπον τὴν ἐπανάρθωσιν
τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας, ἰσχύει μόνον δι' ὠρισμένης κατη-
γορίας μισθωτῶν περιοριστικῶς κατονομαζομένων ἐν αὐτῷ. Ὡς
ἐκ τούτου διὰ πλείστους μισθωτοὺς, ἐπίσης ἐκτεθειμένους, ὄχι
βέβαια εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν, εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ ἀτυχήματος,
ἢ ἐπανάρθωσις τῶν βλαβῶν ἐξακολουθεῖ νὰ διέπεται παρὰ τῶν
διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ Δικαίου, αἱ ὁποῖαι καὶ ὑστεροῦν εἰς προ-
στατευτικὸν πνεῦμα καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ εἶνε ἀμφιβόλου ἀποτε-
λεσματικότητος διὰ τοὺς οἰκονομικῶς ἀδύνατους μισθωτοὺς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ προστασία, τὴν ὁποίαν προβλέπει τὸ ἐν λόγῳ
Β. Διάταγμα, παρουσιάζει σοβαρὰ μειονεκτήματα καὶ ἀτελείαις
κυρίως ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας χορηγοῦν-
ται χρηματικαὶ παροχαί, τὴν μορφήν τούτων, τὸν τρόπον ἀπο-
νομῆς των, τὴν διαδικασίαν πρὸς ἐπίλυσιν τῶν μεταξύ τῶν
παθόντων ἢ τῶν κληρονόμων των καὶ τῶν ὑπευθύνων ἐργοδο-

των αναφερομένων διαφορών, τὰ μέτρα προλήψεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ τέλος τὰς ἐγγυήσεις δι' ὧν ἐξασφαλίζεται ἡ καταβολὴ τῶν παροχῶν εἰς τοὺς δικαιούχους.

Καὶ πρῶτον ἐκ τῶν περιπτώσεων, εἰς ἃς χορηγοῦνται χρηματικά παροχά, ἡ πρόσκαιρος καὶ ἡ διαρκὴς μερικὴ ἀνικανότης θὰ ἠδύνατο νὰ καταργηθοῦν ἄνευ αἰσθητῆς μειώσεως τῆς κοινωνικῆς ἀξίας τῆς προστασίας τῶν ἀτυχοῦντων καὶ μὲ σπουδαῖον ἠθικὸν καὶ οἰκονομικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνισιν σοβαρᾶς ἀφορμῆς, παρακινούσης συχνὰ τοὺς μισθωτοὺς εἰς μὴ ἐπιτρεπομένας ἐνεργείας ἢ παραλήψεις πρὸς ἀδικαιολόγητον λήψιν τῶν παροχῶν καὶ τούτου ἕνεκα προκαλοῦσης ἄσκοπον ἐπαύξειν τῶν κοινωνικῶν ἂρῶν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ τούτου προϋποθέτει πλήρες σύστημα ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, ἀνάπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου, ἡ ἀνάπτυξις τῶν λόγων οἱ ὅποιοι συνηγοροῦν διὰ τὴν κατάργησιν τῶν, ἐν λόγῳ, περιπτώσεως καὶ ἐκ ταύτης κύρια κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ συνέπειαι ἐκτίθενται ἐν τοῖς ἐπομένοις, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς παρούσης, τὸ ἀφορῶν τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ συνημμένου σχεδίου νόμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφήν τῶν παροχῶν τὸ Β. Διάταγμα τῆς 24 Ἰουλίου 1910 προβλέπει, διὰ τὰς περιπτώσεις διαρκούς, πλήρους ἢ μερικῆς ἀνικανότητος καὶ τοῦ θανάτου, τὴν καταβολὴν εἰς τὸ θῦμα ἢ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐφάπαξ ἀποζημιώσεως, τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν, κατόπιν τῆς τελευταίας τροποποιήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων παρὰ τοῦ νόμου 4705 δύναται νὰ εἶνε σημαντικόν. Οἱ ἄπλοϊ ὅμως ἐργάται, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν θυμάτων καὶ κατὰ μείζονα λόγον οἱ κληρονόμοι τῶν οὐδεμίαν πείραν ἔχον διὰ τὴν διαχείρισιν σημαντικῶν ποσῶν. Ὡς ἐκ τούτου πιθανωτάτη εἶνε ἡ ἀπὸ μέρους των ταχεῖα καὶ ἄσκοπος, κατὰ τὸ πλεῖστον, δαπάνη τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως—πλήθος περιστατικῶν παρ' ἡμῖν πείθει περὶ τῆς βασιμότητος τοῦ φόβου τούτου—ἵνα μετέπειτα περιπέσωσιν εἰς ἔνδειαν καὶ εἰς βάρος τῆς δημοσίας ἀντιλήψεως. Δι' αὐτὸ αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι καὶ τὸ σχέδιον διεθνούς συμβάσεως (περὶ ἐπανορθώσεως τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας) τὸ ὅποιο ἐγένετο δεκτὸν κατὰ τὴν ΥΠ σύνοδον τῆς Διεθνούς Συνδιασκεψέως τῆς ἐργασίας τῆς Κ. τ. Ε. ἵνα κατοχυρώσων τὴν ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν θυμάτων τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας ἀναμενόμενην κοινωνικὴν ὠφέλειαν, καθορίζουν ὡς μορφήν τῆς ἀποζημιώσεως τὰς περιδικὰς παροχάς, συγχωροῦσι δὲ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκ τῆς κεφαλαιοποιήσεως τούτων προκύπτοντος ποσοῦ μόνον ὡς ἀξίαν, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ὑφίστανται βάσιμοι λόγοι, πείθοντες περὶ τῆς λελογισμένης χρησιμοποίησεως τοῦ παρὰ τῶν δικαιούχων. Ἐνταῦθα ὅμως δεόν νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ ὑπὸ μορφήν περιδικῶν παροχῶν ἀποζημιώσις τῶν ἀτυχοῦντων προϋποθέτει, ὅτι τὴν ἀνελλιπῆ καταβολὴν τούτων ἐγγυᾶται ὄχι ὁ ὑπεύθυνος ἐργοδότης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπὶ μακρὸν χρόνον φερεγγυότης δὲν εἶνε βεβαία, ἀλλ' ὁ Ὄργανισμὸς σταθερᾶς οἰκονομικῆς εὐσταθείας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πολιτειακῆς βουλῆσεως. Ἐφόσον ἐπομένως τὸ Β. Διάταγμα τῆς 24 Ἰουλίου 1920 δὲν προσέβλεπε τὴν σύστασιν τοιοῦτου ὀργανισμοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος ἐξασφαλίσεως τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας ἀπὸ τὸ ἐλαττωματικὸν σύστημα τῆς καταβολῆς εἰς τὰ θύματα ἢ τοὺς κληρονόμους τῶν ἐφάπαξ ποσῶν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἰσχύον δίκαιον, τὸ δικαίωμα τοῦ παθόντος ἢ τῶν κληρονόμων του πρὸς ἀποζημιώσιν ὀφείλει ν' ἀναγνωρίζηται καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ νὰ καθορίζηται δικαστικῶς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὀρισμοὺς τῆς διὰ πάσας τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἰσχύουσας διαδικασίας, μὲ μόνην παρέκκλισιν τὴν ἀνάβησιν τῆς ἐκδικάσεως εἰς πρῶτον βαθμὸν τῶν σχετικῶν ἀγωγῶν, ἀσχετῶς ποσοῦ, εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην τοῦ τόπου, ἐνθα ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ οἰκονομικῶς ἀδύνατον θῦμα καὶ οἱ κληρονόμοι του, εἰς οἰανδήποτε στερῆσιν καὶ ἂν ὑπάβληθον, ἀμφίβολον εἶναι ἂν δύνανται νὰ ἐξυῤῥασιν τὰ μέσα διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μακροῦ δικαστικοῦ ἀγῶνα, τὸν

ὁποῖον ἐπιτρέπει ἡ ἰσχύουσα διαδικασία, συνήθως ἀναγκάζονται ν' ἀποδέχωνται λύσεις καλυπτομένας διὰ τυπικῶς νομίμων ἐνεργειῶν μειούσας κατὰ σημαντικὰ ποσοστὰ τὸ ποσὸν τῆς κατὰ νόμον ἀνηκούσης ἀποζημιώσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόληψιν τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας τὸ ὑπ' ὄψει Β. Διάταγμα ἐπιζητεῖ ταύτην μόνον διὰ τῆς διατάξεως, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐὰν τὸ ἀτύχημα ἐπέβη εἰς ἐπιχείρησιν, ἐν ἣ δὲν ἐτηρήθησαν τὰ μέτρα ἀσφαλείας τοῦ προσωπικοῦ, τὰ προβλεπόμενα παρὰ τῶν νόμων, Διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν ἐγκριμένων παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς καὶ ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῶν τοιούτων μέτρων, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν τῆς μείζονος κατὰ ποσὸν ἀποζημιώσεως τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἐλάχιστα δύναται νὰ ἐξανγκάσῃ τοὺς ἐργοδότης εἰς τήρησιν τῶν μέτρων ἀσφαλείας τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἐπομένως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας. Διότι δι' αὐτῆς οἱ ἐργοδότης, πρὸ τῆς ἐπελεύσεως ἀτυχήματος, δὲν ἀπειλοῦνται δι' οἰκονομικῆς τινας ἐπιβαρύνσεως διὰ τὴν μὴ τήρησιν τῶν, ἐν λόγῳ, μέτρων. Δοθέντος δ' ὅτι εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις ἡ ἐπέλευσις τοῦ ἀτυχήματος δὲν εἶναι ἡ ἀναπότρεπτος συνέπεια τῆς μὴ τηρήσεως τῶν μέτρων τούτων, ἡ προκειμένη διάταξις τοῦ Β. Διατάγματος δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν τινα παρὰ μόνον ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ἰδιαιτέρως προνοητικῶν ἐργοδοτῶν. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὅτι ἡ διάταξις αὕτη στερεῖται προληπτικῆς σημασίας, ἐν τῇ πρακτικῇ δὲν ἔχει σπουδαίαν ἀξίαν, θεωρουμένη καὶ ὡς διάταξις ποινικοῦ χαρακτήρος. Διότι καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῶν μέτρων ἀσφαλείας εἶναι δυσχεροτάτη καὶ τὸ συνήθως ἀσθενὲς οἰκονομικῶς θῦμα ἢ οἱ κληρονόμοι του κατὰ κανὸν εὐρίσκονται ἐν ἀδυναμίᾳ διὰ νὰ διεξαγάγουν τὸν σχετικὸν μακρὸν δικαστικὸν ἀγῶνα. Προφανὲς ἐπομένως εἶναι ὅτι εἰς σπανίας περιπτώσεις θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Τέλος τὸ, περὶ οὗ πρόκειται Β. Διάταγμα, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς δικαιούχους, ἀρκεῖται εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσῃ διὰ τὰς σχετικὰς ἀξιώσεις τοῦ παθόντος ἢ τῶν κληρονόμων του προνόμιον ἐπὶ τῆς κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὑποχρέου. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐξασφάλισις δὲν εἶναι σημαντικὴ διὰ τοὺς δικαιούχους. Διότι εἰς περιπτώσιν ἀφερεγγυότητος τοῦ ὑπευθύνου ἐργοδοτοῦ ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ ὅπως καταβάλῃ τὴν ἀποζημιώσιν, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προνομίου ἐπέρχονται μόνον ἐν περιπτώσει ἐκκλιθάρσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ διὰ πτώχευσιν ἢ ἄλλην τινα αἰτίαν (θανάτου κλπ.). Ἐὰν δὲ συντρέχουν καὶ ἄλλαι προνομιοῦχοι ἀπαιτήσεις, ἡ ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ πλήρης ἰκανοποίησις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ θύματος ἢ τῶν κληρονόμων του δὲν εἶναι, ὡς θὰ ὀφείλε, πάντοτε ἐξασφαλισμένη.

Διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1923, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκωδικοποιήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 2868 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ τοῦ τροποποιήσαντος καὶ συμπληρώσαντος αὐτὸν Ν. Διατάγματος τῆς 19 Νοεμβρίου 1923» δὲν ὀργανώθη ἀξία λόγου προστασίας. Διότι τὸ νομοθέτημα τοῦτο ἐκτὸς πολλῶν ἐλλείψεων δευτερευούσης σημασίας ἔχει καὶ τὰ σοβαρώτατα μειονεκτήματα ἀφ' ἐνὸς τοῦ νὰ προβλέπη τὴν ὀργανώσιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ ἐπιχειρήσεις—ἡ τοιαύτη ἀρχὴ ὀργανώσεως εἶναι πλέον καταδικασμένη—καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐπιτρέπη πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν πόρων καὶ τέλος νὰ μὴ προνοῇ περὶ ἀποτελεσματικῶν κυρώσεων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς του.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ, ἐν λόγῳ, Β. Διατάγματος αἱ μὲν περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας οὐδεμίαν ἐτυχὸν ἐφαρμογῆς, αἱ δὲ περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου ἐφημεροῦσθησαν πολὺ περιωρισμένως, ἰδρυθέντων Ἐπιτροπῶν τινῶν συντάξεων παρ' ὀρισμένων ἐπιχειρήσεων καὶ τινῶν ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου. Καὶ

ούτω ἀφ' ἑνὸς πρὸς ἑλπίωσιν τῆς κακῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν μισθωτῶν ἡμελήθη τὸ σπουδαιότερον μέτρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ μικρὸν ποσοστὸν τούτων (22.000 περίπου πρόσωπα) καλύπτονται, βάσει τοῦ, ὡς ἄνω, Β. Διατάγματος, κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, χωρὶς ὅμως καὶ τοῦ ποσοστοῦ τούτου ἡ ἀσφάλις νὰ εἶναι ἰκανοποιητικὴ. Διότι, ἐφ' ὅσον διεξάγεται παρ' Ἀσφαλιστικῶν ἰδρυμάτων, ὠργανωμένων κατ' ἐπιχειρήσιν, οὐδεμία ἐγγύησις ὑπάρχει διὰ τὴν εἰς τὸ διηλεκτὸς λειτουργίαν τῆς, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἰδρυμάτων τούτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνιστοίχων ἐπιχειρήσεων, τῶν πλείστων τῶν ὁποίων τὸ μέλλον εἶναι ἀδέθαιον. Ἐξ ἄλλου, λόγῳ τῆς ὀργανώσεως ἀσφαλιστικῶν ἰδρυμάτων κατ' ἐπιχειρήσιν, ὁ παρ' ἑκάστῳ τούτων ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων εἶναι μικρὸς. Ὡς ἐκ τούτου οἱ μὲν συγκεντρούμενοι περιορισμένοι πόροι δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἀσκίαν τῆς δεούσης προληπτικῆς δράσεως πρὸς ἀποτροπὴν ἢ ἐπιβράδυνσιν τῆς προόδου τῆς πρώτου ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ποῦ ἀποτελεῖ σπουδαιότατον σκοπὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, οἰσθήποτε δὲ περιορισμὸς τοῦ παρὰ τῇ οἰκείᾳ ἐπιχειρήσει προσωπικοῦ ἔχει καὶ σοβαρὸν ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς οικονομικῆς ἰσορροπίας τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰδρυματος καὶ θλιβερὰν συνέπειαν διὰ τὰ ἀπομακρυνόμενα τῆς ἐπιχειρήσεως πρόσωπα τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς τῶν προσπαθείας. Ἡ τοιαύτη μάλιστα διακοπὴ τῆς ἀσφαλιστικῆς προσπαθείας καθίσταται ἀκόμη θλιβερώτερον γεγονός, ὅσάντις συνοδεύεται καὶ μὲ ἀπώλειαν τῶν καταθέσεων, ὡς τοῦτο συμβαίνει ὅταν ἡ ἀπομάκρυνσις λαμβάνει χώραν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ διὰ τὸ καταστατικὸν ὀριζόμενου χρονικοῦ διαστήματος, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὁποίου καὶ μόνον οἱ ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἐπιχειρήσεως ἔχουσι δικαίωμα εἰς ἐπιστροφὴν τῶν κρατήσεων. Ἐπὶ πλέον δὲ οὔτε οἱ πόροι καὶ αἱ παροχαὶ ἑκάστου τῶν, ἐν λόγῳ, ἀσφαλιστικῶν ἰδρυμάτων ἔχουσι καθορισθῆναι κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, ὥστε νὰ εἶναι σχετικῶς ἡγυημένη ἢ οικονομικῆ αὐτοῦ ἰσορροπία, οὔτε πνεῦμα εὐρείας προστασίας τῶν ἠσφαλισμένων διαπνέει τὰς προϋποθέσεις ὑφ' ἃς χορηγοῦνται εἰς τούτους αἱ παροχαί. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι παρὰ τῶν καταστατικῶν πάντων τῶν, ἐν λόγῳ, ἀσφαλιστικῶν ἰδρυμάτων ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως μὲν ἀναπηρίας ἢ θανάτου ὑπερπενταετῆς συμμετοχῆ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸ σχετικὸν ταμεῖον, συντάξεως δὲ γήρατος ὑπερδεκαετῆς τοιαύτη συμμετοχῆ, διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν ἀφ' ἑνὸς ὅτι διὰ σημαντικὸν ἀριθμὸν περιπτώσεων ἀνικανότητος ἢ θανάτου δὲν προβλέπεται προστασία καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅσον ἀμφίβολος εἶναι ἡ προστασία διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους, οἱ ὅποιοι ἀρχίζουν νὰ συμμετέχουν εἰς τὰ Ταμεῖα εἰς προχωρημένην ἡλικίαν.

Τὸ ἀδύνατον τῆς ὀργανώσεως ἀξιολόγου προστασίας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νόμων 281 καὶ τῷ Β. Διατάγματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1923 καὶ ἐξ ἄλλου αἱ ἰδιαιτέροι ὑγιεινὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ συνθήκαι τῆς πολυπληθοῦς τάξεως τῶν καπνεργατῶν ἤγαγον εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ ταμείου Ἀσφαλίσεως τῶν Καπνεργατῶν. Διὰ τοῦ νόμου 3460 ἐγκαταλείπεται τὸ σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως κατ' ἐπιχειρήσεις καὶ ἀκόλουθεῖται ἐκ νέου τὸ σύστημα τῆς ὀργανώσεως τῆς κοινωνικῆς προνοίας κατ' ἐπαγγελματικὸν κλάδους, τὸ ὁποῖον ἠκολουθήθη ὅταν τὸ πρῶτον ἐξεδηλώθη τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας διὰ τὴν συλλογικὴν ὀργάνωσιν προστασίας ὑπὲρ τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν μεταλλωρῶν διὰ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου καὶ τῷ Ταμείῳ τῶν Μεταλλευτῶν.

Ἡ σύστασις τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τῶν Καπνεργατῶν ἀποτελεῖ ἐπιτυχστέραν ἐκδήλωσιν τῶν παρ' ἡμῖν ἀσφαλιστικῶν προσπαθειῶν, ὅσον ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανωτικῆς, ὅσον καὶ λόγῳ τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς παρ' αὐτοῦ ὑπερπεπενταετῆς ἀσφαλίσεως—40.000 ἠσφαλισμένοι, ἀποτελοῦντες μετὰ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν 120.000 πρόσωπα, πρὸστατευόμενα κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, τῆς ἀνα-

πηρίας, τοῦ γήρατος, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀνεργίας. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο παρέχει, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἱατρικῆν, φαρμακευτικῆν, νοσοκομεικῆν καὶ σανατοριακῆν περίθαλψιν καὶ χρηματικὸν ἐπίδομα, οὐχὶ ἀνώτερον τοῦ 1)3 τοῦ ἡμερομισθίου, ἐπὶ δὲ τότε ἠσφαλισμένης ἢ συζύγου τοῦ ἠσφαλισμένου, μαιευτικὰς φροντίδας, ἔτι δὲ καὶ βοήθημα τοκετοῦ, κυφορίας, λοχείας καὶ θηλάσματος καὶ ἐπὶ θανάτῳ τοῦ ἠσφαλισμένου τὰ ἐξόδα κηδείας. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἀναπηρίας, γήρατος ἢ θανάτου, τὸ ἴδρυμα χορηγεῖ σύνταξιν ἀνάλογον πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τέλος ἐν περιπτώσει ἀνεργίας ἡμερησίον ἐπίδομα, οὐχὶ ἀνώτερον τῶν 2)5 τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ καὶ τὸ πολὺ ἐπὶ 60 ἡμέρας, τὸ ἔτος.

Τὸ Ταμεῖον τοῦτο μολονότι δὲν ἀριθμεῖ μακρὰν ζωὴν—πρὸ τινος μόλις συνεπληρώθη πενταετία ἀπὸ τῆς συστάσεώς του—κατάρθωσε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐπιτυχῶς σημαντικὰ προβλήματα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, συνδεόμενα μὲ τὴν εὐρύτεραν ὀργάνωσιν τούτων καὶ μὲ ὄλους τοὺς ἀσφαλιστικούς κλάδους καὶ οὕτω νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν χώραν μας ὄργανον συγκεντρώσεως πολυτίμου πείρας, ἀπαραιτήτου διὰ τὴν γενίκευσιν τοῦ, ἐν λόγῳ, θεσμοῦ. Ἰδιαιτέρως δὲ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι σοβαροὶ διαταγμοὶ θὰ ἐπετρέψοντο νὰ γεννηθοῦν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιτυχῆ γενίκευσιν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ σπουδαιότερου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου, τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἀσθενείας, ἐὰν εἰς τὰ σπουδαῖα προβλήματα τοῦ ἡ διοικητικῆς τοῦ Ταμείου Ἀσφαλείας Καπνεργατῶν δὲν κατέβαλλεν ἰδιαιτέρας προσπαθείας διὰ ν' ἀνεύρῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὰς ἀρμοζούσας καὶ πρακτικῶς χρησίμους λύσεις. Ἐπὶ πλέον ἡ λειτουργία τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν κατέδειξεν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ πράξει τὰ σοβαρὰ ἐλαττώματα τῆς ὀργανώσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατ' ἐπαγγελματικὸν κλάδους. Ἐκ τούτων τὰ κυριώτερα εἶναι τὰ ὑψηλότερα διοικητικὰ ἐξόδα καὶ πρατίτως ἡ ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰσοζυγίου τῶν σχετικῶν ἰδρυμάτων (τῆς ἰσορροπίας μεταξύ πόρων καὶ ὑποχρεώσεων), τὸ ὁποῖον ἐπηρεάζεται ἀμέσως ἐκ τῶν διακυμάνσεων τῆς οικονομικῆς καταστάσεως καὶ ἐκ τῶν μεταβολῶν τῆς τεχνικῆς τῶν ἀντιστοίχων παραγωγικῶν κλάδων. Διότι τὸ, ἐν λόγῳ, Ταμεῖον, διὰ νὰ δύναται νὰ παρέχῃ τὴν προστασίαν του εἰς πάντας τοὺς καπνεργάτας, διατηρεῖ, χάριν τούτων καὶ μόνων, ἰδίως ὑπηρεσίας ἀκόμη καὶ εἰς κέντρα, ὅπου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι μικρὸς, ἐκ τούτου δὲ ὑφίσταται τὰ διοικητικὰ ἐξόδα ποῦ θ' ἀνητούντο διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀσφαλίσεως μεγαλειότερου ἀριθμοῦ προσώπων. Ἡ δὲ ἀπὸ τριετίας ἐπιτεινομένη ἀνεργία τῶν καπνεργατῶν, ἡ ὀφειλομένη εἰς τὴν κρίσιν τῶν καπνῶν καὶ τὴν ἐφαρμοζομένην ἀπλούστευσιν τῆς ἐπεξεργασίας τούτων, πλήττει κατὰ δύο ἐξ ἴσου σοβαροὺς τρόπους τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τοῦ Ταμείου. Διότι προκαλεῖ συγχρόνως σημαντικὴν πτώσιν τῶν πόρων του—οἱ καπνέμποροι καὶ οἱ καπνεργάται εἰσφέρουν εἰς αὐτὸ μόνον ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖοι ἐργάζονται—καὶ ὑψώσιν τῶν δαπανῶν, ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι οἱ καπνεργάται, ὡς ἐκ τῆς μακροῦς ἀνεργίας καὶ τῆς συνεπείας ταύτης χειροτεροῦσεως τῆς διαίτης τῶν, αἰσθάνονται περισσότερο τὴν ἀνάγκην τῆς προστασίας τῆς ἀσφαλίσεως καὶ προσφεύγουν συχνότερα εἰς τὰς παροχὰς αὐτῶν.

Ὡς προελέχθη, ἡ ὑφισταμένη κοινωνικὴ πρόνοια εἰς τοὺς ναυτικούς ἐδράζεται ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ ὀριζόμενων διατάξεων τοῦ Ἐμπορικοῦ κώδικος, ὡς αὐταὶ ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τοῦ νόμου 3227 τοῦ 1927 «περὶ συστάσεως κεφαλαίου ἀνεργίας διὰ τοὺς ἐργάτας θαλάσσης» δυνάμει τοῦ ὁποίου ἰδρύθη ὁ Οἶκος τῶν αὐτῶν καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3347 τοῦ 1925 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως. Ἐκ τούτων αἱ διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ κώδικος καὶ ὁ νόμος 3227 διαγράφονται τὰ ὅσα τῆς προστασίας τῶν ναυτικῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, αἱ δὲ τοῦ νόμου 3347 ρυθμίζουν τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφα-

λίσιν τῶν ναυτικῶν κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου.

Τὸ περιεχόμενον τῆς προστασίας, τὴν ὁποίαν προβλέπουν διὰ τοὺς ναυτικούς αἱ διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ κώδικος, συνίσταται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότη, ὅπως, ἐὰν ὁ ναυτικὸς ἀσθενήσῃ κατὰ τὸν πλοῦν ἢ ἀσθενήσῃ ἢ τραυματισθῇ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου, νοσηλεύῃ τούτον καὶ χορηγῇ αὐτῷ τοὺς μισθοὺς. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη βαρύνει τὸν ἐργοδότην, ἐφ' ὅσον μὲν ὁ ἀσθενὴς παραμένει ἐπὶ τοῦ πλοίου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας, ἀποδιθάζομένου δὲ τοῦ ἀσθενοῦς μέχρι τῆς ἀποθεραπείας τούτου, ἀλλ' οὐχὶ πέραν τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πλοίου ἀποδιθάσεως. Ἐὰν ὅμως ἡ ἀσθένεια ἢ ὁ τραυματισμὸς κατὰ τὸν πλοῦν ἢ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ πλοίου ὀφείλονται εἰς ὑπαιτιότητά τοῦ ναυτικοῦ ἢ ἐὰν ἡ ἀσθένεια ἐκδηλωθῇ ἢ ὁ τραυματισμὸς ἐπέλθῃ καθ' ὃν χρόνον ὁ ναυτικὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν ξηρὰν ἀνευ ἀδείας, ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται πάσης ὑποχρέωσως.

Οἱ ἐν λόγῳ, περιορισμοὶ τῆς προστασίας, χρήσιμοι βεβαίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ τῆς κληρικῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐν αὐτοῖς, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῆς πειθαρχίας τῶν πληρωμάτων, ἔχουν ὡς ἀντέλεσμα νὰ καταλείπουν ἀπροστάτευτον τὸν ναυτικὸν εἰς σοβαρὰς διὰ τὴν ὑπαρξίν του περιστάσεις. Ἐκτὸς τούτου δὲ οὐδεμία πρόνοια ὑφίστατο διὰ τοὺς ναυτικούς, τοὺς ἀσθενοῦντας μετὰ τὴ λήξιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τὰς σοβαρὰς ταύτας ἀτελείας τῆς ὑπὲρ τῶν ναυτικῶν προστασίας καθίστα ἔτι σοβαρωτέρας ἢ ἔλλειψις οἰασθήποτε μερίμνης διὰ τὰ ἀσθενοῦντα μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ὁποία ἔλλειψις ἀποβαίνει ὀδυνηρότερα ἐκ τῆς συνήθως μακρᾶς ἀπουσίας τοῦ προστάτου τῶν.

Διὰ τοῦ νόμου 3227 τοῦ 1929 (περὶ συστάσεως Κεφαλαίου ἀνεργίας ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης) ἐπιζητεῖται ὁ μετριασμὸς τῶν προεκτιθεμένων κινδύνων καὶ ἐλλείψεων. Δι' αὐτοῦ ἡ ὑπὲρ τῶν ναυτικῶν προστασία εὐρύνεται ὄχι ὅμως πλέον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης, καθ' ἣν διὰ τὴν περίθαλψιν τοῦ ἐκάστοτε ἀσθενοῦτος ναυτικοῦ βαρύνεται ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης, ἀλλὰ κατὰ τὸν πρόποντα τρόπον, χορηγοῦμένης τούτεστι τῆς διὰ τοῦ, ἐν λόγῳ, νόμου θεσπιζομένης προσθέτου προστασίας παρ' εἰδικοῦ ἰδρύματος, τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου, δυνάμει πόρων προερχομένων ἐξ εἰσφορῶν τῆς ὀλότητος τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐργοδοτῶν.

Κατὰ τὸν νόμον τούτον ὁ Οἶκος τοῦ Ναύτου χορηγεῖ δωρεὰν τὴν ἰατρικὴν ἀντίληψιν καὶ τὰ σχετικὰ φάρμακα εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας ἀνεργοὺς ναυτικούς καὶ τὰ ἀσθενοῦντα μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνεργῶν ναυτικῶν, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῶν ἐννέα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις παρέχεται μόνον εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας ἀνεργοὺς ναυτικούς, ἐφ' ὅσον ἀπαιτεῖται ταῦτα ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν. Ἐπὶ πλέον οἱ ἀσθενεῖς ἀνεργοὶ ναυτικοὶ δικαιοῦνται κατὰ κανόνα, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου, δωρεὰν δὲ εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιστάσεις καὶ διὰ περιορισμένον χρόνον, τροφῆς καὶ ἄρτου, διατηρουμένου πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου εἰδικοῦ ἐπιτακτοῦ, χορηγοῦντος τὰ εἶδη ταῦτα εἰς χαμηλοτέρας τῶν συνήθων τιμᾶς. Πρὸς τούτοις οἱ ἀσθενεῖς ἀνεργοὶ ναυτικοὶ ὡς καὶ οἱ ἐκ τούτων μὴ ἀσθενεῖς δύνανται νὰ στεγάζωνται, κατὰ κανόνα καταβάλλοντες εἰδικὰς τιμὰς εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιστάσεις δωρεὰν, εἰς ξενοδογεῖα συμβεβλημένα μετὰ τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου. Ἐπὶ πλέον δεόν νὰ σημειωθῇ, ὅτι αἱ ἀπαριθμηθεῖσαι παροχαὶ καὶ εὐκολαί παρέχονται μόνον ἐν Πειραιεῖ, δύνανται ὅμως νὰ τύχῃσι ταῦτων πάντες οἱ ἀνεργοὶ ἀσθενεῖς ναυτικοὶ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνεργῶν ναυτικῶν ἀσχέτως τοῦ ἂν δὲν διαμένουσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἴνα δικαιούται δὲ οὗτοι εἰς λῆψιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν, δεόν ἡ ἀσθένεια νὰ ἐκδηλωθῇ ἐντὸς ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ποικίλοντος ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ'

ὃν ὁ ἀνεργὸς ναυτικὸς ὑπηρετήσεν ἐπὶ πλοίου κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὰ βιβλία τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου δωδεκάμηνον, οὐδέποτε ὅμως ἀνωτέρου τῶν ἕξ μηνῶν.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Οἴκου τοῦ Ναύτου ἡ προστασία τοῦ ναυτικοῦ ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφανίζῃ σοβαρώτατα κενὰ καὶ σπουδαῖα μειονεκτήματα. Καὶ πρῶτον διὰ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν μὴ ἀνεργῶν ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ 80 ο)ο περίπου τοῦ ναυτικοῦ κόσμου, οὐδεμία ἐθεσπίσθη πρόνοια διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας, μολοντί ταῦτα, ἀσθενοῦντα, ἔχουν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἢν ἀνάγκην ὀργανωμένην προστασίας πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν φροντίδων καὶ τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας τοῦ συνήθως μακρὰν εὐρισκομένου οἰκογενειακοῦ τῶν στηρίγματος. Ἐπειτα, διότι ἡ διὰ τοὺς ἀσθενοῦντας ἀνεργοὺς ναυτικούς καὶ τὰ ἀσθενοῦντα μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνεργῶν ναυτικῶν ἰατρικὴ ἀντίληψις καὶ τὰ φάρμακα δὲν χορηγοῦνται πέραν τῶν ἐννέα μηνῶν, ἐκείνοι ὧν ἡ ἀσθένεια διαρκεῖ μακρότερον χρόνον, μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τοῦ ἐννεαμήνου περιέρχονται εἰς δευτέρην θέσιν διότι στεροῦνται τῶν ἰατρικῶν φροντίδων καὶ φαρμάκων. Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις ἐπιφυλάσσεται μόνον διὰ τοὺς ἀσθενοῦντας ἀνεργοὺς ναυτικούς, εἰς πλείστας περιπτώσεις ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενούντων μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνεργῶν ναυτικῶν ἀποβαίνει προβληματικὴ. Ἐπὶ πλέον, διότι ἡ ἰατρικὴ ἀντίληψις, τὰ φάρμακα καὶ ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις χορηγοῦνται μόνον ἐν Πειραιεῖ, οἱ ἀσθενοῦντες ποῦ δὲν διαμένουσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ δυσχερῶς δύνανται νὰ τύχῃσι προστασίας. Τέλος ἡ ἐπ' ἀντιτίμῳ χορήγησις τροφῆς, ἄρτου καὶ στέγης δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀσφαλιστικὴ παροχὴ, ἀλλὰ μάλλον ἀποτελεῖ ἀπλὴν εὐκολίαν.

Πλὴν τούτων ὅμως καὶ ἡ προστασία τῶν ναυτικῶν κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, δὲν ἐμφανίζεται ἰκανοποιητικὴ τόσον ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς εὐσταθείας ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ διεπόντος αὐτὴν κοινωνικοῦ πνεύματος. Ὁ φονεὺς τῆς, ἐν λόγῳ, προστασίας, τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον, μολοντί ἀριθμεῖ πλέον τῶν ἐπτά δεκαετηρίδων ζῶν—ἀποτελεῖ, ὡς γνωστὸν, τὴν πρῶτην ἐκδήλωσιν τῆς μερίμνης τοῦ Κράτους πρὸς προστασίαν τῶν μισθωτῶν—ἔχει ὡς πόρους, ἀφ' ἐνὸς τὸ προῖον ποικίλων τελῶν, βαρυνόντων τὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ ὀρισμένας ἐργασίας ἢ ἐπιχειρήσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰσφορὰς τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ναυτικῶν, αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἄνισοι καὶ ἰδιαίτερος ἐπιβαρυντικαὶ διὰ τοὺς ναυτικούς, μόλις ἐπ' ἐσχάτων κατέστησαν ἰσόποσοι. Ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἐμελετήθη ἐπιστημονικῶς τὸ ζήτημα τῶν πόρων αὐτοῦ, κατὰ διαστήματα ἐπιτακτικὴ ἐμφανίζεται ἡ ἀνάγκη ἐξευρέσεως νέων ἐσόδων, κατὰ τὸ πλείστον εἰς βάρος τοῦ συνόλου, ἄτινα προσδιορίζονται κατὰ τύχην, ἐκ τούτου δὲ προκαλεῖται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους δεικναιολογημένη ἀνησυχία διὰ τὴν οἰκονομικὴν σταθερότητα τοῦ ἰδρύματος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς χορηγοῦνται αἱ παροχαί, ταύτας δὲν διέπει συγχρονισμὸν πνεύμα κοινωνικῆς προστασίας. Διότι ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως δι' ἀνικανότητα πρὸς ἀσκήσιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ναυτικοῦ, ὀφειλομένην εἰς ἄλλην αἰτίαν, πλὴν τοῦ ἀτυχήματος ἐργασίας, ἀπαιτεῖται τοὐλάχιστον δεκαετῆς ὑπηρεσία ἐπὶ πλοίων, ἐφόσον ἡ σύνταξις τοῦ γήρατος χορηγεῖται μετὰ 25 ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ἡ δὲ σύνταξις χήρας καὶ ὀρφανῶν μετὰ ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν τοῦ θανόντος, προφανὲς εἶναι ὅτι διὰ πλῆθος περιπτώσεων ἀνικανοτήτων καὶ θανάτων δὲν ὑφίσταται προστασία, εἰς σημαντικὸν δὲ ἀριθμὸν ὀρίμου ἰδίως ἡλικίας ναυτικῶν ἀποκλείεται ἡ ἐλπὶς οὗτις εἰς προχωρημένην ἡλικίαν θὰ δυνήθουν νὰ συντηρῶνται, χωρὶς νὰ υποβάλλωνται εἰς τοὺς κόπους τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐπαρκοῦν αἱ σωματικαὶ τῶν δυνάμεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προστασίαν, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν μεταλλείων, μεταλλουργείων, ὀρυχείων καὶ λα-

τόμειν τὸ Ταμείον τῶν μεταλλευτῶν αἰ συνιστῶσαι αὐτὴν παροχαί, αἰ χορηγούμεναι εἰς τὰ θύματα ἀτυχημάτων ἢ μολυβδίασεως, μόνον ἀπὸ τῆς ψηφίσεως, παρὰ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, τοῦ νόμου 4705 κατέστησαν ἀξία λόγου. Τῆς προστασίας ταύτης ὅμως ἡ σημασία κατὰ πολὺ ἐξασθενεῖ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, ἐνῶ οἱ πρὸς ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς πόροι δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς, δὲν ὑφίστανται δυνατότητες ἰκανοποιητικῆς ὑψώσεώς των. Καὶ τοῦτο, διότι, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οἱ μισθωτοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων μεταλλείων, μεταλλουργείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων εἶνε περισσότερον πάντων τῶν ἄλλων μισθωτῶν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων, ἢ ὑψώσις τῶν πόρων θὰ φθάσῃ κατ' ἀνάγκην μέχρι σημείου δυσβαστάκτου, κυρίως διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις μεταλλείων καὶ μεταλλουργείων, αἰ ὁποῖαι ἀπὸ ἐτῶν διανύουν περίοδον οικονομικῆς στενοχωρίας. Κατὰ συνέπειαν, διὰ νὰ καταστῇ ἡ προστασία τῶν μισθωτῶν τούτων κατὰ τῶν, ἐν λόγῳ, κινδύνων ἐδραία καὶ ἰκανοποιητικὴ, δὲν ἀπομένει ἄλλο μέσον ἀπὸ τοῦ νὰ συνασφαλισθῶν οὗτοι μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μείζον μέρος τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἰς ἐνιαῖον Ἀσφαλιστικὸν Ἴδρυμα.

Ἐπίσης παρὰ τῶν Ταμείων Ἀλληλοδοθεῖας τὰ ὁποῖα ὑποχρεωτικῶς συνεστήθησαν παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων μεταλλείων, μεταλλουργείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων, δὲν χορηγεῖται ἡ ἀπαιτούμενη ἰατρικὴ περίθαλψις καὶ στοιχειωδῶς ἰκανοποιητικαὶ χρηματικαὶ παροχαί εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν, ἐν λόγῳ, ἐπιχειρήσεων ἐν περιπτώσει ἀσθενείας των. Διότι, ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ὑφίστανται πολλὰ Ταμεία μὲ περιορισμένον ἀριθμὸν μελῶν ἕκαστον, παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1923 ἐνίσχυσιν τῶν πόρων τῶν καὶ δι' ὑποχρεωτικῶν εισφορῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ἀσφαλιστικὴ προσπάθεια τῶν μισθωτῶν τούτων κατατέμνεται καὶ φυσικὸν εἶνε νὰ μὴ δύναται νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτῆς ἀξία λόγου προστασία. Οὕτε δὲ καὶ ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ καλύτερα ἀσφαλιστικὴ ἀπόδοσις, ἡ ὑπαγωγή τῶν, ἐν λόγῳ, μισθωτῶν ὑπὸ ἐνιαῖον ἐπαγγελματικὸν χαρακτήρος ἀσφαλιστικὸν Ἴδρυμα ὡς ἐκ τῶν ὑφισταμένων σοδαρωτάτων μειονεκτημάτων, τούτεστι λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν, ἐν λόγῳ, μισθωτῶν καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι αἰ ἀπασχολοῦσαι αὐτούς ἐπιχειρήσεις εἶνε κατασπαρμέναι ἀνά τὴν χώραν. Καὶ ὡς ἐκ τούτου διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ σταθερὰ καὶ εὐρύτερα προστασία τούτων καὶ κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας διὰ τῶν μικροτέρων, κατὰ τὸ δυνατόν, οικονομικῶν μέσων, ἐπιβάλλεται ἡ συνασφάλισις των μετ' ἄλλων, ὅσον τὸ δυνατόν πολυαριθμοτέρων, κατηγοριῶν μισθωτῶν, ἐκτεθειμένων κατὰ ποικίλους βαθμοὺς εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀσθενείας.

Ἀλλὰ καὶ τὴν προστασίαν, τὴν ὁποῖαν ἐθέσπισαν διάφοροι εἰδικοί νόμοι ὑπὲρ ὠρισμένων κατηγοριῶν μισθωτῶν χαρακτηρίζουν πᾶσαι σχεδὸν, αἰ προσκαθεῖσαι ἐλλείψεις καὶ μειονεκτικῆματα.

Ἡ περίθαλψις τῶν μισθωτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ἀσκουμένη παρὰ τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας, τῶν σύσταθέντων βάσει τοῦ νόμου 3752 καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλίζονται οἱ, ἐν λόγῳ, μισθωτοὶ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀσθενείας καὶ ἰκανοποιητικὴ δὲν εἶνε καὶ στοιχίζει ὑπέρογκα ποσά. Διότι ἡ μὲν ἰατρικὴ ἀντίληψις, τὰ φάρμακα καὶ ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις δὲν εἶνε πλήρης, οὐδὲ προβλέπεται περίθαλψις ἀξία λόγου διὰ τὰ ἀσθενούντα μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιδρομικῶν. Ἐξ ἄλλου τὸ προστασία τῆς μητρότητος εἶνε ἀνεπαρκεστάτη. Ἐξ ἄλλου τὰ ἡμερήσια χρηματικὰ βοηθήματα διὰ τοὺς ἐξ ἀσθενείας καθισταμένους ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν, ὧν τὸ ποσὸν ἰσοῦται πρὸς τὰς 2)3 τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ, παρέχονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῶν 4 μηνῶν. Προφανῆς ἐπομένως εἶνε τὸ περιορισμένον τῆς προστασίας ἐν περιπτώσει ἀσθενείας. Τὸ δὲ ὑπερόγκως δαπανηρὸν αὐτῆς καταδεικνύεται ἐκ τοῦ κατωτέρω παρατιθεμένου συγκριτικοῦ πίνακος, ἐξ οὗ συγχρόνως προκύπτει ὅτι, ἵνα αἰ διὰ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ

τῆς ἀσθενείας δαπάναι μὴ ὑπερβαίνουσι τὸ λογικὸν καὶ ἀνεκτὸν ὄριον, δέον ν' ἀσκήται αὕτη παρ' Ὁργανισμοῦ, καλύπτοντος σημαντικὸν ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων, καλῶς διοικουμένου καὶ ἐνεργούντος συστηματικὸν ἐλεγχὸν ἐπὶ τῆς χορηγήσεως ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ ἰδίως τῶν φαρμάκων, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸ Ταμείον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς Ὁργανισμοὺς, οἱ ὁποῖοι καλύπτουν τὸν κίνδυνον τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, διὰ περιορισμένον ἀριθμὸν μισθωτῶν, οὐδενὸς τούτων ἔχουσι καθορισθῆ οἱ μὲν πόροι ἐν ἀνάλογίᾳ πρὸς τὰς πιθανὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, αἰ δὲ προϋποθέσεις χορηγήσεως τῶν παροχῶν ὑπὸ πνεῦμα εὐρείας κοινωνικῆς προστασίας.

IV. Εἰδικωτέρα εἰσαγωγή εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ σχεδίου νόμου.

Τὰ εὐρύτατα κενὰ καὶ τὰς σοδαρωτάτας ἐλλείψεις τῆς ὑφισταμένης νόμοθεσίας περὶ κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν ἀποσκοπεῖ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὑποβαλλόμενον νομοσχέδιον.

Δι' αὐτοῦ γενικεύεται ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις τῶν μισθωτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως θεμελιωθῇ εἰς τὸ διηνεκές ὄργανωμένη καὶ ἀποτελεσματικὴ προστασία ὑπὲρ τῆς ὀλότητος σχεδὸν τῆς τάξεως των εἰς τὰς περιπτώσεις ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἐπαγγελματικῶν νόσων, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Σκοπὸς τούτεστι τοῦ ἀνὰ χείρας νομοσχεδίου εἶναι ἡ προστασία τῆς ἐργατικῆς ζωῆς κατὰ πάντων τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν κινδύνων, ἐξαιρέσει τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας, ὁ ὁποῖος δέον ν' ἀποτελεσθῇ τὸ ἀντικείμενον ἐτέρων κυβερνητικῶν μέτρων.

Ἡ ἀσθένεια, οἰαδήποτε δηλαδὴ ἐξ ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων διατάραξις ἢ βλάβη τῶν κανονικῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος ἢ τοῦ πνεύματος, ἀποτελεῖ διὰ πᾶν ἄτομον δυσάρεστον καὶ οὐχὶ σπανίως ἐπικίνδυνον γεγονός. Διὰ τὸν μισθωτὸν ὅμως, ὁ ὁποῖος διαθέτει περιορισμένα οικονομικὰ μέσα, προσρχόμενα κατὰ κανὸνα ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας, αἰ ἐκ τῆς ἀσθενείας συνέπειαι εἶναι πλέον δυσάρεστοι καὶ συνήθως ἀποβαίνουσι θλίβερα. Διότι ἐκ τῆς ἀσθενείας ἀναγκάζεται ὁ μισθωτὸς ν' ἀπέχῃ τῆς ἐργασίας καί, ἐφ' ὅσον τὴν ἐξ αὐτῆς ἀποχὴν συνοδεύει ἡ στέρησις μισθοῦ, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν τῆς θεραπείας καὶ πρὸς συντήρησιν ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ δὲν ἀπομένον ἄλλα μέσα ἐκτὸς τῶν τυχόν, ἰσχνῶν, συνήθως, ἀποταμιευμάτων καὶ τῶν πολλῶν δυσχερῶς ἐπιτυγχανομένων μικροπρωσῶων. Καὶ ἐὰν ἡ ἀσθένεια εἶναι βραχείας διάρκειας, τὸ κακὸν περιορίζεται εἰς σημαντικὰς ἀλλ' ὀπωδῆποτε ἀνεκτὰς στέρησεις τῆς οἰκογενείας, παρατεινομένης συχνὰ καὶ πέραν τῆς ἀποθεραπείας, πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ ποσοῦ, τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας συναφθέντων χρεῶν. Ὅσάκις ὅμως πρόκειται περὶ βαρείας καὶ ἐπὶ μακρὸν διαρκούσης ἀσθενείας, δὲν εἶναι ὀλίγαι αἰ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐργατικὴ οἰκογένεια ἀναγκάζεται νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸν ταπεινωτικὸν οἶκτον ἢ τὴν δημοσίαν ἀντίληψιν ἢ περιπίπτει εἰς τὴν ἀθλιότητα.

Ἐπίσης ἡ ἀσθένεια μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ θέτει εἰς σοδαρωτάτην δοκιμασίαν τὸ κατὰ κανὸνα εὐπαθέστατον οικονομικὸν αὐτοῦ ἰσοζύγιον καὶ σημαντικὰς στέρησεις συνεπάγεται δι' ὅλοκληρον τὴν οἰκογένειαν. Καὶ αὐτὸς ὁ τοκετὸς τῆς σύζυγου τοῦ μισθωτοῦ, τὸ χαρμόσυνον τοῦτο διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον γεγονός, συχνὰ εἶναι ἀφορμὴ οικονομικῶν στενοχωριῶν, λόγῳ τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦν ἀφ' ἑνὸς ἡ διεξαγωγή του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἰδιαίτερα δαίτα τῆς τεκούσης. Ἐὰν δὲ ἡ σύζυγος ἐργάζεται, αἰ ἐκ τοῦ τοκετοῦ οικονομικαὶ στενοχωρίαὶ ἐπιτείνονται, διότι ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῆς ἐφ' ὠρισμένων χρόνων ἐκ τῆς ἐργασίας, ἔχει

ως συνεπειαν την μειωσιν των συνήθων εσόδων της οικογενείας. 'Επι πλέον ο θάνατος, εκτός της θλίψεως την οποίαν προξενεί εις την εργατικήν οικογένειαν, συνήθως περιάγει τούτην εύθως άμέσως εις δυσχερεστάτην θέσιν, λόγω των εκτάκτων έξόδων που απαιτεί ή κηδεία του θανόντος.

'Εν τούτοις εις πολλές περιπτώσεις είναι δυνατόν και ή επέλευσις ή ή επέκτασις των άσθενειών εις τας οικογενείας των μισθωτών ν' άποφεύγηται και αι εν αύταις εκδηλούμεναι άσθενείαι νά θεραπεύωνται ταχύτερον και πληρέστερον και ν' άποτρέπονται αι έξ αυτών πρόωροι άναπηρίαί και θάνατοι, με σπουδαίον άποτέλεσμα την περιστολήν των άφρομίων, αι όποιαί προκαλούν στερήσεις, θλίψεις, κοινωνικήν δυστυχίαν και δυσφορίαν και άπώλειαν παραγωγικών δυνάμεων. Είς τούτο όμως αντίτιθενται κυρίως άφ' ένός ή συνήθως έλλειψις περιθωρίων εις τούς προϋπολογισμούς των οικογενειών των μισθωτών, τά όποια νά δύνανται άνευ μακρών διαταγμών, νά διατίθενται προς περιφρούρησιν της υγείας. 'Αφ' έτέρου ή εύρύτατα επικρατούσα εις την τάξιν των μισθωτών άγνοια ή ή έλλειπεστάτη γνώσις των κανόνων υγιεινής και προσφύλαξεως και της σημασίας, την οποίαν ένεχει δια την υγείαν ή εγκαιρος προσφυγή εις την ιατρικήν επιστήμην και ή συμμόρφωσις προς τας ύποδείξεις αυτής. Και εις έπίμετρον αι μέγιστα δυσχέρειαί δια την εν θεραπευτηρίω περίθαλψιν των άσθενών, ως εκ των όποιων ή νοσηλεία κατά κανόνα γίνεται κατ' οίκον, υπό κακώς κατά τό πλείστον συνθήκας οικισμοῦ, δυσμενώς επιδρώσας επί της πορείας της θεραπείας και συγχρόνως εύνοούσας την έξάπλωσιν των άσθενειών.

'Η αδυναμία του μισθωτού ν' άντιμετωπίξη δια των ιδίων δυνάμεων και δια της πρώτοβουλίαις του τας συνεπείας της άσθενείας και ή εκ τούτου σοβαρά άπειλή κατά της λαϊκής υγείας και ζωτικότητος, ή όποία, υπό τούς σημερινούς ίδιους όρους ζωής, ενδιαφέρει τό κοινωνικόν σύνολον, κατέδειξαν την ανάγκην της συλλογικής προνοίας ύπερ των μισθωτών δια την περίπτωσιν της άσθενείας. Και ή συλλογική αύτη πρόνοια, οργανωθείσα κατά καιρούς κατά πολλούς και άμφιβόλου άποτελεσματικότητος τρόπους, άπικρυσταλλώθη άπό ετών εις τας συγχρόνισμένας χώρας εις τόν θεσμόν της ύποχρεωτικής ασφάλισεως κατά της άσθενείας και άποδίδει έξαιρέτους καρπούς, καταστάσα ο δραστήριος και φωτισμένος φρουρός της υγείας της εργατικής τάξεως.

'Ηδη ή ύποχρεωτική ασφάλισις κατά της άσθενείας λειτουργεί εις τας άκολουθους χώρας. Αυστριαν, Βουλγαρίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Γιουγκοσλαβίαν, 'Εσθονίαν, 'Ελβετίαν (4 Καντόνια), Μ. Βρεττανίαν, 'Ιαπωνίαν, 'Ιρλανδίαν, 'Ισπανίαν, 'Ιταλίαν, Λεττονίαν, Λιθουανίαν, 'Ολλανδίαν, Πολωνίαν, Πορτογαλίαν, Ρουμανίαν, Ρωσσίαν, Τσεχοσλοβακίαν και Χιλήν. Είς δε τά Κράτη της Αυστραλίας παρέχονται, δυνάμει νόμων, συστηματικά ιατρικά φροντίδες και βοηθήματα προς προστασίαν της μητρότητος άποκλειστικώς εις θάρους των δημοσίων προϋπολογισμών.

Τό έργον της ύποχρεωτικής ασφάλισεως κατά της άσθενείας διήλθε διάφορα στάδια μέχρις οῦ καταστή ή σημερινός γενικώτερον εύεργετικός κοινωνικός και οικονομικός θεσμός. 'Αρχικός σκοπός αυτής ήτο ή χορήγησις χρηματικών επιδομάτων εις τούς λόγω της άσθενείας άπέχοντας της εργασίας ήσφαλισμένους, τούτέστιν ή μερική άποζημίωσις τούτων δια την άπώλειαν του εκ της εργασίας κέρδους.

Σύν τῷ χρόνῳ όμως τό επικρατούν εύρύτερον κοινωνικόν πνεῦμα καθορίζει ως κυριώτερον άντικείμενον των προσπαθειών της ασφάλισεως την έντός του βραχυτέρου δυνατού χρόνου άποκατάστασιν της υγείας των άσθενούντων ήσφαλισμένων. Και προς τόν σκοπόν τούτον εις τας εις χρήμα παροχάς αυτής προστίθενται αι παροχαί εις είδος, συνιστάμεναι εις ιατρικήν άντίληψιν, φάρμακα και νοσοκομειακήν περίθαλψιν, αι όποιαί βαθμιαίως έξελίσσονται μέχρι σημείου ώστε σήμερα οι

ήσφαλισμένοι έχουσιν εις την διάθεσιν των πάν μέσον ένδεικνύμενον υπό της ιατρικής επιστήμης ως δυνάμενον νά συντελέσῃ εις την άκριβή διάγνωσιν και την καλήν θεραπείαν των παθήσεων.

'Η ταιούτη επέκτασις του έργου της ασφάλισεως άποδίδει τῷ ὄντι εύεργετικά άποτελέσματα. 'Η θεραπεία των άσθενούντων συντελείται ταχύτερον με συνεπειαν τόν σημαντικόν περιορισμόν του χρόνου της εκ της εργασίας άπομακρύνσεώς των, ο κίνδυνος της έξαπλώσεως των άσθενειών και εις τά λοιπά μέλη της οικογενείας εις σημαντικόν μέτρον άποτρέπεται και επί πλέον αναπτύσσεται όσημέραι στενωτέρα έπαφή της εργατικής τάξεως με την ιατρικήν επιστήμην, εκ της όποιας ιδιαιτέρως εύνοείται ή είσαγωγή εις τας εστίας των μισθωτών των κανόνων υγιεινής και προσφύλαξεως.

Της ασφάλισεως όμως ή δράσις δέν σταματά εις τό σημείον τούτο. Θεσμός κατ' έξοχήν κοινωνικός και οικονομικός δέν ήτο δυνατόν νά μή συναισθανθῇ ταχέως, ότι ή χορηγούμενη εις την εργατικήν τάξιν προστασία δέν ήδύνατο νά θεωρηται άποτελεσματική, έφ' όσον εκτός αυτής άπέμενεν ή οικογένεια του μισθωτού, της όποιας ή διαφύλαξις της υγείας ένεχει μεγίστην σημασίαν δια την ανάπτυξιν της ζωτικότητος και επομένως και της παραγωγικότητος των μελλουσών εργατικών γενεών. Και ενῶ κατ' αρχάς μόνον τά τέκνα του ήσφαλισμένου ήδύνατο ν' άπολαμβάνουν της προστασίας της ασφάλισεως, σύν τῷ χρόνῳ θεσπίζεται περίθαλψις και ύπερ των ήσφαλισμένων γυναικῶν δια την περίπτωσιν τοκετού, συνισταμένη εις την χορήγησιν των δια την διεξαγωγήν τούτου απαιτουμένου δαπανών. 'Από του πολέμου δε και έντεύθεν ή ασφάλισις κατά της άσθενείας άποβαίνει θεσμός προστατείων εύρύτατα την οικογένειαν του μισθωτού. Και πρώτον εις πλείστας χώρας ή χορήγησις ιατρικής περίθαλψεως εις τά πρόσωπα τά συγκροτούντα την εργατικήν οικογένειαν καθίσταται ύποχρεωτική. 'Εξ άλλου εις περίπτωσιν τοκετού χορηγούνται, εν αρχῇ εις μόνας τας ήσφαλισμένας, μετέπειτα δε και εις τας συζύγους των ήσφαλισμένων, αι φροντίδες μαίας και εν ανάγκη και ιατρική άντίληψις. Βραδύτερον την προστασίαν τούτην συμπληροῦσιν άφ' ένός χρηματικά επιδόματα, χορηγούμενα εις τας επιτόκους ήσφαλισμένας επί ώρισμένον χρόνον πρό και μετά τόν τοκετόν, ίνα δύνανται αύται ν' άπομακρύνωνται της εργασίας κατά την κρίσιμον δια την καλήν έκδοσιν του τοκετού και την υγείαν των περιόδον και άφ' έτέρου είδικά χρηματικά βοηθήματα, παρεχόμενα κατά τούς πρώτους μήνας της θηλάσεως προς καλύτερευσιν της διαίτης της ήσφαλισμένης, εν τῷ συμφέροντι της υγείας αυτής και του βρέφους. Σήμερα δε ή ασφάλισις της άσθενείας παρέχει επί πλέον κατά μέν τό πρό του τοκετού στάδιον ιατρικός συμβουλῆς και περίθαλψιν εν μαιευτηρίω δια την καλλιτέραν διεξαγωγήν τούτου, μετά δε τόν τοκετόν καθοδηγεῖ, δι' επιστημονικῶν συμβουλῶν, τας μητέρας δια την υγιεινήν διατήρησιν και κανονικήν ανάπτυξιν των βρεφῶν.

'Η ασφάλισις όμως της άσθενείας, ακολουθούσα την ὀρθήν άντίληψιν καθ' ήν μείζονα αξίαν έχει ή πρόληψις των άσθενειών από την θεραπείαν αυτών, αναπτύσσει και προς την κατεύθυνσιν αυτήν την εύεργετικήν δράσιν της. Και ήδη ὄχι μόνον περιβάλλει δια των αναγκαίων προληπτικῶν φροντίδων τά έχοντα άσθενικήν προδιάθεσιν ή τά έξ άσθενείας άπειλούμενα άτομα, άλλ' άπαιρώνει, επ' εσχάτων ιδίως, σοβαράς προσπαθείας προς περιστολήν της γενικής νοσηρότητος, δια συστηματικής καταπολεμήσεως των λεγομένων κοινωνικῶν νόσων.

'Εκ της δλης δράσεώς της ή ύποχρεωτική ασφάλισις κατά της άσθενείας καταδεικνύεται ως θεσμός μέγιστης κοινωνικής και οικονομικής αξίας. 'Η κατά την περίσδον της άσθενείας οικονομική ένίσχυσις των άσθενών μισθωτών, εκτός του ότι άγκουφίζει τούτους και τας οικογενείας των εις δυσκόλους περιστάσεις, έχει και γενικωτέραν οικονομικήν σημασίαν, διότι συντηρεῖ μέρος της καταναλωτικής αυτών ικανότητος. 'Η δε άναπτυσσόμενη θεραπευτική δράσις, ή προστασία της μητρό-

τητος και αι συστηματικαι δια την πρόληψιν των ασθeneiων και την καταπολέμησιν των κοινωνικων νόσων προσπαθειαι, αι οποσαι, συν τοις άλλαις συνεπαγονται και σημαντικον πλουτισμον του εις την διάθεσιν της κοινωνιας υπάρχοντος υγειονομικου εξοπλισμου, μαρτυρουν ότι ο θεσμος ουτος όχι μόνον είναι ο άγρυπνος και στοργικος φύλαξ της υγείας της εργατικης τάξεως αλλά και εν εύρει μέτρω συμβάλλει εις τον περιορισμν της θνησιμότητος και την εξύψωσιν του επιπέδου υγεινής του κοινωνικου συνόλου.

Η συνεχώς εύρυνομένη χρησιμοποίησις της μηχανικης δυνάμεως εν τη βιομηχανικη παραγωγη αλλά και εν τη διεξαγωγη των καθ' όλου επιχειρήσεων εκθέτει την σωματικην άκροαίτητητα και την ζωην του μισθωτου εις σοβαρωτάτους κινδύνους. Άπειραι είναι αι περιπτώσεις καθ' ός η μισθωτός, επίζητων δια της παροχής της εργατικης του δυνάμεως και των υπηρεσιων του να κερδίση τά μέσα συντηρήσεως έαυτου και της οικογενείας του, εύρίσκει τον θάνατον η καθίσταται ανάπηρος κατά την εκτέλεσιν η εξ άφορηής της εργασιας.

Αι αυτόχρονα θλιβεραι δια τους μισθωτους και τας οικογενείας των συνεπειαι των άναπηριων και θανατώσεων, των επερχομένων κατά την εκτέλεσιν της εργασιας, όχι μόνον εκρίναντο ως θίγουσαι τά αισθήματα της δικαιοσύνης και του ανθρωπισμου αλλά και απέτελουν σοβαράς άφορμάς κοινωνικης δυσφορίας. Ός εκ τούτου επέσπασαν από των άρχων μάλιστα της βιομηχανικης εξέλιξεως, την ιδιαίτεραν προσοχήν της νομικης και της οικονομικης σκέψεως. Και εν αρχη, συμφώνως προς τας ύφιστάμενας διατάξεις του άστικού δικαίου, επεζητήθη η επί τη βάσει του πταίσματος του εργοδότηου δια των συνήθων δικονομικων μεθόδων παροχη άποζημιώσεως εις τον πάθοντα. Η προστασία όμως αυτη, καθ' έαυτην ανεπαρκής, καλύπτουσα ελαχιστας των περιπτώσεων και αυτάς μετά δυσχερη δια τον μισθωτον διαδικασιαν, λόγω της βαρυνούσης αυτον άποδείξεως του πταίσματος του εργοδότηου, επεζητήθη να βελτιωθη, εντός πάντοτε του κύκλου του άστικού δικαίου δι' έλλειψιν ειδικων νομικων διατάξεων. Και ούτω διεπλάσθη η θεωρία της καλουμένης «συμβατικης ευθύνης» καθ' ην εκ της συμβάσεως της εργασιας απορρέει η ευθύνη του εργοδότηου, όπως, μετά τού πέρας της παραγωγικης διαδικασιας, αποκαταστήση εις τον μισθωτον τού παρ' αυτού διατεθεν ακφάλαιον εργασιας». Η θεωρία αυτη, διαφέρει της προηγουμένης μόνον κατά την άναστροφην του βάρους της αποδείξεως, όπερ μεθίσταται από του μισθωτου εις τον εργοδότην.

Και η εν λόγω όμως θεωρία, δια την οποίαν, σημειωτέον, ελάχιστα έρείσματα ήδύναντο να εύρεθωσιν εις τού ρωμαϊκόν δικαϊον, δέν ικανοποιεί πλήρως τού εν τώ μεταξύ διαρκώς εξέλισσόμενον και εύρύτεραν προστασίαν του μισθωτου απαιτούν αισθήματα δικαίου. Διότι και μετ' αυτην σημαντικός αριθμός άτυχημάτων, τά όφειλόμενά εις πταίσμα, έστω και ελαφρόν, του εργάτου η εις τυχαίον γεγονός η εις ανώτεραν βίαν παρέμενον ακάλυπτα άνευ προστασίας.

Άλλ' η θεωρητικη σκέψις δέν σταματά τας άναζητήσεις της προς επέκτασιν της προστασίας του μισθωτου και διαπλάσει επί τη βάσει του καλουμένου «άντικειμενικου πταίσματος» την θεωρίαν καθ' ην ο εργοδότης και μη υπάρχοντος πταίσματος του ευθύνηται δια τας βλάβας που δύναται να προξενήση και πράγματι προξενεί η λειτουργία του οργανισμού, τον όποιον δημιουργεί δια της περι έαυτον συγκεντρώσεως ποικίλων ενεργειων και της χρησιμοποίησεως προσώπων η μηχανων, έξαιρουμένων μόνον των βλαβών των όφειλομένων εις πρόθεσιν του βλαβέντος. Κατά την θεωρίαν αυτην, ο εργοδότης προς όφελος του όποιου λειτουργεί ο τοιούτος Όργανισμός, δηλαδή η επιχείρησις, όρθον είναι να υπέχη και τας ζημιας τας επερχομένας εκ της λειτουργιας της εις τον έμψυχον συντελεστήν, ως υπέχει και πάσας τας λοιπάς. Ηδη η εν λόγω θεωρία, υιοθε-

τηθεΐσα, από καιρού παρά των νομοθεσιων των περισσοτέρων χωρών και γνωστή ως αρχη «του επαγγελματικου κινδύνου» αποτελεϊ την βάση των κανωνν δικαίου, οι οποιοι διέπουν την άποζημιώσιν των θυμάτων έξ άτυχημάτων εργασιας. Και ίνα μη ο εκ της νομικης καθιερώσεως της αρχης ταύτης πολλαπλασιασμός των περιπτώσεων καθ' ός ευθύνηται ο εργοδότης προκαλή υπέρμετρον επιβάρυνσιν αυτού, έθεσιπίθη ο περιορισμός κατά ποσόν της παρεχομένης εις τους παθόντας άποζημιώσεως. Η δ' έλλειψις κάθε άλλης προστασίας του μισθωτου εν περιπτώσει επελεύσεως επιζημιου εις την εργατικην του δύναμιν γεγονότος, συνετέλεσεν, ώστε διαρκώς να εύρύνηται ο όρισμός του άτυχηματος και να περιλαμβάνη και περιπτώσεις, καθ' ός είναι έντελώς ισχνης ο αιτιώδης προς την εργασιαν σύνδεσμος ως π. χ. συμβαίνει με τά άτυχήματα, τά συμβαίνοντα κατά τον χρόνον της μεταβάσεως του μισθωτου εις την εργασιαν.

Άλλά τού βίαιον συμβάν δέν είναι ο μόνος κίνδυνος, ο όποιος άπειλεί κατά την εκτέλεσιν της εργασιας την σωματικην άρτιότητα, την υγείαν και την ύπαρξιν του μισθωτου. Ός είναι γνωστόν, εις πλείστας βιομηχανιας κατά την κατεργασιαν των υλών και την κατασκευην των προϊόντων χρησιμοποιούνται μέθοδοι και παράγονται δηλητηριώδεις ουσιαί επιδραστικη δράσει επί του οργανισμού των εργαζομένων και προκαλούσαι μολύνσεις και χρονιας δηλητηριάσεις αυτών. Η επαγγελματικη δηλητηρίασις έχει συνήθως χαρακτήρα βραδύν και πρωτευτικόν, δρᾶ δια διαδοχικων προσβολων βραχείας διαρκείας, μεταξύ των όποιων παρεμβάλλονται κατά τού μάλλον και ήπτον μακραι περιοδοι φυσιολογικης ίσορροπιας και κατ' υγειαν και επιφέρει την βαθμιαίαν εξάντλησιν του προσβαλλομένου και συν τώ χρόνω τον θάνατον αυτού. (Ο δέ αριθμός και τού είδος των επαγγελματικων δηλητηριάσεων και ασθeneiων συναξάνεται δυστυχώς μετά της πρόοδου της βιομηχανικης παραγωγης και της εφαρμογης όλων των μεθόδων κατεργασιας. Τόσος δέ και τοιούτος είναι ο έξ αυτών κίνδυνος, ώστε και εν η περιπτώσει ο εργάτης λάβη όλα τά προφυλακτικά μέτρα, είναι ένδεχόμενον να μη άποφύγη την όλευθρίαν επίδρασιν τού δηλητηρίου και την εκ της κατεργαζομένης ύλης μόλυνσιν.

Εκ των λόγων τούτων οι νομοθέται των πλείστων συγχρονισμένων Κρατων περιέλαβον και τον κίνδυνον των επαγγελματικων ασθeneiων, μεταξύ των άλλων κινδύνων της εργασιας και κατελόγησαν την δια ταύτας ευθύνην εις την άπαρχαλούσαν τους προσβαλλομένους επιχείρησιν, συμφώνως προς την αυτην περι έπανορθώσεως των εν τη εργασια άτυχημάτων γενικην αρχην του επαγγελματικου κινδύνου. Διότι, έφ' όσον τά άτυχήματα εργασιας και αι επαγγελματικαι νόσοι αποδιδούν κινδύνους της αυτης προσελεύσεως, εις τού αυτό αποτέλεσμα (άναπηρίας η θανάτου) καταλήγουντας, συνυφασμένους δέ και άναποσπάστους, ως έλέχθη άνωτέρω, μετά των όρων της εκάστοτε εργασιας, δικαϊον εκρίθη ότι πάσα νομοθεσία, όρίζουσα άποζημιώσιν δια τά πρώτα, όφείλει, συνεπής προς έαυτην, να καθιερώση άποζημιώσιν και δια τας δευτέρας. Και την εξομείωσιν των επαγγελματικων νόσων προς τά άτυχήματα εργασιας άκολουθουν από έτών οι νομοθέται των πεπολιτισμένων χωρών, άν δέ καθιερώθη πρώτη η επανόρθωσις δια τά άτυχήματα εργασιας, τούτο δέν ν' αποδοθη εις τού εις ταύτα μεν η επενέργεια του συμβέντος του προκαλούντος την πάθησιν, είναι βιαία και τού αποτέλεσμα άμεινον και κατάδηλον (άκρωτηριασμοί, τραυματισμοί, θανατώσεις), ένω εις τας επαγγελματικας νόσους η επενέργεια συντελείται βραδέως και κατά περιοδικούς, ως άνωτέρω έλέχθη, σταθμούς, καθ' όδς ο προσβληθείς ζη, κινείται και άνασπέρφεται μετά των άλλων ανθρώπων θεωρούμενος υγιη καθ' όλα. Η ύπουλος διαπότφτις του οργανισμού υπό του δηλητηρίου γίνεται βραδύτατα πολλακις αντίληπτή, ότε η εξάντλησις των δυνάμεων του παθόντος είναι όρι-

ότική και το θύμα είναι πλέον σωματικόν έρείπιον, άξιον οίκτου.

Άλλά μόνη ή θεμελιώσις ύπέρ των έξ άτυχημάτων έργασίας ή έξ επαγγελματικών νόσων παθόντων δικαιώματος εις άποζημιώσιν δέν θεωρείται ώς άποτελεσματική δι' αυτούς προστασία, έφ' όσον δέν συμπληρωταί παρ' ειδικών μέτρων, έξασφαλιζόντων την παρά του έργοδότης καταβολήν αυτοίς των σχετικών ποσών.

Αί νομοθεσίαι των διαφόρων Κρατών περι έπανορθώσεως των άτυχημάτων έργασίας, αναγνωρίζουσαι την εκ της πραγματικής και ταχείας καταβολής των παροχών εις το θύμα ή τους κληρονόμους του προκύπτουσαν κοινωνικήν ωφέλειαν, περιλαμβάνουσαι διατάξεις, αί όποίαι έχουν ώς αντικείμενον την δημιουργίαν σχετικών έγγραψσεων ύπέρ του θύματος ή των κληρονόμων του. Καί εις τάς έν λόγω έγγραψσεις άνήκουν:

Α) Η κατάταξις των απαιτήσεων του παθόντος ή των κληρονόμων του εις τάς κατά νόμον προνομιούχους ταιούτας. Τό έν λόγω όμως πρόνομιον άποτελεί άσήμαντον έξασφάλισιν διά τον δικαιούχον. Διότι, εις περιπτώσιν άφερεγγυότητος του ύπευθύνου έργοδότη ή άδυναμίας αυτού διά να καταβάλη την άποζημίωσιν, τά άποτέλεσματα του προνομίου επέρχονται μόνον έν περιπτώσει εκκαθαρίσεως του ενεργητικού του διά πτώχευτην ή άλλην τινά αίτίαν (θάνατον κλπ.). όποτε κάλιν ή πίστωσις εύρίσκειται έν τη αύτη κατηγορία μετ' άλλων προνομιούχων απαιτήσεων, προς πλήρη ικανοποίησιν άν όποιον τό ρηθέν ενεργητικόν συνηθέστατα δέν επρκρί.

Β) Η σύστασις νομίμου ύποθήκης επί ώρισμένου ή ώρισμέ- έγγραψεις αύτη, μόνον εις περιπτώσιν καθ' ήν ο ύπόχρεως έργων ή και πάντων των άκινήτων του όφειλέτου. Άλλά και ή γοδότης έχει άκίνητον περιουσίαν και έφ' όσον δέν συντρέχουσι μετά του παθόντος και τη αύτη γραμμή και έτεροι ένυπόθηκοι δανεισται, δύναται να τελεσφορήση. Η άγνοια δέ, επί πλέον και ή άοριστία, όσον άφορά τό ποσόν τό όποιον ο έργοδότης θα έκαλείτο τυχόν να πληρώση θα ύπεχρέουν αυτόν, προς άποφυγήν των επί των περιουσιακών αυτού στοιχείων συνεπειών του ύποθηκικού δικαιώματος, να τηρή πάντοτε έν άποταμιεύσει και άδραναία, από παραγωγικής άπόψεως, μείζονα του δέοντος χρηματικά κεφάλαια, με ένδεχόμενον άποτέλεσμα σοβαράν μείωσιν και τής οικονομικής του πίστωσης.

Γ) Η σύστασις ειδικού κεφαλαίου έξ εισφορών των έργοδοτών προς πληρωμήν των άποζημιώσεων, έν περιπτώσει άναξιοχρεώτητος του όφειλέτου έργοδότη. Τό σύστημα όμως τούτο, εκτός του ότι ένέχει τήν δυσκολίαν, ότι πρέπει να εκδηλωθή τό πρώτον κατά τους νομίμους τύπους ή προς πληρωμήν άδυναμίας του όφειλέτου έργοδότη και είτα να γίνη ή καταβολή της άποζημιώσεως εκ του, περι ού πρόκειται, κεφαλαίου, δέν ικανοποιεί τό της δικαιοσύνης αίσθημα. διότι άδικεί τους φερεγγύους και ίσωνεις προς τάς εϋθύνας των έργοδότης, ύποχρεούν αυτούς να εισφέρωσι και ύπέρ του ειδικού τούτου κεφαλαίου προς εκπλήρωσιν των ύποχρέωσεων των μη φερεγγύων, έν προθέσει ή οικονομικής άδυναμίας έργοδοτών.

Και Δ) Η έπιβολή εις τους έργοδότης τής ύποχρέωσεως, όπως δι' άσφαλίσεως μετάρθετωσι τάς εϋθύνας των εις άσφαλίσεως. Προφανώς τό σύστημα τούτο είνε τό άποτελεσματικώτερον διά την έξασφάλισιν του παθόντος, τά δέ περισσότερα ή όλιγώτερα πλεονεκτήματά του, τήσιν διά τον, έν λόγω, σκοπόν, όσον και διά την καθόλου έθνικήν οικονομίαν δεδομένης χώρας, έξαρτώνται εκ του ποίος δέον να είνε κατά τση νόμον ο άσφαλιστής. Έν προκειμένω διακρίνονται τά τρία ακόλουθα συστήματα άσφαλίσεως:

α) Υποχρέωσις διά τον έργοδότην ν' άσφαλιζήται κατά των θαρνουσών αυτόν εϋθύνων με έλευθερίαν εκλογής του άσφαλιστού, τούτέστιν ύποχρεωτική άσφάλισις εις ιδιωτικήν άσφαλιστικήν έπιχείρησιν, ή, έν περιπτώσει υπάρξεως δημοσίου Ίδρυματός άσφαλίσεως άτυχημάτων, ύποχρεωτική άσφάλισις εις τούτο ή εις ιδιωτικήν άσφαλιστικήν εταιρείαν, κατ' έπιλογήν του ύπευθύνου έργοδότη.

β) Υποχρέωσις διά τους ύπευθύνους έργοδότης προς σύστα-

σιν άσφαλιστικών ένώσεων επαγγελματικού ή υπερεπαγγελματικού χαρακτήρος, έπιφορτισμένων με την μονοπωλιακήν άσφάλισιν των έργοδοτών κατά των θαρνουσών αυτούς εϋθύνων εκ των άτυχημάτων έργασίας και των επαγγελματικών νόσων.

και γ) Ίδρυσις αυτόνομου κεντρικού όργανισμού, γενικού και ούχι επαγγελματικού χαρακτήρος, όστις, βάσει αναλόγων εισφορών των ύπευθύνων έργοδοτών, αναλαμβάνει πάσας τάς εϋθύνας τούτων έναντι των θυμάτων των άτυχημάτων έργασίας και των επαγγελματικώ νόσων. Έν τη περιπτώσει ταύτη διά τον παθόντα ή, έν περιπτώσει θανάτου του, διά τους κληρονόμους του, εκ του νόμου ώς μόνος ύπεύθυνος διά την ικανοποίησιν του προς άποζημιώσιν δικαιώματός του είνε ο Άσφαλιστικός Όργανισμός.

Ίνα δυνηθή τις να εκτιμήση την από οικονομικής και κοινωνικής άπόψεως αξίαν εκάστου των, έν λόγω, συστημάτων δέον να έχη υπ' όψιν, ότι, κατ' έπιστημονικήν αντίληψιν, ή άσφάλισις των κινδύνων, που άπειλούν τό εκ μόνης τής προσωπικής του έργασίας διαβίου άτομον, δέν συγχωρείται ν' άποτελή αντικείμενον κέρδους. Καί τούτο διότι γενικώτερον συμφέρον επібάλλει, όπως τά, δια την άποζημίωσιν των επαγγελματικών κινδύνων, οικονομικά θάρη των ύπευθύνων έργοδοτών, έπομένως του συνόλου τής έθνικής οικονομίας, υπερβαίνωσι, όσον τό δυνατόν όλιγώτερον τά ύπέρ των θυμάτων των κινδύνων τούτων πραγματικώς διατιθέμενα ποσά. Έξ άλλου ή κοινωνική άποψις, τούτέστιν ή όργανώσις στοργικής διά τά θύματα των επαγγελματικών κινδύνων προστασίας (πλήρης θεραπεία τούτων, ταχεία και άκριβής καταβολή των άποζημιώσεων, σοβαρά δράσις προς πρόληψιν και περιστολήν τής επελεύσεως των επαγγελματικών κινδύνων, όργανώσις μετεκπαιδεύσεως των θυμάτων κλπ.) δέν είνε δυνατόν να ύπηρετηθή ικανοποιητικώς παρά των επί κέρδει λειτουργουσών έπιχειρήσεων.

Τό υπό στοιχείον α' σύστημα ύποχρεωτικής άσφαλίσεως, ούσιεστικώς σημαίνει διενέργειαν αύτης παρά μόνον των ιδιωτικών άσφαλιστικών εταιρειών, καθότι ή συνύπαρξις τούτων και Αυτόνομου Ίδρυματος Άσφαλίσεως δέν είνε δυνατή, εκτός εάν τό Κράτος, όπως συνέβη έν Όλλανδία και Σουηδία, άποφασίση να διαθήση σημαντικά ποσά προς αντιμετώπισιν του άθεμιτου άνταγωνισμού των ιδιωτικών έπιχειρήσεων άσφαλίσεως. Διότι φυσικόν είνε, ότι αί εταιρείαι κατά τά πρώτα έτη τής λειτουργίας του Ίδρυματος, διαθέτουσαι ύπεροργκα κεφάλαια, θα είνε εις θέσιν να υποβιβάζουσι και επί ζημία των τά άσφαλιστέρα, ίνα άφού έμνηδενίσωσι τό Ίδρυμα, ώς πρό έτών συνέβη έν Ίταλία, και άποκτήσουσι τό μονοπώλιον, δύναται να καθορίσουσι μετέπειτα ταύτα κατά τρόπον επιτρέποντα εις αυτάς δά συγκομίζουσι τά παρά πάσης έμπορικής δράσεως άναμενόμενα κέρδη, με άντιοικονομικόν όμως άποτέλεσμα την ύπέρ τό πρόπον επίβάρυνσιν τής Έθνικής Οικονομίας. Τό σύστημα τούτο λειτουργεί εις Χιλην, Κούβαν, Αυστραλίαν (Βικτωρία) Όλλανδία, Πορτογαλίαν, Σουηδίαν. Είς τάς τρεις πρώτας χώρας ή σφάλισις ενεργείται εις τάς ιδιωτικές εταιρείας, εις δέ τάς λοιπάς άσκαίται έν τη πραγματικώτη μονοπωλιακώς παρά των ήμικρατικών Ίδρυμάτων, καθότι αί προσπάθειαι των Κρατών και τά παρ' αυτών διατεθέντα ποσά έξεμηδένισαν τάς άνταγωνιστικάς προσπάθειας των εταιρειών.

Τό υπό στοιχείον β' σύστημα, καλύτερον του πρώτου, ώς πολύ περισσότερον τούτου άνταποκρινόμενον προς τάς οικονομικές και κοινωνικές άποψεις τής έπανορθώσεως των επαγγελματικών κινδύνων, ίνα άποδώση ικανοποιητικά άποτέλεσματα δέον να βασίζηται επί τής άπериορίστου άλληλεγγύης των έργοδοτών και προϋποθέτει παρά τοίς έργοδοτάις άνεπτυγμένον αίσθημα άλληλεγγύης και μακράν παράδοσιν καλής επαγγελματικής όργανώσεως. Πάντως ύστερεί του υπό στοιχείον γ' συστήματος, καθότι, άφ' ένός διά του τεμαχισμού τής άσφαλιστικής προσπάθειας εις πλείστας επαγγελματικές άσφαλιστικές ένώσεις των έργοδοτών, προκύπτουν ύψηλότερα γενικά έξοδα και αύξάνονται αί δαπάναι διά την θεραπείαν των παθόντων, ενώ έξ άλλου δέν παρέχονται αί έπιθυμηταί έγγραψσεις περί μείωσεως εις τό πρόπον όριον των μεταξυ

ασφαλίσεως και θυμάτων η των κληρονόμων των άμφισβητήσεων. Το σύστημα τούτο, εισαχθέν τὸ πρώτον ἐν Γερμανία ὑπὸ τὴν μορφήν ασφαλιστικῶν ἐργοδοτικῶν ἐνώσεων κατὰ βιομηχανικῶν κλάδους, ὑφίσταται καὶ λειτουργεῖ εἰς αὐτήν, τὴν Αὐστρίαν (ὑπὸ τὴν μορφήν ασφαλιστικῶν ὑπερπαραγγελεματικῶν ἐνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν ἐκάστης περιφέρειας), Οὐγγαρίαν (ἐνιαίος ἐργοδοτικὸς ασφαλιστικὸς ὀργανισμὸς), Ἑσθονίαν καὶ Λεττονίαν (ὅπου ὑφίσταται ἀνά εἰς ὑπερπαραγγελεματικὸν χαρακτήρος ἐργοδοτικὸς ὀργανισμὸς), Ἰαπωνίαν (ἀσφάλις παρ' ἐπαγγελματικῶν ἐνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν, παρὰ τοῦ Κράτους καὶ παρὰ τῶν ἰδρυμάτων κατὰ τῆς ἀσθενείας), Πολωνίαν (Γερμανικὸν καὶ Αὐστριακὸν σύστημα). Λουξεμβούργον (ἐνιαίος ὀργανισμὸς ἐργοδοτῶν), Ρουμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν (ὑπερπαραγγελεματικὰ κατὰ περιφέρειας ἐνώσεις), Γιουγκοσλαβίαν (Κεντρικὸν Ἴνστιτούτον ἐργατικῶν ασφαλίσεων).

Τὸ ὑπὸ στοιχείον γ' σύστημα εἶναι τὸ συνιστώμενον παρὰ τῆς νεωτέρας ἐπισημονικῆς σκέψεως καὶ τὸ πληρέστατα ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς οικονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀνάψεις τῆς ασφαλίσεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν. Ἀφ' ἐνὸς ἢ κατ' ἐνιαίον τρόπον ἀσκῆσις τῆς ασφαλίσεως ἐγγυᾶται τὴν οικονομικώτεραν διενέργειαν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ μὴ καθαρῶς ἐργοδοτικὸς χαρακτήρ τοῦ ασφαλιστικοῦ φορέως, ἀποκλείει οἰανδήποτε πρόθεσιν ἀντιδικίας πρὸς τοὺς δικαιούχους καὶ παρέχει τὰς καλύτερας ἐγγυήσεις ὅχι μόνον διὰ τὴν ταχέειαν αὐτῶν ἀποζημιώσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν εὐρείας προληπτικῆς δράσεως κατὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων. Ἐξ ἄλλου διὰ προσφόρου συνθέσεως τῆς διοικήσεως τοῦ ασφαλιστικοῦ φορέως συγκρατῶνται ἱκανοποιητικώτατα ἢ κοινωνικῆ ἀποψις μετὰ τῆς οικονομικῆς τισιότητος.

Τὸ τρίτον τοῦτο σύστημα, λειτουργοῦν ἐν Αὐστραλίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Καναδᾷ, Ἰταλίᾳ, (ἀτυχήματα ἐν τῇ γεωργίᾳ), Νορβηγίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ Ρωσίᾳ, δίδει τὰ ἄριστα τῶν ἀποτελεσμάτων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν στατιστικῶν πληροφηριῶν τοῦ Διεθοῦς Γραφείου Ἐργασίας.

ΠΙΝΑΞ Α'.

Χῶρα καὶ συστήματα ασφαλίσεως	Ἔτη	Ἀσφαλιστὰ ἢ καταβολαί	Ἡσφαλισμένοι μισθοί	Ποσοστὸν τοῦ μισθοῦ τὸ ὅποιον ἀναπροσωπεύουν τ' ἀσφαλιστὰ
Γερμανία				
Ἐπαγγελματικαὶ ἐνώσεις τῶν ἐργοδοτῶν	1924 1925 1926 1927	100.408.168 157.929.959 226.239.805 242.791.028	11.905.955.302 16.734.634.489 15.763.906.000 19.368.423.000	0.84 0.94 1.43 1.25
Βέλγιον				
Ἐλευθέρη ἀσφάλις εἰς ἰδιωτικὰς ἐταιρίας	1923	116.875.000	5.713.385.069	2.05
Γαλλία				
Ἐλευθέρη ἀσφάλις εἰς ἰδιωτικὰς ἐταιρίας	1924	899.513.969	30.917.060.000	2.25
Ἑλβετία				
Αὐτόνομος Ὄργανισμὸς	1927	37.459.535	1.967.600.000	1.90
Τσεχοσλοβακία				
Περιφερειακαὶ ὑπερπαραγγελεματικαὶ ἐνώσεις τῶν ἐργοδοτῶν	1924	173.858.687	9.414.933.088	1.85

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ἀναφαίνεται πόσον ὀλιγώτερον δαπανηρὰ διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν εἶναι ἡ διενέργεια τῆς ασφαλίσεως παρὰ τοῦ αὐτονομίου ὀργανισμοῦ καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ασφαλιστικῶν ἐνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν. Ἐνταῦθα δεόν νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἂν, ἐν Γερμανίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ, ἡ ἀσφάλις παρουσιάζεται ὡς ὀλιγώτερον δαπανηρὰ τῆς Ἑλβετικῆς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀφ' ἐνὸς αἰ εἰς τὰ θύματα χορηγοῦμεναι δαπανηρόταται ἰατρικαὶ φροντίδες, ἐν Γερμανίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ, βαρύνουσι τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀφ' ἑτέρου αἰ εἰς τὰ θύματα χορηγοῦμεναι ἐν Ἑλβετίᾳ παροχαὶ εἶναι πλουσιώτεροι.

ΠΙΝΑΞ Β'.

Χῶρα	Σύστημα ασφαλίσεως	Ποσοστὸν ἐκ τῶν ἐπιπέδων ασφαλίσεων, δι' ἀπὸθεμνον κατ' ἕτος διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν θυμάτων
Γερμανία (1927) ...	Ἐπαγγελματικαὶ ἐργοδοτικαὶ ἐνώσεις	32.3 (1)
Γαλλία (1924)	Ἐμπορικαὶ ασφαλιστικαὶ ἐταιρίαι	56.99
Μεγάλη Βρετανία (1927)	Ἐμπορικαὶ ασφαλιστικαὶ ἐταιρίαι	54.84
Ἑλβετία	Αὐτόνομος Ὄργανισμὸς ..	86.62 (1)
Τσεχοσλοβακία ...	Περιφερειακαὶ ὑπερπαραγγελεματικαὶ ασφαλιστικαὶ ἐνώσεις τῶν ἐργοδοτῶν.	65.— (1)

Ὁ πίναξ οὗτος καταδεικνύει ὅτι οικονομικώτερα διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν καὶ πλεον κοινωνικῶν χαρακτήρος εἶναι ἡ παρ' αὐτονομίου ὀργανισμοῦ διενεργουμένη ἀσφάλισις, ἀκολουθεῖ κατόπιν ἡ παρ' ἐπαγγελματικῶν ἐργοδοτικῶν ασφαλιστικῶν ἐνώσεων διενεργουμένη, ἐνῶ αἱ ἰδιωτικαὶ ασφαλιστικαὶ ἐταιρίαι εἰσπράττουσι παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων ποσὰ διπλάσια τῶν ὧν διαθέτουσιν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων.

Αἱ βραχείας διαρκείας ἀσθένειαι καὶ αἱ ἐξ ἀτυχημάτων ἐργασίας ἢ ἐξ ἐπαγγελματικῶν νόσων ἀναπηρία δὲν εἶναι οἱ μόνον κίνδυνοι, οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦν τὴν ὑπαρξιν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Τὰ χρόνια νοσήματα καὶ αἱ σωματικαὶ καὶ διανοητικαὶ θλάβαι, αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ἀτυχήματα, ἐπερχόμενα οὐχὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, συνεπάγονται πλήθος ἀναπηριῶν διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν. Ἐπίσης ἡ πάροδος τῆς ἡλικίας, προκαλοῦσα φυσικὴν ἐξασθένησιν τῶν σωματικῶν ἢ διανοητικῶν δυνάμεων, καθιστᾷ τὸν μισθωτὸν ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν ἢ ὑποβιβάζει τὴν παραγωγικότητά του ὑπὸ τὸ ὄριον τῆς ἀποδόσεως, τὸ ἀπαιτούμενον συνήθως παρὰ τοῦ ἐργοδοτοῦ. Εἰς δὲ τὰς, ἐν λόγῳ, σοβαρώτατας ἀφορμὰς ἀπωλείας ἢ μειώσεως τῆς πρὸς κέρδος ἱκανότητος τοῦ μισθωτοῦ δεόν νὰ προστεθῆ καὶ ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος, συνέπεια τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ στέρησις τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας τοῦ σπουδαιότερου συχνὰ δὲ τοῦ μοναδικοῦ αὐτῆς ἐσόδου. Καὶ ἐπειδὴ οἱ οικονομικοὶ πόροι τῶν μισθωτῶν, συχνήθως περιωρισμένοι καὶ ἀπαρτιζόμενοι διὰ τοὺς περισσοτέρους ἐκ μόνου τοῦ συχνὰ ἰσχυροῦ καὶ ἀβεβαίου μισθοῦ, δὲν ἐπιτρέπουσι τὸν σχηματισμὸν ἀξίων λόγου ἀποταμιευμάτων, ἐκ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γῆρατος ἢ πρόωρου θανάτου οἱ μισθωτοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπεβάλλονται εἰς σημαντικὰς καὶ συχνὰ σκληρὰς στέρησεις καὶ οὐχὶ σπανίως, μετὰ πολυχρόνιον μόχθον καὶ ἀξιοπρέπη διαβίωσιν, ἐκπίπτουσι εἰς τὴν περιθάλψιν τῶν ἐνδῶν.

Ἡ προφανὴς ἀδυναμία τῶν μισθωτῶν, ὅπως ἀντιμετωπίζουσι δι' ἀτομικῶν προσπαθειῶν τὰς συνέπειας τῶν, ἐν λόγῳ, κινδύνων καὶ ἢ ἐκ τούτου συνεχούσα τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἀγωνιώδης ἀβεβαιότης διὰ τὸ μέλλον, δὲν ἴτω δυνατόν ν' ἀφήσῃ ἐπὶ μα-

κρὸν ἀδιάφορον τὸ Κράτος, τὴν ὑπάτην ταύτην μορφήν ὀργανώσεως τῶν κοινωνιῶν. Ὅχι μόνον τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ λόγοι κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τούτου τὸ γενικώτερον συμφέρον ἀπήτουν τὴν παρέμβασιν αὐτοῦ, ἢ δὲ ἀπλῆ σκέψις ὅτι αἱ συνέπειαι τῶν κινδύνων τῶν ἀτόμων εὐχερέστερον ἀντιμετωπίζονται διὰ τῶν συλλογικῶν προσπαθειῶν ἢ γυῖα τὴν ἀποτελεσματικότητά τῆς, ἐν προκειμένῳ, ἐκδηλώσεώς τῆς. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Κρατῶν πρὸς προστασίαν τῆς τάξεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τῶν προεκτεθεισῶν βαρυστάτων συνεπειῶν, ἐκδηλωθὲν κατὰ περιόδους ὑπὸ διαφόρων μορφῶν καὶ εἰς ποικίλους ἐκτασίαι, ἔχει ἤδη ἀποκρυσταλλωθῆ εἰς τὰς πλείστας χώρας, εἰς τὸν θεσμὸν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ὅπου λειτουργεῖ, ἀπεκατέστησε τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐργατικῆς κόσμου.

Τὸ περιεχόμενον τῆς προστασίας τὴν ὅποιαν παρέχει ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τὰς οἰκογενείας των συνίσταται εἰς παροχὰς εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα. Αἱ παροχαὶ εἰς εἶδος, συμπληροῦσαι τὴν δράσιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἀποβλέπουσι εἰς τὴν ἄρσιν ἢ τὸν μετριασμόν τῆς ἀναπηρίας ἢ τὴν πρόληψιν ἢ ἐπιβράδυνσιν τῆς ἐπελεύσεως αὐτῆς. Τὰς παροχὰς εἰς εἶδος ἀπαρτίζουν ἀφ' ἑνὸς ποικίλα θεραπευτικὰ μέσα, ἰατρικαὶ φροντίδες καὶ περιθάλψις εἰς εἰδικὰ θεραπευτήρια, χορηγούμεναι ἀτομικῶς εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου γενικὰ μέτρα ἀφαιρῶντα τὸ σύνολον τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των ὡς λ. χ. προσπάθειαι πρὸς ἐλαττωσιν τῆς ὑγιεινῆς, οἰκονομικῆς ἐνίσχυσις διὰ τὴν ἀνέγερσιν ὑγιεινῶν κατοικιῶν, χρηματικὴ ἐνθάρυνσις τῶν ἐπιστημονικῶν ἰατρικῶν ἀναζητήσεων καὶ ἐρευνῶν. Ἐπίσης εἰς τὰς παροχὰς εἰς εἶδος καταλέγονται καὶ ἡ περίθαλψις εἰς θεραπευτήρια ἢ εἰδικὰ ἄσπυρα, ἢ χρηρηγομένη ἀντὶ τῶν παροχῶν εἰς χρῆμα, εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν παροχῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἔχουσιν ἀνάγκην τοιαύτης περιθάλψεως, λόγῳ τῶν παθήσεών των, εἴτε, λόγῳ κακῶν συνθηῶν καὶ ἐξέων, εἶναι κοινωνικῶς ἀνεπιθύμητοι.

Αἱ παροχαὶ εἰς χρῆμα ἀποτελοῦνται ἐκ χρηματικῶν ποσῶν καταβαλλομένων παρὰ τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τοὺς δικαιούχους κατὰ κανόνα περιοδικῶς, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις εἰς μίαν μόνην δόσιν. Αἱ, ἐν λόγῳ, παροχαὶ καθορίζονται κατὰ ποσὸν διαφοροτρόπως. Ὀρισμένοι νομοθεταί, ἀναχωροῦσαι ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἡ ἀσφάλισις ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς πάντας τοὺς ἠσφαλισμένους τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον ζωῆς, καθορίζουν τὰς παροχὰς ἴσας διὰ πάντα τὰ δικαιούμενα πρόσωπα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν (διὰ πάντας τοὺς δικαιούμενους συντάξεως ἀναπηρίας ἢ γήρατος κλπ.) ἀνεξαρτήτως τοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου, τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰσφορῶν. Δι' ἄλλας νομοθεσίας ἀποκλειστικῆς σημασίας ἐνέχει ὁ χρόνος, ὁ παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἀφιερῶθαι εἰς τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν καὶ αἱ παροχαὶ ποικίλουν κατὰ ποσὸν ἀναλόγως τῆς διάρκειας τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἑτεροὶ νομοθεταί, ἐμπενομένοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ μισθωτὴς ἀπομακρυνόμενος τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος, δικαίον εἶναι νὰ διατηρῆ συνθήκας ὑπάρξεως προεγγεγραμῆς πρὸς τὰς προγενεστέρως καθορίζουν τὰς παροχὰς ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ τελικοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου. Εἰς ἄλλας νομοθεσίας ἐπικρατεῖ ἡ ἀσταμειωτικὴ ἀντίληψις καὶ τὸ ποσὸν τῶν παροχῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διάρκειας τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τῆς σημασίας τῶν καταβληθεισῶν εἰς αὐτὴν εἰσφορῶν. Τέλος αἱ περισσώτεροι νομοθεταί, συμβιβάζουσαι τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς καὶ ἀντιλήψεις, καθορίζουν τὰς παροχὰς κατὰ ποσὸν ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς σημασίας τῶν εἰς

αὐτὴν καταβληθεισῶν εἰσφορῶν καὶ τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον πρὸ τῆς λήψεως τῶν παροχῶν μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων, λαμβάνουσαι ἄμα πρόνοιαν, ὅπως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν αἱ παροχαὶ ἐξασφαλίζουσι εἰς αὐτοὺς τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Κατὰ πᾶσας σχεδὸν τὰς νομοθεσίας περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου ἡ ἀπονομὴ τῶν παροχῶν ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἐκ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πληρώσεως ἄλλων τιῶν ὄρων, ἀπαραιτήτως δ' ἐκ τῆς ἐπὶ ὀρισμένον τοῦλάχιστον χρόνον ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐκ τῆς διατηρήσεως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἠσφαλισμένου μέχρις ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ὀριστάμεναι νομοθεταί προβλέπουσι ποικίλα χρονικὰ διαστήματα ὡς ἐλάχιστον ὄριον ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ὀρίζουσι διαφοροτρόπως τοὺς ὄρους, ὧν πληρουμένων δὲν θεωρεῖται ἀπολεσθεῖσα ἡ ἰδιότης τοῦ ἠσφαλισμένου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναπηρίαν δύο εἶναι αἱ ἀντιλήψεις αἱ διέκουσαι τὸν ὄρισμόν αὐτῆς. Κατὰ τὴν μίαν ἀντίληψιν, τὴν ὅποιαν ἔχουσιν υιοθετήσῃ αἱ περισσώτεροι τῶν νομοθεσιῶν, τῶν θεσπιζουσῶν τὴν ἀσφάλισιν κατ' ἐπαγγελματικούς κλάδους, ὕφισταται ἀναπηρία ὅσῳκις ὁ ἠσφαλισμένος, λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης καθίσταται φυσικῶς ἀνίκανος πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγελματοῦ του ὅσῳκις τούτῃ καταστῆ ὁ αὐτὸς ἐπαγγελματικῶς ἀνίκανος. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην δὲν ἐξετάζεται, ἐάν ὁ ἠσφαλισμένος, δι' ἀναπροσαρμογῆς τῶν μετὰ τὴν ἐκδηλώσιν τῆς παθήσεως ἢ τὴν ἐπέλευσιν τῆς βλάβης ἀπομεινῶν εἰς αὐτὸν ἰδιοτήτων, δύναται ἢ οὐ ν' ἀσκήσῃ ἕτερον ἐπάγγελμα ἀναπροκρινόμενον πρὸς τὴν μόρφωσιν, τὰς μετὰ τὴν πάθισιν ἐπαγγελματικὰς αὐτοῦ δεξιότητας καὶ τὴν προσωπικὴν του ἀξιοπρέπειαν. Τὸ γεγονός καὶ μόνον οἱ φυσικῶς δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ τὸ πρὸ τῆς παθήσεως ἐπάγγελμα τοῦ ἀρκεῖ διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ ἠσφαλισμένος ὡς ἀνάπηρος. Ἡ ἕτερα ἀντίληψις ἀντιθέτως βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι, ὁ ἠσφαλισμένος ὀφείλει πάντοτε, ἐξαιρέτως γινῶν περιπτώσεων πλήρους ἀδυναμίας ἢ βαρείας νόσου, νὰ χρησιμοποιῆ εἰς παραγωγικὴν ἐργασίαν τὰς μετὰ οἰονδηποτε ἄλλην πάθισιν ἢ βλάβην ἀπομεινῶν εἰς αὐτὸν ἰκανότητάς. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην, ἢν ἀσπάζονται πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῆς ὅλης τάξεως τῶν μισθωτῶν, ὁ ἠσφαλισμένος τότε μόνον θεωρεῖται ἀνάπηρος, ὅταν, λόγῳ τῆς παθήσεως ἢ τῆς βλάβης ἢ τῆς ἐξασθενήσεως τῶν δυνάμεων, δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ τὸ πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τούτων ἐπάγγελμα τοῦ ἢ οἰονδηποτε ἕτερον συναφές πρὸς αὐτό, ὅταν δηλαδὴ καταστῆ γενικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. Κατὰ πᾶσας τὰς νομοθεσίας ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος καὶ δικαιοῦται νὰ τύχῃ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ὅταν, εἴτε ἐν τῷ πρὸ τῆς παθήσεως ἐπαγγέλματι του, εἴτε εἰς οἰονδηποτε συναφές πρὸς αὐτὸ ἐπάγγελμα, ἢ ἰκανότης αὐτοῦ πρὸς κέρδος κατέλθῃ κάτω ὀρισμένου ὄριου. Καὶ τὸ ὄριον τοῦτο ὀρίζεται παρὰ μὲν τῶν περισσοτέρων νομοθεσιῶν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ποσοῦ, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἄτομον, τῆς αὐτῆς μορφώσεως καὶ τῶν αὐτῶν δεξιοτήτων ἐν τῷ πρὸ τῆς παθήσεως ἐπαγγέλματι (προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῆς ἀνικανότητος) ἢ ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἕτερον συναφές ἐπάγγελμα (προκειμένου περὶ γενικῆς ἀνικανότητος), παρὰ δὲ τῶν λοιπῶν νομοθεσιῶν εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ, ἐν λόγῳ, ποσοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας διακρίσεις.

Αἱ παρὰ τῶν διαφόρων νομοθεσιῶν προβλεπόμεναι παροχαὶ ἐν περιπτώσει γήρατος ἐθεσπίσθησαν ἐκ τῶν ἀκολούθων δύο θεωρητικῶν ἀρχῶν. Κατὰ τὴν μίαν ἐκ τούτων δὲν εἶναι δικαίον καὶ κοινωνικῶς σκόπιμον ὁ μισθωτὸς μετὰ μακροχρόνιον μόχθον, νὰ περιπίπτῃ εἰς τὴν ἀθλιότητα, ἄμα ὡς, λόγῳ τῆς φυσικῆς ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν καὶ διανοητικῶν του δυνάμεων, τὴν ὅποιαν συνεπάγεται ἡ πάροδος τῆς ἡλικίας, νὰ

καταστή, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται ἡ νομοθεσία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, αἱ παροχαὶ λόγῳ γήρατος, ἔχουσι τὸν χαρακτῆρα ἐπανορθώσεως τῆς μειώσεως τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐσόδου τοῦ μισθωτοῦ, καὶ χορηγοῦνται μόνον ὡς ἀκίς πράγματι διαπιστωταὶ τοιαύτη μείωσις. Κατὰ τὴν ἑτέραν ἀρχὴν, εἰς τὸν μισθωτὸν μετὰ μακρὰν παραγωγικὴν ἀπασχόλησιν, τεκμαιρομένη ἐκ τῆς συμπληρώσεως ὠρισμένου ὁρίου ἡλικίας, δέον νὰ ἐξασφαλισθῆται εἰσόδημά τι, ἐπιτρέπον εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ ἐξ ὀλοκλήρου ἢ ἐν μέρει τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας πρὸς ἀνάπαυσιν. Αἱ λοιπαὶ νομοθεσίαι, ἀσφαζόμεναι τὴν ἀρχὴν ταύτην, χορηγοῦσι εἰς τὸν γήρατος τῆς παροχῆς εἰς τὸν παρῆλθοντα ὄστις μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὠρισμένου ὁρίου ἡλικίας, περικλιόντος κατὰ χώρας, ἀπέχει τῆς ἐργασίας. Ἡ ἐξάρτησις μὲς τῆς χορηγήσεως τῶν παροχῶν ἐκ τῆς ἀποχῆς τῆς ἐργασίας ἐμφανίζει εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις καὶ ἄτοπα. Διότι ὡς ἀκίς οἱ παροχαὶ δὲν ἐπαρκοῦν διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὸν ἡσφαλισμένον ἐπίπεδον διαβιώσεως προσεγγίζον τὸ διὰ τοῦ μισθοῦ ἐξασφαλιζόμενον καὶ αὐτοὶ οἱ ἡσφαλισμένοι, τῶν ὁποίων ἐμειώθη, λόγῳ τῆς ἡλικίας, ἡ ἀποδοτικότητα, ἀναγκάζονται ν' ἀναβάλλουν τὴν ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματός των ἐπὶ τῶν παροχῶν καὶ παρὰ τὴν ἐξασθένεισιν τῶν δυνάμεών των παραμένονσιν ἐν τῇ παραγωγικῇ ζωῇ, ὑπιστάμενοι ὡς ἐκ τῆς μειώσεως τοῦ μισθοῦ των, ἀρκετὰς στερήσεις. Τὴν ἀρίστην τῶν ἀτόπων τούτων ἐπέτυχον ἡ Τσεχοσλοβακικὴ νομοθεσία, ὥρισασα ὅτι αἱ παροχαὶ λόγῳ γήρατος χορηγοῦνται εἰς τὸν ἡσφαλισμένον, ὅστις μετὰ συμπλήρωσιν ὠρισμένου ὁρίου ἡλικίας, δὲν κερδίζει περισσότερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποιον κερδίζει ὑγιᾶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἄνθρωπος, ἀσκῶν τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα ἐν τῇ ἰδίᾳ περιφερείᾳ. Τοιοῦτοτρόπως ἐὰν μὲν αἱ παροχαὶ εἶναι ἱκανοποιητικαὶ ὁ ἡσφαλισμένος ἀποσύρεται τῆς ἐργασίας, ἐὰν οὐτα εἶναι κατώτεροι τοῦ μισθοῦ ὁ εἰσέτι ἀκμαιοῦ ἡσφαλισμένος παραμένει καὶ ὁρθῶς εἰς τὴν ἐνεργὸν δράσιν, ἐὰν δὲ τέλος αἱ παροχαὶ λόγῳ τῆς ἐπὶ βραχὺν χρόνον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλειαν δὲν εἶναι ἀξίαι λόγου, ὁ ἐξησθετισμένος ἡσφαλισμένος δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐργασίας, ἵνα τύχῃ τῶν παροχῶν, ἢ δὲ διὰ τούτων τόνωσις τοῦ ἐλαττωθέντος μισθοῦ του ἀπατρέπει σπουδαῖον ὑποβιβάσμον τοῦ ἐπιπέδου διαβιώσεώς του.

Καὶ τὴν θέσπισιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου, ὑπεγέρουσαν λόγῳ ἀνθρωπισμοῦ καὶ κοινωνικῆς σκοπιμότητος. Ἀνεξαρτήτως τούτων ὅμως ἡ θέσπισις τῶν, ἐν λόγῳ παροχῶν ἀποτελεῖ πραγματικῶς εὐρύτερας οἰκονομικῆς ἀντιλήψεως. Διότι, δεδομένου ὅτι κατὰ κανόνα τὰ τέκνα τῶν μισθωτῶν ἀφιεροῦνται εἰς τὴν παραγωγικὴν δραστηριότητα, ἡ ἐξασφάλισις τῶν μέσων συντηρήσεως καὶ ἀναπτύξεως εἰς τὰ, μετὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ μισθωτοῦ, συνήθως ἄνευ πόρων, ἀπομένοντα τέκνα, ἔχει τὸν χαρακτῆρα ἰδιαίτερας φροντίδος πρὸς συγκρότησιν τῶν μελλουσῶν ἐργατικῶν γενεῶν ἐξ ἀτόμων εὐρώστων σωματικῶς καὶ ἠθικῶς. Τῆς φροντίδος δὲ ταύτης προφανῆς εἶναι ἡ σημασία τὴν διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγικότητος ὅσον καὶ διὰ τὴν ὁμαλότητα τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως.

Αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως εἰς περιπτώσιν θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου ἀποτελοῦνται ἐξ ἰσοθίων ἢ προσκαίρων συντάξεων ἢ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως, προωρισμένων νὰ ἐξασφαλίσουν, τοῦλάχιστον ἐν μέρει, τὴν συντήρησιν τῶν ἐπιζώντων προσώπων, ὡς καὶ ἐκ χρηματικῶν ποσῶν δι' ἔξοδα κηδείας, χορηγομένων εἴτε ὡς ἀκίς τοιαῦτα ἔξοδα δὲν προβλέπονται παρὰ τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἀσθενείας, εἴτε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῆς προβλεπομένων.

Διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν ἀπαιτεῖται ἡ πληρῶσις ὠρισμένων προϋποθέσεων, ἐξ ὧν αἱ μὲν ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν τούτον τὸν θανόντα καὶ κυρίως εἰς τὸν χρό-

νον ὑπαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ διατήρησιν τῆς ἰδιότητος τοῦ ἡσφαλισμένου μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τοῦ θανάτου, αἱ δὲ ἄλλαι ἀφορῶσι προσωπικῶς τὰ ἐπιζῶντα πρόσωπα, τούτῃσι τὴν οἰκογενειακὴν αὐτῶν καταστάσιν, τὴν ἡλικίαν των, τὸν βαθμὸν συγγενείας των πρὸς τὸν θανόντα ὡς καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ἀπὸ τούτου οἰκονομικῆς των ἐξαρτήσεως.

Αἱ περισσότεραι νομοθεσίαι προβλέπουσι ὑποχρεωτικὴν τὴν παρὰ τῆς ἀσφαλίσεως χορηγήσιν τῶν παροχῶν εἰς τοὺς ἐπιζῶντας, ὀλίγα ἀναθέτουσιν ταύτην εἰς τὴν κρίσιν τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, ἐλάχισται δὲ νομοθεσίαι ἐξαρτοῦν τὴν χορηγήσιν τῶν παροχῶν ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου, ἀναγνωρίζουσαι εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ὅπως, κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλειαν, διαθέτῃ, ἐπὶ μειώσει των εἰς αὐτὸν χορηγητέων, λόγῳ γήρατος, παροχῶν, μέρους των ὑπὲρ τούτων εἰσφορῶν του, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ἔχωσι δικαίωμα, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπὶ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ λειτουργία τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν ἐπεξεκτήθη, ὅπου ἰσχύει ὁ θεσμὸς οὗτος, ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων ἀρχῶν, αἱ σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

Καὶ πρῶτον πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι καθιστῶσι τὸν ἐργοδότην ὑπεύθυνον διὰ τὴν ὑπαγωγὴν των παρ' αὐτῷ μισθωτῶν εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ προβλέπουσι τὴν ποινικὴν αὐτοῦ δίωξιν εἰς περιπτώσιν παραλείψεως τῶν σχετικῶν ἐνεργειῶν καὶ καθηκόντων. Τὴν ἐπὶ τοῦ ἐργοδότη ἐπιβολὴν τῆς, ἐν λόγῳ, ὑποχρεώσεως ὑπεγέρουσαν ἡ σκέψις ὅτι οὗτος, ὡς ἀποταλὸν τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων ἐν τῇ καταρτίσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι εἰς θέσιν ἐγκυρότερον παντὸς ἄλλου νὰ καθορίζῃ τὰ εἰς ἀσφάλειαν ὑποκείμενα πρόσωπα, ἐφ' ὅσον εἰς ταύτην ὑπόκεινται μόνον οἱ μισθωταί. Ἐνῶ, ἐὰν ἡ φροντίς διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλειαν ἀφίετο εἰς τοὺς ἰδίους τοὺς μισθωτοὺς καὶ τὸν φορέα τῆς ἀσφαλίσεως, τούτο ἤθελε καταστήσῃ ἰδιαίτερος πλημμελιῇ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς καὶ δυσχεροτάτην τὴν λειτουργίαν τῆς. Διότι ἐφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις περιλαμβάνει μόνον τοὺς μισθωτοὺς, ἐφ' ὅσον σπουδαῖον μέρος των πόρων τῆς προέρχεται ἐκ τῶν εἰσφορῶν τούτων καὶ τέλος ἐφ' ὅσον των εὐεργετημάτων αὐτῆς ἀπολαμβάνουσιν οἱ μισθωτοὶ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, εὐνόητοι εἶναι αἱ σημαντικαὶ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας θὰ ἀντιμετώπιζον οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀσφαλιστέων ἐκάστοτε προσώπων, διὰ τὴν κανονικὴν εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν καὶ κυρίως πρὸς ἀποσώθησιν τοῦ μεγίστου κινδύνου τῆς διαρροῆς τῶν παροχῶν εἰς πρόσωπα μὴ δικαιούμενα τούτων.

Ἄφ' ἑτέρου οἱ διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως ἀναγκαῖοι πόροι ἐξευρίσκονται κατὰ κανόνα δι' ἐπιβαρύνσεως μόνον των ἐργοδοτῶν, διὰ τὴν ἀσφάλειαν των ἀτυχημάτων ἐργασίας καὶ των ἐπαγγελματικῶν νόσων, των μισθωτῶν καὶ των ἐργοδοτῶν προκειμένου διὰ τὴν ἀσφάλειαν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τέλος των μισθωτῶν, των ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ Κράτους, εἰς ὠρισμένας δὲ χώρας καὶ των ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς των ὑποχρέων πρὸς εἰσφορὰν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως ὑπεγέρουσα ἐκ των ἀκολουθῶν ἀντιλήψεων. Ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπιβάρυνσις των ἐργοδοτῶν διὰ τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς νόσους εἶναι συνέπεια τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐπαγγελματικῶν κινδύνου, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡδη λόγος ἐν ταῖς προηγουμέναις. Ἡ διὰ τοὺς λοιποὺς κινδύνους εἰσφορὰ των ἐργοδοτῶν πρὸς τὴν ἀσφάλειαν θεωρεῖται ὡς συμπλήρωμα τοῦ μισθοῦ, προοριζόμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ μέσα διαβιώσεως εἰς τὸν μισθωτὸν ἢ τὴν οἰκογενείαν του κατὰ τὴν περίοδον καθ' ἣν, ὡς ἐκ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας, τῆς ἀναπηρίας ἢ τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, παύει ἡ χορηγήσις τοῦ μισθοῦ. Πλὴν τῆς γενικῆς ταύ-

της αντιλήψεως, την επιβάρυνση τῶν ἐργοδότην δικαιολογεῖ ἀφ' ἑνὸς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐξ ἀσθενειῶν προσβολὴ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ πρόωρος φθορὰ τῶν δυνάμεών του, προκαλεῖται, ἐν σημαντικῷ μέτρῳ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἐκτελουμένων ἔργων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τοῦ παρουσιάζει διὰ τὸν ἐργοδοτικὸν οἶκτον, τὸσον ἢ διαφυλάξεις τῆς ὑγιείας τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ὅσον καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῶν μέσων συντηρήσεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ τῶν πρόωρος ἀπορροφισμένων οἰκογενειῶν, τῶν ὁποίων τὰ νεαρὰ μέλη ἀφιερῶνται κατὰ κανόνα, εἰς τὴν παραγωγικὴν δρᾶσιν. Τὴν ἐπιβάρυνση τῶν ἠσφαλισμένων ὑπαγορεύει ἡ ἀρχὴ καθ' ἣν πᾶν ἄτομον ὀφείλει νὰ πρόνοιη διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχέρων περιστάσεων καὶ τὸ γεγονός, ὅτι αὐτοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν εἰναι οἱ ἀμέσως ἀπολαμβάνοντες τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐπιβάρυνσις τῶν ἠσφαλισμένων ἐκρίθη, ὡς ἐνέχουσα καὶ σπουδαίαν ἠθικὴν σημασίαν, διότι τοιοῦτοτρόπως ἡ παρὰ τούτων αἴτησις τῶν παροχῶν καθεὶ νὰ ἔχη τὸν χαρακτῆρα προσφυγῆς εἰς τὸν ταπεινωτικὸν οἶκτον, ἀλλ' ἐμφανίζεται ὡς ἄσκησις δικαιώματος διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ οἴκου καὶ οἱ ἴδιοι εἰσφέρουσι. Τέλος ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ Κράτους δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ καὶ ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ἡ ὀργάνωσις εὐρείας καὶ ταθεραῶς προνοίας διὰ τοὺς μισθωτοὺς συνεπάγεται μετριάσασιν τῶν δαπανῶν αὐτοῦ διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς δημοσίας ἀντιλήψεως.

Ἐξ ἄλλου ἡ διενέργεια τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἀνατίθεται, παρὰ τῶν περισσοτέρων νομοθεσιῶν, εἰς ἰδίους ὀργανισμοὺς συνιστωμένους, δυνάμει νομικῶν διατάξεων, εἴτε κατ' ἐδαφικὴν περιφέρειαν, εἴτε κατ' ἐπαγγελματικῶν κλάδων, εἴτε καὶ κατὰ κοινωνικὰς τάξεις (ὑπάλληλοι, ἐργάται). Ἐν πρόκειμένῳ ἐνδιαφέρει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ, κατ' ἐδαφικὴν περιφέρειαν, ὀργάνωσις τῆς ἀσφαλίσεως προκρίνεται ὡς ἐγγυωμένη ἐν τῷ μείζονι δυνατῷ μέτρῳ, τὴν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς, κυρίως διότι, διὰ τῆς συγκεντρώσεως σημαντικοῦ ἀριθμοῦ ἠσφαλισμένων ἀνηκόντων εἰς πάντας τοὺς πρραγωγικοὺς κλάδους, δὲν ἐμφανίζουσι σπουδαίαν σημασίαν διὰ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς ἀσφαλίσεως, αἱ οἰκονομικαὶ διακυβάνσεις ἐνὸς ἐκάστου παραγωγικοῦ κλάδου, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται συχνότερον ἢ αἱ γενικῆς σημασίας οἰκονομικαὶ κρίσεις.

Πρὸς τούτοις οἱ ἐπιφορτιζόμενοι μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀσφαλίσεως ὀργανισμοὶ ἀπολαμβάνουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐρείας αὐτονομίας, διοικῶνται παρὰ συλλογικῶν ὀργάνων ἀπαρτιζομένων συνήθως ἐξ ἰσοῦ ἀριθμοῦ ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας καὶ τὸν ἔλεγχον ταύτης καὶ τῶν διὰ τὴν συγκρότησιν τῶν πόρων εἰσφερομένων κατηγοριῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν. Ἡ τοιαύτη διοίκησις τῆς ἀσφαλίσεως δικαιολογεῖται ἀφ' ἑνὸς διότι οἱ κύριοι πόροι αὐτῆς προέρχονται ἐκ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἡ δρᾶσις τούτων, ὑπὸ τὴν κρατικὴν διακυβάνειν καὶ καθοδήγησιν, παρέχει τὰς καλλιτέρας δυνατὰς ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἐπιτυχέστεραν προστασίαν τῶν μισθωτῶν καὶ ἐπὶ πλέον διότι ἐμμέσως ἀποδίδει γενικώτερον εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἐν τῇ διοικήσει τῆς ἀσφαλίσεως στενωτάτῃ συνεργασία ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων σὺν τῷ χρόνῳ δημιουργεῖ μεταξὺ τούτων σχέσεις ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης, αἱ ὁποῖαι μεγάλως εὐχεραίνουσι τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν ἐκαστοῦ ἀναφερομένων μεταξὺ κεφαλαίου καὶ ἐργασίας διαφορῶν. Πλὴν τούτου δὲ ἡ, εἰς εὐρείαν ἔκτασιν, συμμετοχὴ τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀσφαλίσεως ἀποτελεῖ σπουδαίον συντελεστήν διὰ τὴν ἐξυψώσιν τῶν μισθωτῶν, διότι βαθμιαίως ἐξοικειώνει τούτους πρὸς εὐρύτερας σημασίας ζητήματα καὶ ἀναπτύσσει ἐν αὐτοῖς τὸ συναισθηματὶ τῆς εὐθύνης συμμετέχουσι εἰς τὴν διοίκησιν ἰσχυρῶν ὀργανισμῶν. ἀσκαίνων εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς ἀσφαλίσεως πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι πρόβλεπον τὴν ὑπὸ ἰδιαιτέρας ἐγγυήσεως τοπ-

θέτησιν τῶν συγκεντρωμένων κεφαλαίων, καθορίζουσαι ἅμα τὴν διάθεσιν τούτων μακρὰν πάσης κερδοσκοπικῆς τάσεως καὶ πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας πίστεως ἢ πρὸς χρηματοδότησιν, μὲ πᾶσαν δυνατὴν ἀσφάλειαν, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ὠφελείας καὶ κυρίως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς λαϊκῆς στέγης καὶ βελτιώσιν τῶν ὄρων διαβιώσεως τῶν λαϊκῶν τάξεων. Προφανῆς δὲ εἶναι ἡ σημασία, ἰδίως διὰ τὴν καθόλου οἰκονομίαν τῶν χωρῶν εἰς ἃς παρατηρεῖται ἑλλείψις κεφαλαίων, τῆς κατὰ τοιοῦτον τρόπον διαθέσεως τῶν παρὰ τῆς ἀσφαλίσεως συγκεντρωμένων ἀξιολόγων κεφαλαίων.

Ἐπὶ πλέον διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν καὶ ἀμφισβήτησεως, τῶν γενομένων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ λειτουργίας τῶν ἀσφαλίσεων μεταξὺ τῶν φορέων αὐτῆς, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐν γένει τῶν δικαιουμένων εἰς παροχὰς, πλείστα νομοθεσίαι, διαγράφουσι ἀπλήν, ταχειᾶν καὶ ὀλιγοδάπανον διαδικασίαν, ἐγγυωμένην τὴν ἔρευναν καὶ ἐκδικασίαν τῶν σχετικῶν ὑποθέσεων παρὰ συλλογικῶν ὀργάνων, συγκεροτημένον ἐκ προσώπων, κατεχόντων εἰδικὰς γνώσεις καὶ κυρίως ἐξοικειωμένων πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τὰς συνθηχίας τῆς ἐργατικῆς ζωῆς. Κατὰ τὰς νομοθεσίας ταύτας συνήθως τὰ, ἐν λόγῳ, ὄργανα προεδρεύονται παρὰ κατ' ἐπάγγελματιστα δικαστῶν καὶ περιλαμβάνουσι ἀφ' ἑνὸς εἰδικούς εἰς τὰ θέματα τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ἴσον ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων.

Ἐν τέλει εἰς ἀρκετὰς χώρας, οἱ αὐτόχθονες μισθωτοὶ ὅσον καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλειν καὶ ἀπολαμβάνουσι τῶν παροχῶν αὐτῆς ἄνευ σπουδαίων διακρίσεων. Καὶ τούτο διότι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις ἀποτελεῖ θεσμὸν συμπληροῦντα τὸ μισθοδοτικὸν σύστημα τοῦ σημερινῶ οἰκονομικοῦ καθεστώτος, ὁ δικαιολογητικὸς λόγος ὑπάρξεως τοῦ θεμοῦ τούτου, τούτῃσιν ἡ ἀδυναμία τῶν μισθωτῶν, ὅπως ἀντιμετωπίσουν διὰ μόνου τοῦ μισθοῦ καὶ δι' ἰδίας ἀποταμιεύσεως τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς τῶν, εἶναι ἐξ ἰσοῦ ἰσχυροὶ τῶν διὰ τοὺς αὐτόχθονας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς μισθωτοὺς, ἂν μὴ ἰσχυρότερος διὰ τοὺς τελευταίους, ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι οὗτοι, διαμένοντες ἐν τῇ ξένῃ, ἐλαχίστας ἐλπίδας ἔχουσιν, ὅτι εἰς περίπτωσιν ἐπελεύσεως τῶν κινδύνων, θὰ πύχουσιν οἰοσθήποτε ἄλλης βοήθειας. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἰκανὸς ἀριθμὸς νομοθεσιῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γῆρατος καὶ τοῦ θανάτου, κυρίως, διότι διὰ τὴν ἀσφάλειν ταύτην προβλέπουσι ἐπιχορηγήσιν τοῦ Κράτους, ἐπιβάλλον ὠρισμένης ἐκτάσεως περιορισμοὺς εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ἀλλοδαπῶν δικαιοῦχων ἐπὶ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως. Στεροῦσι λ. χ. τούτους τῶν ἐκ τῆς κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως προσαυξήσεων τῶν παροχῶν, εἴτε ἀπαιτούσι, διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν, εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν, ὅπως ταῦτα διαμένουν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον ἐν τῇ χώρᾳ, εἴτε ἀπαγορεύουσι εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἠσφαλισμένους νὰ συμμετέχωσιν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε τέλος χορηγοῦσιν εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς τὰς παροχὰς ἐφ' ὅσον οὗτοι διαμένουσιν ἐν τῇ χώρᾳ. Εἰς τὰς πλείστας ὅμως τῶν ἐν λόγῳ, νομοθεσιῶν περιλαμβάνονται διατάξεις ἐπιτρέπουσαι, ὅπως, διὰ συμβάσεων συναπταμένων μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν, ἀφρονται οἱ οἱ ὅσοι περιορισμοί, τοὺς ὁποίους, ἀποκρούει ἡ ἀρξαμένη νὰ ἐπικρατῆ ἀντίληψις περὶ τῆς ἀνάγκης διεθνοποιήσεως τῆς ἐργατικῆς προστασίας, ὡς ἀντικειμένους εἰς αὐτὴν τὴν δικαιολογητικὴν βάσιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ προστεθῆ, ὅτι τῆς κινήσεως περὶ καταργήσεως τῶν ἐν λόγῳ περιορισμῶν, ἡγούνται αἱ μεταναστευτικαὶ χώραι, διότι ἐκ τούτων πλήττονται βαρύτερα οἱ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐργαζόμενοι ὑπήκοοι των.

Τὸ συνημμένον νομοσχέδιον, ἀντικείμενον τοῦ οἴκου εἶναι, ὡς ἐλέχθη, ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις τοῦ πλείστου τῶν μισθωτῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας, τοῦ ἀτυχήματος, τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων, τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γῆρατος καὶ τοῦ θανάτου, κατηρτίσθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι, ὡς προσέτεθη, διέπυσι

τὴν ὀργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ ἀκολουθεῖ τὰς τάσεις καὶ κατευθύνσεις τῶν νεωτέρων νομοθεσιῶν. Ἐμφανίζει ὅμως καὶ ὀρισμένες καινοτομίας, ἐκτιθεμένας ἐν τοῖς ἐπομένοις, τὰς ὁποίας ὑπαγορεύουν ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀνάγκη ἀπλοσυστεύσεως τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὅπως ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου θεσμοῦ ἀποκλεισθῶν ἀνισότητες ἢ ἀδικίαι ἢ ἀφορμαὶ δυνάμεναι νὰ παρέχουν ἔδαφος εἰς βασιμούς ἐπικρίσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἔντονος μεταναστευτικὸς χαρακτήρ τῆς ἡμετέρας χώρας. Τὸ νομοσχέδιον δὲν προβλέπει ἴδιον κλάδον ἀσφαλίσεως κατὰ τῶν ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων, ἀλλὰ κατανέμει τὰς, ἐκ τῆς ἐπελεύσεως τῶν κινδύνων τούτων, συνεισίας, ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Ἡ τοιαύτη διαρρύθμισις, χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ ἀφίσταται τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, καθ' ἣν, ὡς ἀνεπτύχθη ἤδη, ἡ ἐπαγνῶρθις τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐργασίας καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων, παθήσεων καὶ βλαβῶν ὀφείλει νὰ βαρύνῃ ἀποκλειστικῶς τοὺς ἐργοδότες—ἐν τῷ νομοσχέδιῳ αἱ εἰσφοραὶ τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς τὴν ἀφάλισιν προβλέπονται ὑψηλότεραι κατὰ 0,26 τῶν εἰσφορῶν τῶν μισθωτῶν—ἐξασφαλίζει σπουδαῖα πλεονεκτήματα. Διότι τοιοῦτοτρόπως ἀποφεύγεται ἡ ἰδρῶσις ἰδίου ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργαζομένου κόσμου ἀπὸ σημαντικῆς γενικῆς ἔξοδα καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ ἐνοχλητικὰς πρόσθετους διατυπώσεις. Ἐξ ἄλλου ἡ διενέργεια τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῶν, ἐν λόγῳ, κινδύνων παρὰ τῶν φορέων τῶν ἐπιφορτισμένων μὲ τοὺς λοιποὺς ἀσφαλιστικοὺς κλάδους, ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν ἐγγύησιν διὰ τὴν πρόληψιν ἢ τὸν μετρησιμὸν ἢ τὴν ἐπελεύσεως τῶν κινδύνων τούτων· καὶ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν θυμάτων, ἐνῶ ἐξ ἄλλου περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον ὄριον τὰς μεταξὺ τούτων καὶ τῆς ἀσφαλίσεως διαφορὰς καὶ ἐπομένως καὶ τὰ διὰ τὴν ἐπίλυσιν τούτων ἔξοδα. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ, ἐν λόγῳ, διαρρύθμισις ἐπιτρέπει τὴν ἄρσιν ἀνισοτήτων ἢ μᾶλλον ἀδικιῶν, τὰς ὁποίας ἀνεχόνται εἰσέτι αἱ ὑφιστάμεναι νομοθεσίαι περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως.

Γενικῶς τὸ ἀτύχημα, ὅπως δὴποτε καὶ ὅποτε δὴποτε ἐπερχόμενον συνεπάγεται αἰφνιδίως τὴν διακοπὴν, ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον ἢ καὶ διὰ παντός, τῆς ἐπαγγελματικῆς δράσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ μισθωτοῦ. Καὶ δὴνάκις μεταξὺ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἀτυχήματος ὑφίσταται σχέσις αἰτία πρὸς ἀποτέλεσμα, συμφῶνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου ὁ παθὼν μισθωτὸς δικαιοῦται ὀρισμένης προστασίας εἰς βῆρος τοῦ οικείου ἐργοδότη. Ἄλλως ὁ παθὼν μισθωτὸς καὶ ἡ οἰκογενεὰ του παραμένον ἀπροστατευτοί, ἐκτὸς ἐὰν λειτουργῇ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀφάλισις κατὰ τῆς ἀσθενείας, τῆς ἀναπηρίας καὶ τοῦ θανάτου, ὁ δὲ παθὼν, κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀτυχήματος, πληροῖ τὰς σχετικὰς ἀσφαλιστικὰς προϋποθέσεις. Πρὸ δὴλον ἐπομένως εἶναι ὅτι διὰ πᾶλλὰς περιπτώσεις ἐπελεύσεως ἀτυχημάτων εἰς μισθωτοὺς δὲν προβλέπεται προστασία. Αἱ νομοθεσίαι καὶ ἰδίως ἡ νομολογία ὀρισμένων χωρῶν ἐπέζητησαν τὴν πληρῶσιν τοῦ, ἐν λόγῳ, κενοῦ ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν μισθωτῶν διὰ τῆς διευρύνσεως τῆς ἐννοίας τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἀτυχήματος, ὠθήσασαι μάλιστα ταύτην μέχρι σημείου ὥστε νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς ἀτυχήματα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ περιπτώσεις ἐν αἷς, ὁ ἐν λόγῳ, αἰτιώδης σύνδεσμος εἶναι ἰσχυρότατος καὶ συχνὰ ἀμφίβολος. Καὶ οὕτως σήμερον ὁ μισθωτὸς, τραυματιζόμενος εἴτε κατὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὴν ἐργασίαν ἢ ἐκ συγκρούσεως τροχιδρομικῶν ὀχημάτων, εἴτε ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου δι' ἐργαλείων τῆς ἐπιχειρήσεως παρὰ συναδέλφου του ἐν διαπληκτικῶν, θεωρεῖται ὡς θύμα ἀτυχήματος ἐπελθόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς. Τοιοῦτοτρόπως ὅμως ἀφ' ἑνὸς αἱ εὐθῆναι τοῦ ἐργοδότη ὀγκοῦνται ἄνευ ἐπαρκούς δικαιολογίας, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καταλείπονται ἄνευ προστασίας ἄλλα περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἴσως πλεόν

δικαιολογημένη θὰ ἦτο ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, ὡς π.χ. προκειμένου περὶ μισθωτοῦ ἀτυχήσαντος καθ' ὁδὸν ἔνεκα νευρασθενείας ὀφειλομένης εἰς συνεχῆ ὑπερκόπασιν ἐκ τῆς ἐργασίας.

Τὰ ἐν λόγῳ ἄτοπα αἶρει τὸ συννημένον νομοσχέδιον, ἀναγνωρίζον εἰς πάντας τοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ὅπως δὴποτε, πλὴν ἐκ προθέσεως, καὶ ὅποτε δὴποτε καθισταμένους θύματα ἀτυχημάτων τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως. Αἱ ἐν ἀρθρῳ 47 ἀσφίμανται προϋποθέσεις ἀποβλέπουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεων ἀπὸ μέρους προσώπων μὴ μισθωτῶν. Καὶ τὸν σκοπὸν τούτον ἐπιτυγχάνει ἄνευ καταχρηστικῆς προσφυγῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, διὰ τῶν οικονομικῶν ἀφ' ἑνὸς, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ κατανομή τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων εἰς τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ λελογημένου καθορισμοῦ τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς ὀφείλεται προστασία εἰς τοὺς ἀτυχοῦντας μισθωτοὺς, τοῦτέστι διὰ τῆς μὴ χορηγήσεως τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐν περιπτώσει μερικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Εἰς τὴν κατάργησιν ὅμως τῆς μερικῆς ἀνικανότητος, ὡς περιπτώσεως συνεπαγομένης τὴν χορήγησιν παροχῶν εἰς χρῆμα, προβαίνει τὸ νομοσχέδιον ὄχι μόνον ἵνα καταστῇ οικονομικῶς δυνατὴ ἡ ἐπιβαλλομένη ἴση ἀσφαλιστικὴ μεταχείρισις πάντων τῶν ὅπως δὴποτε καὶ ὅποτε δὴποτε ἀτυχοῦντων ἠσφαλισμένων ἀλλὰ καὶ διὰ γενικωτέρους οικονομικοὺς καὶ ἠθικοὺς λόγους. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀπὸ ἐτῶν ἰσχυουσῶν παρ' ἡμῖν διατάξεων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημιώσεις τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐξ ἀτυχήματος παθόντων, αἱ ὁποῖαι προβλέπουσι τὴν χορήγησιν ἀποζημιώσεως διὰ μερικὴν ἀνικανότητα, κατέδειξε βασιμούς τὰς ἀπὸ μακροῦ ἐκδηλωθείσας ἀλλαχού ζωηροτάτας ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προστασίας τῆς μερικῆς ἀνικανότητος. Πολλοὶ εἶναι αἱ ἐκ ταύτης προκύπτουσαι καταχρήσεις, ἰδίᾳ διὰ μικροαὐτοτραυματισμῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ διὰ παραμελήσεως τῆς ἐγκαίρου θεραπείας πρὸς τὸν σκοπὸν λήψεως ἀποζημιώσεων ἢ διὰ παράτασιν τοῦ χρόνου χορηγήσεως τῶν χρηματικῶν παροχῶν. Διὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν περιπτώσεων μερικῆς ἀνικανότητος, αἰτινες δι' ἃς χορηγοῦνται χρηματικαὶ παροχαὶ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι προκαλεῖται ἀδικαιολογητῶς σημαντικὴ ἐπιβάρυνσις τῆς ἐθνικῆς οικονομίας, καταφέρεται καὶ βαρὺ πλήγμα κατὰ τῆς ἠθικῆς τάξεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ, χωρὶς νὰ ἰκανοποιεῖται συγχρόνως σοβαρὰ οὐσιαστικὴ ἀνάγκη. Διότι ἡ πείρα διδάσκει ὅτι εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις μερικῆς ἀνικανότητος διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἐπέρχεται πλήρης σχεδὸν προσαρμογὴ τῶν ἀπομεινουσῶν ἐπαγγελματικῶν δεξιοτήτων πρὸς τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀπαιτήσεις, ἰδίᾳ μάλιστα ὑπὸ τὸ σημερινὸν καθοστὸς τῆς μηχανικῆς ὀργανώσεως, τὸ ὅποῖον δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἰδιαιτέρως ἐκλεπτισμένης προσωπικῆς ἰκανότητος. Τοῦτο ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ὀρισμὸς τῆς ἀναπηρίας, καθ' ἣν ὁ μισθωτὸς θεωρεῖται ἀνάπηρος καὶ ἐπομένως δικαιοῦται τῶν παροχῶν εἰς χρῆμα καὶ ὅταν μετὰ τὴν πάθησιν ἢ βλάβην ὑπάρχῃ ἰκανότης πρὸς ἐργασίαν κατὰ τὸ τρίτον, κατὰδεικνύουν ὅτι ἡ κατάργησις τῆς περιπτώσεως τῆς μερικῆς ἀνικανότητος δὲν ἀποτελεῖ ἀξίαν λόγου μείωσιν τῆς προστασίας τῶν μισθωτῶν, ἰδίᾳ μάλιστα ὅταν, ὡς συμβαίνει διὰ τοῦ, ἀνὰ χεῖρας, νομοσχεδίου, θεσπίζονται νέα περιπτώσεις συνεπαγομένης τὴν χορήγησιν παροχῶν. Εἰς ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ, ὅτι ἤδη ἔχει γενικευθῆ ἡ κίνησις περὶ μὴ ἀποζημιώσεως τῶν μικρῶν μειώσεων τῆς πρὸς ἐργασίαν ἰκανότητος, ἀρκετὰ δὲ εἶναι αἱ νομοθεσίαι, αἰτινες, προνοοῦσαι μόνον περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ, δὲν προβλέπουσι ἀποζημιώσιν δι' ἀνικανότητος κατὰ τῶν 25 ο) ἢ 20 ο) ο).

Ἐτέρα σπουδαία καινοτομία τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου εἶναι ἡ δι' αὐτοῦ πλήρης ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαφικότητος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, τοῦτέστιν ἡ τελεία ἐξομοίωσις ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιώματα τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐργαζομένων ἀλλοδαπῶν μισθωτῶν πρὸς τοὺς ἡμε-

δαπούς τοιούτους. Τὴν ἐξομοίωσιν ταύτην προβλέπει τὸ νομοσχέδιον ἄνευ ὄρου τινός, χωρὶς τοῦτέστι ν' ἀπαιτῆται ἡ κατάρτισις συμβάσεων μετὰ τῶν χωρῶν τῶν ἀλλοδαπῶν ἢ τὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμοιβαιότητος. Ἡ ἐν λόγῳ ἴση μεταχειρίσις τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν μισθωτῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐργατικῆς προστασίας ἀποτελεῖ ἀνεγνωρισμένην ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, κεκυρωμένην μάλιστα καὶ παρὰ διεθνῶν ἐργατικῶν συμβάσεων, τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης ἡ τήρησις εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνδεδειγμένη διὰ χώρας μὲ ζωντανὴν μεταναστευτικὴν κίνησιν, ὡς εἶναι ἡ Ἑλλάς, τῆς ὁποίας σημαντικὸς ἀριθμὸς ὑπηκόων ἐργάζεται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον νόμου πραγματοποιεῖ πλήρως τὴν ἀρχὴν ταύτην καθορίζον διὰ τε τοὺς ἡμεδαπούς καὶ ἀλλοδαπούς τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως ἀσφαλιστικῶν δικαιωμάτων.

Τὸ μοναδικὸν μειονέκτημα τῶν ἀλλοδαπῶν εἶναι ἡ ἀνικανότης αὐτῶν πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῆς διοικητικῆς ἀσφαλιστικῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦτο διότι τὰ ὄργανα ταῦτα ἀσκούν κρατικὴν διοίκησιν, ἥς, κατὰ παρ' ἡμῖν γενικῶς ἰσχύοντα κανόνα, ἀποκλείονται οἱ ἀλλοδαποί.

Ἐν τῷ δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον, ἐκτὸς τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 2 παράγραφος 1, καθ' ἃς συνέχίζεται ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἡμεδαπῶν ἡσφαλισμένων τῶν παρεχόντων ἔναντι μισθοῦ ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἀλλ' εἰς ἐργοδότην ἐδρεύοντα ἐν αὐτῇ, δὲν προβλέπεται μέρημα περὶ διαφυλάξεως τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαιωμάτων, τῶν κτωμένων παρ' ἡμῖν ἢ ἀλλαγῶν παρὰ τῶν ἡμεδαπῶν ἢ τῶν ἀλλοδαπῶν μισθωτῶν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ μετακινούνται συχνὰ ἢ περιοδικῶς ἀπὸ τῆς χώρας μας εἰς ἑτέραν καὶ τανάπαλιν. Καὶ τοῦτο διότι τὸ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, περιορισμένον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' ἡμῖν τοιούτων μισθωτῶν δὲν δικαιολογεῖ ἐπαρκῶς τὴν ἀπὸ τοῦδε λήψιν τῆς ἐν λόγῳ μερίμνης.

V. Συγκριτικὴ ἀνάλυσις τῶν διατάξεων τοῦ σχεδίου νόμου. Τὸ συνημμένον σχέδιον νόμου ἀκολουθεῖ διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν ἀρχὴν ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν δι' αὐτὴν προορίζεται προσώπων ἐνεργεῖται ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν, ποινικῶς εὐθυνομένων ἐν περιπτώσει παραλείψεως τοῦ ἐν λόγῳ καθήκοντος. Ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης προβλέπονται μόνον εἰς τὰς ἐν ἀρθρῷ 55 καὶ 56 περιπτώσεις, θέλουσι δ' ἐξετασθῆ αὐταὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 1 ἀποσκοπεῖται νὰ δοθῇ εὐθὺς ἀμέσως σαφῆς ἐντύπωσις περὶ τῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει τὸ νομοσχέδιον.

Κύκλος ἡσφαλισμένων. Τὰ πρόσωπα, τὰ ὑπαγόμενα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καθορίζονται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἀθρῶν 2 καὶ 3 αὐτοῦ. Τὸ νομοσχέδιον ἐν προκειμένῳ ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν δέον νὰ ὑπάρχῃ ἐνιαῖος κύκλος ἡσφαλισμένων διὰ πάντας τοὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως. Διότι ἡ κατ' ἀσφαλιστικὸς κλάδους διαφορά τοῦ κύκλου τῶν ἡσφαλισμένων, συνεπάγεται πολλαπλᾶς διατυπώσεις τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀποφεύγη, ὅσον εἶναι δυνατόν, ἥσυχως προωρισμένος ὅπως ἐξυπηρέτῃ λατκὰς τάξεις, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαραίτητος εἶναι ἡ σαφήνεια καὶ ἡ ἀπλότης. Πρὸς ἐπιτεῦξιν οἰκονομιῶν ἐν τῇ διοικήσει τῆς ἀσφαλίσεως καὶ πρὸς ἀποφυγὴν, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης, νομικῶν ἀμφισβητήσεων ἐπιβάλλεται, ὅπως ἐξ ἐνόχως σαφούς ἐνιαίου καὶ γενικοῦ κανόνος προκύπτῃ ποιοὶ ἀνήκουν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἡσφαλισμένων καὶ οἱ πᾶν πρόσωπον περιλαμβανόμενον εἰς τὸν κύκλον τοῦτον εἶναι ἡσφαλισμένον καθ' ὅλων τῶν κινδύνων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ νομοσχέδιον.

Κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ σχεδίου νόμου βασικὴ πρὸϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι ἡ ἄσκησις ἐργασίας ἐν τῶν ὁρίων τῆς χώρας δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἢ μα-

θητείας. Ἡ μίσθωσις ἔργου δὲν θεμελιεῖ ὑποχρέωσιν πρὸς ἀσφάλισιν, καθὼς ἀντικείμενον ταύτης, ὡς γνωστὸν, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὠρισμένης ἐργασίας, οὐδέποτε δὲ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐργασία. Ἐν τῷ σχεδίῳ νόμου δὲν περιέχονται ὁρισμοὶ τῶν τοιούτων συμβάσεων, διότι πρόκειται περὶ ἐννοιῶν γνωστῶν ἐκ τοῦ Ἀστικῶν Δικαίου.

Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κύκλου τῶν προσώπων, τῶν ὑπαγόμενων εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὸ νομοσχέδιον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὴν ἡλικίαν τῶν μισθωτῶν ἢ τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν. Ἐξέτι τινὲς νομοθεσίαι ἀποκλείουσι τῆς ἀσφαλίσεως τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια, ἀν καὶ ἀνήκοντα εἰς τὰς κατηγορίας τῶν μισθωτῶν τῶν ὑπαγόμενων εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δὲν ἔχουσι συμπληρώσει ἢ ἔχουσιν ὑπερβῆ ὠρισμένον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν. Καὶ τοιοῦτον ὄριον ἡλικίας προβλέπουσι διὰ μὲν τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας αἱ νομοθεσίαι Μεγάλῃς Βρετανίας (16ον ἔτος), Ἰρλανδίας (16ον ἔτος) καὶ Νορβηγίας (15ον ἔτος), διὰ δὲ τὴν ἀσφάλισιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου αἱ νομοθεσίαι Γαλλίας (13ον ἔτος), Βουλγαρίας καὶ Ὀλλανδίας (14ον ἔτος), Ἰσπανίας, Ἰρλανδίας, Μ. Βρετανίας, Ἰταλίας, Πολωνίας καὶ Τσεχοσλοβακίας (16ον ἔτος), Αὐστρίας, δι' ἀσφάλισιν ὑπαλλήλων (17ον ἔτος). Τὸ νομοσχέδιον δὲν προβλέπει τοιοῦτον ὄριον ἡλικίας, ἐφόσον δι' ἑτέρων κανόνων δικαίου ὑπάρχουσι θεσπισμένα ὄρια ἡλικίας, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ὁποίων ἀπαρεῦεται ἡ ἀνάληψις μισθοῦ τῆς ἐργασίας καὶ ἐπομένως ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ὁ ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀποκλεισμός τῶν ὑπερβάντων ὠρισμένον ὄριον ἡλικίας, δὲν προβλέπουσι ἔξαιρις τινὲς νομοθεσίαι, δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ ἡλικιωμένοι μισθωτοὶ ἀποτελοῦσι κακοὺς κινδύνους διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἀσφαλίσεως καὶ συνεπάγονται σημαντικὴν ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς κατὰ τὰ πρῶτα ἰδίᾳ ἔτη τῆς λειτουργίας τῆς. Τὸν διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀποκλεισμὸν προβλέπουσιν ἀπὸ μὲν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας αἱ νομοθεσίαι Μ. Βρετανίας (διὰ τὰς ὑπερβάντας τὸ 70ὸν ἔτος) καὶ Ἰρλανδίας (τὸ 65ον ἔτος), ἀπὸ δὲ τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου αἱ νομοθεσίαι Βουλγαρίας καὶ Γαλλίας (διὰ τὰς ὑπερβάντας τὸ 60ὸν ἔτος), Πολωνίας (40ὸν ἔτος), Μ. Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας (65ον ἔτος) καὶ Γερμανίας, διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων (τὸ 60ὸν ἔτος). Τὸ νομοσχέδιον δὲν ἀποκλείει τῆς ἀσφαλίσεως τὰ ἡλικιωμένα πρόσωπα, καθὼς οὐδὲ ταῦτα οὐδεμίαν εὐθύνην φέρουσι διότι δὲν εἰσῆχθη ἐνωρίτερον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις. Ἄλλως τε, ὡς ἐκτίθεται λεπτομερῶς εἰς τὸ μαθηματικὸν τμήμα τῆς συνοδουσύσης τὴν παρούσαν οἰκονομικῆς καὶ μαθηματικῆς ἐκθέσεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Schönbaum διὰ μικρᾶς ἐπιβαρύνσεως τῶν μελλοντικῶν γενεῶν ἐλαφρύνεται σημαντικώτατα ἡ ἐπιβάρυνσις τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς αὐτὴν τῶν ἡλικιωμένων προσώπων τῆς σημερινῆς γενεᾶς.

Ἐπίσης κατὰ ὠρισμένας νομοθεσίας ἡ ὑπαγωγὴ τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ, δηλαδὴ αἱ, ἐν λόγῳ, νομοθεσίαι ἀποκλείουσι τῆς ἀσφαλίσεως τοὺς μισθωτοὺς τῶν ὁποίων τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας ἔσοδον ὑπερβαίνει ὠρισμένον ὄριον. Τοιοῦτον ὄριον καθορίζουσι διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῆς ἀσθενείας αἱ νομοθεσίαι Γερμανίας, διὰ τὸς ὑπαλλήλους μόνον (3.600 μάρκα ἐτησίως), Γαλλίας (τὰ διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου προβλεπόμενα ὄρια, περὶ ὧν ἀμέσως κατωτέρω) Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας (250 λίραι ἐτησίως), Ἰαπωνίας (1200 γέν ἐτησίως), Λιθουανίας (4800 λίτας ἐτησίως), Λουξεμβούργου (10.000 φρ. ἐτησίως), Νορβηγίας (6000 κορώνας ἐτησίως) καὶ Οὐγγαρίας (6000 πέγκο), διὰ δὲ τὴν ἀσφάλισιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου αἱ νομοθεσίαι Γαλλίας (18000 φράγκα ἐτησίως διὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς πόλεις πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 200.000 κατοίκων καὶ 15.000 φράγκα ἐτησίως διὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς μικροτέρας πόλεις, τὸ δὲ ὄριον τοῦτο ἀυξάνεται κατὰ 2000 φράγκα δι' ἕκαστον τέκνον, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰς 25.000 φράγκων ἐτησίως).

Εἰς τὴν ὑπαγωγήν τῶν λειτουργῶν τῶν γνωστῶν θρησκευτῶν εἰς οὓς περιλαμβάνονται ὄχι μόνον οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοὶ (ιεροψάλται, νεοκάνοι, ἐπιμεληταὶ μοναστηριακῶν κτημάτων) ἀντιτίθεται κυρίως ἡ προεκτεθεῖσα ἀρχὴ τῆς ασφαλιστικῆς ἐνότητος, τούτεστιν ἡ ἀρχὴ καθ' ἣν οἱ ἠσφαλισμένοι δέον νὰ ὑπάγονται εἰς πάντας τοὺς ασφαλιστικούς κλάδους. Διότι ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν, ἐν λόγῳ, προσώπων τὸ μέγιστον τμήμα (τὰ πρόσωπα τ' ἀπασχολούμενα εἰς ἰδρύματα ἐνθα τελοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) εἶναι ἠσφαλισμένα παρὰ τῆ Ταμείῳ κληρικῶν κατὰ ὠρισμένων κινδύνων ὑπὸ ὠρισμένου ἔτους, δὲν εἶναι ὀρθὸν ασφαλιστικῶς νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ τμήματος τούτου κατὰ τῶν λοιπῶν κινδύνων εἰς ἕτερον φορέα ασφαλίσεως. Τὸ Ταμεῖον Κληρικῶν δύναται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ καλύψῃ τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν κινδύνων. Διὰ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα, τὸ περιλαμβανόν τὰ πρόσωπα τὰ ἀσχολούμενα εἰς ἰδρύματα ἐνθα τελοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῶν ἐτέρων δογμάτων, ὑπάρχει ὠρισμένης ἐκτάσεως προστασία, προβλεπομένη παρὰ τῶν σχετικῶν ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν.

Ἐνεκα τῶν νομικῶν δυσχερειῶν εἰς τὰς ὁποίας προσκρούει ἡ πραγματοποιήσις τῆς ασφαλίσεως, ἰδίᾳ δ' ἐν περιπτώσει δυστροπίας κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εισφορῶν, δὲν ἵσχυοῦν εἰς τὴν ἀσφάλισιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ τῶν ξένων Πρεσβειῶν καὶ τῶν Διεθνῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἀποστολῶν ὡς καὶ τῶν προσώπων τῶν ἀπασχολούμενων εἰς ἰδιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀλλοδαπῶν Πρεσβευτῶν ἢ ἐτέρων προσώπων ἀπολαυτῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας. Ἐπίσης αἱ περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εισφορῶν δυσχέρεια ὑπήγχευσαν τὸν ἀποκλεισμὸν ἀπὸ τῆς ασφαλίσεως τῶν μισθωτῶν ἐκείνων, ἄνευ διακρίσεως ἐὰν πρόκειται περὶ Ἑλλήνων ἢ ἀλλοδαπῶν ὑπηκόων, οἵτινες παρέχουσι ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἐναντι μισθοῦ εἰς ἀλλοδαπὰς ἐπιχειρήσεις μὴ ἐχούσας μόνιμον ἐγκατάστασιν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ σύμβασις ἐργασίας ἢ ὑπαλληλίας δέον ν' ἀποτελῆ τὴν βάσιν, ἐφ' ἣς θεμελιούται ἡ ὑποχρεωτικὴ ὑπαγωγή εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ἐκ τοιαύτης συμβάσεως ἀπορροῦσης ἀπασχολήσεως τὸ πρόσωπον προσορίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ πρὸς συντήρησιν ἀπαιτούμενα οικονομικὰ μέσα. Ἐὰν πρόσωπόν τι ἀσκήσῃ κυρίως ἕτερον μὴ μισθωτὸν ἐπάγγελμα κρίνεται, κατὰ κάσας σχεδὸν τὰς νομοθεσίας, ἀποκλειστέον τῆς ασφαλίσεως διότι ὀρθὸν εἶναι τὸ τοιοῦτον πρῶτον, ἐκ τῶν προσόδων τοῦ μὴ μισθωτοῦ ἐπαγγέλματος, ἐξ ὧν κυρίως συντηρεῖται, νὰ καλύπτῃ καὶ τὰς δαπάνας ἐκ τῆς τυχόν ἐπελεύσεως τοῦ ασφαλιστοῦ κινδύνου. Τὸ νομοσχέδιον ἀκολουθοῦν τὰς, ἐν λόγῳ ἀπόψεις, ἀποκλείει τῆς ασφαλίσεως τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, δι' ἃ αἱ ἐναντι μισθοῦ παρεχόμενα ἐρσοῖα ἢ ὑπηρεσία δὲν συνιστῶσι τὸ κύριον ἐπάγγελμα τῶν.

Ἡ Διάρκεια τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὑπαλληλίας δὲν παύει καθ' ἑαυτὴν ρόλον διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ὑπαγωγήν εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν τούτοις τὸ πλεῖστον τῶν νομοθεσιῶν ὡς καὶ τὸ ἀνὰ χεῖρας νομοσχέδιον ἀποκλείου τῆς ασφαλίσεως τοὺς ἐκτάκτους ἢ παροδικῶς ἀπασχολούμενους παρ' ἐργοδοτῆ ὅστις δὲν εἶναι ἐπιχειρήσις, καὶ τούτο διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ πραγματοποιήσις τῆς ασφαλίσεως θὰ προσκρούσῃ, ὡς καὶ ἀλλαχού, εἰς σοβαρότατας δυσχερείας.

Ἐν τέλει τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν προσώπων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 4 Αὐγούστου 1923 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ δημοσίων θεαμάτων νόμων» (ἠθοποιοί, θεατρικοὶ συγγραφεῖς, τεχνίται θεάτρου) ὑπερῆρξεν τὸ γεγονός, ὅτι ταῦτα εἶναι ἤδη ἠσφαλισμένα κατ' ἰδιόρρυθμον τρόπον, τοῦ ὁποίου δὲν θεωρεῖται σκόπιμος ἀλλὰ καὶ εὐχερῆς ἡ μετατροπὴ καὶ προσαρμογὴ πρὸς τὸ διὰ τοῦ νομοσχεδίου καθοριζόμενον γενικὸν σύστημα ασφαλίσεως.

Εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νομοσχεδίου καθορίζονται τὰ τοῦ τρόπου καὶ χρόνου τῆς ὑπαγωγῆς τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Λόγῳ τῆς ἐκτάσεως καὶ σοβαρότητος τοῦ θεσμοῦ δὲν

εἶναι εὐχερῆς ἡ ἄμεσος καθ' ὄλην τὴν χώραν ὀλοκληρωτικὴ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο λαμβάνεται πρόνοια ὅπως ἐφαρμοσθῆ οὗτος βαθμιαίως.

Εἰς τὰ ἄρθρα 5, 6 καὶ 7 τοῦ νομοσχεδίου, αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι περὶ ἐργοδοτοῦ καὶ μισθοῦ καὶ ὁ τρόπος ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ καθορίζονται κατ' ἐντελῶς σαφῆ τρόπον ὅστε νὰ ἀπ καρέλλη ἰδιαίτερα τῶν ἄρθρων τούτων ἀνάπτυξις.

Μισθολογικαὶ κλάσεις. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλουστεράς διοικήσεως τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως θὰ ἦτο ἰδεώδες ἐὰν τῶν αἱ εἰσφοραὶ πρὸς τὴν ἀσφάλισιν ὅσον καὶ αἱ εἰς χρέμα παροχαὶ αὐτῆς καθορίζοντο ἐπὶ ἐνιαίας βάσεως, τῆς αὐτῆς διὰ πάντας τοὺς ἠσφαλισμένους. Ἡ λύσις ὅμως αὕτη ἀντίκειται πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἠσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν, ὅπως λαμβάνεται ὡς βάσις διὰ τὰς εἰσφορὰς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὁ πραγματικὸς αὐτῶν μισθός, ἵνα προσαρμόζονται πρὸς αὐτὸν καὶ αἱ εἰς χρέμα παροχαὶ τῆς ασφαλίσεως. Ἡ ἱκανοποίησις ὅμως τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθυμίας τῶν ἠσφαλισμένων πρακτικῶς εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος διότι ἢ ἀπῆται πολλὰς διατυπώσεις καὶ ὑψηλὰ διοικητικὰ ἐξοδα. Ὡς ἐκ τούτου παρὰ πολλῶν νομοθεσιῶν καὶ παρὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀκολουθεῖται μέση ὁδὸς καθ' ἣν ἡ μισθολογικὴ βάση διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν εισφορῶν καὶ παροχῶν εἰς χρέμα προσδιορίζεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὅστε νὰ συνδυάζονται, ὅσον εἶναι δυνατόν, τὰ πλεονεκτήματα ἀμφοτέρων τῶν συστημάτων. Τούτεστιν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα προσαρμογὴ πρὸς τοὺς πραγματικὸς μισθοὺς τῶν ἠσφαλισμένων καὶ συγχρόνως ἀπλοποιήσις τῆς διοικήσεως τῆς ασφαλίσεως. Τούς ὅρους τούτους πληροῖ τὸ καλούμενον σύστημα τῶν μισθολογικῶν κλάσεων, καθ' ὃ δημιουργοῦνται ὠρισμένοι μισθολογικαὶ κλάσεις δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων ὀρίζεται μέγιστον καὶ ἐλάχιστον ὄριον μισθοῦ, οἱ δὲ ἠσφαλισμένοι κατατάσσονται, ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ τῶν, εἰς τὴν κλάσιν ἐκείνην ἐντὸς τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ τῆς ὁποίας περιλαμβάνεται ὁ πραγματικὸς μισθός αὐτῶν. Δι' ἐκάστην μισθολογικὴν κλάσιν προσδιορίζεται εἰς μέσον μισθός, ὁ ὁποῖος κατὰ κανόνα ἀποτελεῖ τὸν ἀριθμητικὸν μέσον ὄριον μεταξὺ τοῦ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ αὐτῆς, οἱ δὲ ἠσφαλισμένοι οἱ ἀνήκοντες εἰς αὐτὴν λογιζονται, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εισφορῶν πρὸς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τῶν παροχῶν, ὡς λαμβάνοντες μισθὸν ἴσον πρὸς τὸν ἐν λόγῳ μέσον ὄριον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μισθολογικῶν κλάσεων ἐξαρτᾶται ἐκ λόγων διοικητικῶν καὶ ἐκ τῆς μαθηματικῆς ἀνάγκης, ὅπως πᾶσαι αἱ κλάσεις κατέχονται ὑπὸ ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ ἠσφαλισμένων, λαμβανομένης πάντως ἰδιαίτερας φροντίδος, ὅπως μὴ ὑπάρχῃ μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τῶν πραγματικῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ὑποθετικῶν μισθῶν τῶν κλάσεων εἰς ἃς οὗτοι κατατάσσονται. Διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς μισθολογικὰς κλάσεις λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ὁ μισθός τὸν ὁποῖον κερδίζουν οὗτοι εἰς μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νομοσχεδίου προβλέπονται πάντα τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ ἐξακριβωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν μισθωτῶν καὶ τῶν καταβαλλομένων εἰς αὐτοὺς μισθῶν. Εἰς τὸ ἄρθρον 10 ἡ ἀφάνεια ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν θάνατον ὅσον ἀφορᾷ τὰ ασφαλιστικὰ ἀποτελέσματα καὶ θεσπίζονται ἰδιαίτεροι εὐχέρεια διὰ τὴν κήρυξιν εἰς ἀφάνειαν ὡς καὶ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐκ ταύτης ἀποτελεσμάτων. Αἱ εὐχέρεια αὗται εἶναι ἀπαραίτητοι προκειμένου περὶ χρηρῆσεως παροχῶν, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ προστασία τῆς ὑπάρξεως τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν οικογενειῶν αὐτῶν. Ἐνευ εὐχερειῶν, ὡς αἱ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ προβλεπόμεναι, εἰς πολλὰς περιπτώσεις θὰ ἐματαιοῦτο, ὁ προστατευτικὸς χαρακτῆρ τῆς ασφαλίσεως λόγῳ τῆς μακρᾶς διαδικασίας, ἣν διαγράφει τὸ κοινὸν Δίκαιον περὶ κηρύξεως εἰς ἀφάνειαν. Διὰ δὲ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νομοσχεδίου εὐχεραίνεται ὁ ὑπολογισμὸς

της ηλικίας των ήσφαλισμένων και ἐν γένει τῶν δικαιουμένων εἰς παροχὰς τῆς ἀσφαλίσεως.

Ὁργανώσεις τῆς Ἀσφαλίσεως. Ἐν τῶν σπουδαιότερων προβλημάτων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, περὶ τὸ ὅποιον ἀπὸ μακροῦ διεξάγονται εὐρύταται συζητήσεις, εἶναι ὁ τρόπος ὀργανώσεως αὐτῆς. Αἱ δὲ ἀρκετὰ σοβαραὶ οἰκονομικαὶ δυσχερείαι, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζουσι εἰς πολὰς χώρας, κατὰ τὴν παρούσαν μάλιστα ἐποχὴν τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις προσδίδουσι εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἰδιαίτερος ὀξείαν μορφήν, ἀπειλοῦσαι εὐλόγως τὴν ὀργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ κατὰ τὸν ἀπλούτερον καὶ πλέον ὀλιγοδάπανον τρόπον. Ἡ θεωρία, ἀσχολουμένη μὲ τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καὶ πλέον, ἔχει ὑποδείξει διαφόρους λύσεις, ἄλλας περισσότερον καὶ ἄλλας ὀλιγώτερον ριζοσπαστικὰς. Ἡ κεντρικὴ ἴδωσις ἢ κυριαρχοῦσα εἰς πάσας τὰς προτεινομένας λύσεις, εἶναι, ὅπως καθε φορὸς τῆς ἀσφαλίσεως περιλαμβάνη ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότερον ἀριθμὸν ἡσφαλισμένων προσώπων καὶ ἐξυπηρετεῖ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερους ἀσφαλιστικούς σκοπούς. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὰς χώρας, ὅπου ὁ θεσμὸς τῆς ἀσφαλίσεως εἰσῆχθη πρὸ πολλοῦ χρόνου, τὸ πρόβλημα τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς δὲν ἔτυχε εἰσέτι τῆς ὀρθῆς λύσεως ἐν τῷ συνόλῳ του καὶ τοῦτο διότι αἱ σχετικαὶ προσκλήσεις προσκρούουσι εἰς ἕκ μακρὰς παραδόσεως καθιερωμένας ὀργανωτικὰς μορφὰς καὶ συστήματα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως τῆς ἀσθενείας, πρὸ πολλοῦ ἔχει ἐγκαταλειφθῆ, ὁ τύπος τῶν κατ' ἐπιχείρησιν ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, ἐπικρατήσαντος τοῦ τύπου τῶν ὑπερπαγγελματικῶν, ἀλλὰ κατ' ἐδαφικὰς περιφερείας, ὡργανωμένων φορέων τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοὶ ὡργανωμένοι ἀσφαλιστικοὶ φορεῖς, ἂν καὶ ἐμφανίζουσι, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κατ' ἐπιχείρησιν ὡργανωμένους ἀσφαλιστικούς Ὄργανισμούς, μεγάλα πλεονεκτήματα, βαθμηδὸν καταδεικνύονται ἀνεπαρκεῖς, ὅπως φέρουσι μακροὺς καὶ βαρεῖς κινδύνους, ὡς εἶναι ἡ σανατορικὴ περίθαλψις καὶ ἡ παρατεινομένη ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν. Καὶ διὰ τοῦτο σοβαρώτατα συζητεῖται ἤδη ἢ κατ' ἀντασφαλιστικὸν τρόπον ἀνάθεσις τῶν βαρυτέρων κινδύνων εἰς κεντρικὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα. Διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου, ἔχει ἐπικρατήσῃ ἤδη εἰς τὰς νεωτάτας νομοθεσίας, (Ἀυστρίας, Βουλγαρίας, Ἰταλίας, Λουξεμβούργου, Ὀλλανδίας, Οὐγγαρίας, Πολωνίας, καὶ Τσεχοσλοβακίας), ὁ τύπος τοῦ ἐνιαίου δι' ὅλον τὸ Κράτος φορέως τῆς Ἀσφαλίσεως. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ, ἔνθα λειτουργοῦν δέκα ἐπὶ δέκα ἀσφαλιστικὰ ἱδρύματα, ἕνεκα τῶν ἐλλειμμάτων, τὰ ὁποία ἐμφανίζουσι οἱ μὲ βαρεῖς κινδύνους ἐργαζόμενοι ὀργανισμοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσίας, συνεστήθη ἤδη Κεντρικὸν Γραφεῖον Ἀσφαλιστικῶν συμψηφισμῶν, τοῦθ' ὅπερ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἕμμεσον συγκέντρωσιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ὁμοίον σύστημα λειτουργεῖ ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ καὶ Βελγίῳ (ἀσφάλις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων).

Ἡ Ἑλλάς, διότι μέχρι τοῦδε μόνον μικρὸν ποσοστὸν τῶν ἐν αὐτῇ μισθωτῶν εἶναι ἡσφαλισμένοι, δύναται εὐχερέστερον ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐνδεικνυόμενας κατευθύνσεις ἐν τῇ ὀργάνωσι τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ ἤδη παρ' ἡμῖν κεντρικὴ ἐπιπέρα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἂν καὶ περιορισμένη, πείθει, ὅτι ἡ ὀργάνωσις αὐτοῦ,

κατ' ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας μισθωτῶν παρουσιάζει σοβαρώτατα μειονεκτήματα, περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη λόγος ἐν τοῖς προηγουμένοις. (Γνωστὰ εἶναι αἱ σοβαραὶ οἰκονομικαὶ δυσχερείαι τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου καὶ ἡ ἐκ τῆς κρίσεως τῶν καπνῶν καὶ τῆς ἀπλουστεύσεως τῆς ἐπεξεργασίας τούτων οἰκονομικῆ στενωχωρία τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν). Ἐξ ἄλλου ἡ ἔλλειψις παρ' ἡμῖν μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ἀπασχολουσῶν, ὡς εἰς τὰς προηγμένας βιομηχανικὰς χώρας, χιλιάδας μισθωτῶν, οὐδ' ἀπλήν σκέψιν ἐπιτρέπει περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ διὰ τῆς συστάσεως ἀσφαλιστικῶν ἱδρυμάτων κατ' ἐπιχειρήσεις. Διότι ὀλοκληρουμένης τυχὸν τῆς ἀσφαλίσεως βάσει τοῦ συστήματος τούτου θὰ ἐδημιουργούτο κατ' ἀνάγκην ἀπειράριθμοι ἀσφαλιστικοὶ ὀργανισμοὶ μὲ μικρὸν ἀριθμὸν ἡσφαλισμένων ἑκαστος, αἱ δὲ ἐκ τούτων συνέπειαι θὰ ἦσαν ὀλέθρια διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως. Καὶ πρῶτον λόγῳ πληθῆος τῶν ἀσφαλιστικῶν ἱδρυμάτων, ἡ ἀσφάλις ἐν τῷ συνόλῳ τῆς θὰ ἐπεβαρύνετο μὲ ὑπερβολικὰ ἔξοδα διοικήσεως, ἐν ᾧ ἔξ ἄλλου ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀσκήσις τῆς πολιτικαῆς ἐποπτείας καὶ τοῦ ἐλέγχου θὰ ἀπέδαιναν ἐξαιρετικὰ δυσχερῆς. Ἀφ' ἑτέρου αἱ συχνόταται λαμβάνουσαι χώραν μετακινήσεις τῶν μισθωτῶν ἀπὸ ἐπιχειρήσεως εἰς ἐπιχείρησιν, κατ' ἀνάγκην, θὰ συνεπήγντο ἀπειροπληθεῖς μεταστάσεις τῶν ἡσφαλισμένων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον ἀσφαλιστικὸν ὀργανισμὸν καὶ συνεπῶς σωρείαν ὅλην διοικητικῶν ἐνεργειῶν διὰ τὴν σχετικὴν μεταφορὰν τῶν μαθηματικῶν ἀποθεμάτων τῶν μεριστομένων ἡσφαλισμένων, μὲ βέβαια ἀποτελέσματα τὴν περαιτέρω ὕψοσιν τῶν διοικητικῶν ἐξόδων καὶ σημαντικὰς δυσχερείας ἐν τῇ ἐκκαθαρίσει τῶν δικαιωμάτων τῶν ἡσφαλισμένων. Ἐξ ἄλλου οἱ τοιοῦτοι Ὄργανισμοὶ θὰ ἦσαν οἰκονομικῶς ἀσταθεστοί, διότι, ἀποκλεισμένης τῆς λειτουργίας τοῦ νόμου τῶν μεγάλων ἀριθμῶν, λόγῳ τοῦ περιορισμένου ἀριθμοῦ τῶν παρ' ἐκάστῳ τούτων ἡσφαλισμένων μισθωτῶν, ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως διατήρησις ἰσοζυγίου μεταξὺ τῶν πόρων καὶ τῶν παροχῶν αὐτῆς θὰ ἦτο προβληματικὴ, καθ' ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἰδιαίτερος εὐαίσθητος εἰς πάσαν μεταβολήν, μισθοδοτικὴν ἢ ἀριθμητικὴν, τοῦ προσωπικοῦ τῶν οἰκείων ἐπιχειρήσεων. Ἐπὶ πλέον λόγῳ τῆς πληθῆος τῶν ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν θὰ καθίστατο ἀδύνατος ἡ χάραξις ἐνιαίας οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς ἀσφαλίσεως, θὰ ἐγκατελείπετο δὲ τελείως ἡ σπουδαιότερα λειτουργία αὐτῆς, ἡ προληπτικὴ κατὰ τῶν κινδύνων δράσις. Καὶ τέλος ἡ παρ' ἡμῖν ἔλλειψις ἐπαρκούς ἀριθμοῦ προσώπων, ἱκανῶν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν προσήκουσαν διαίτησιν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἱδρυμάτων. Ἡ εἶχεν ὡς θλίβεράν συνέπειαν τὴν γενικὴν κακοδιοίκησιν τῆς ἀσφαλίσεως.

Τοὺς ἐν λόγῳ φόβους ἐπιβεβαιῶ ἀπολύτως ἢ μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῶν Ταμείων κατ' ἐπιχείρησιν. Ὁ κατωτέρω πίναξ καταδεικνύει πόσον δαπανηρῶς διενεργεῖται ἡ ἀσφάλις τῆς ἀσθενείας παρὰ τῶν κατ' ἐπιχείρησιν λειτουργούντων ἀσφαλιστικῶν ἱδρυμάτων (τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων) καὶ πόσον οἰκονομικώτερον διεξάγεται αὐτὴ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, τοῦ καλύτερου κατὰ τῆς ἀσθενείας τοὺς μισθωτοὺς ὄχι ὠριμῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ὀλοκλήρου ἐπαγγελματικῶν κλάδου.

Πινάξ ἐμφανίων τὰς κατὰ τὴν χρῆσιν 1929-30 δαπάνας τῆς ἠσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν Ταμείων Περιθάλψεως ὡς καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν δαπανῶν τούτων δι' ἕκαστον ἀσφαλισμένον κατὰ κατηγορίας ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

Ταμείον	Ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων	Ἐτήσια δαπάναι κατὰ Ταμείον διὰ												Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ Ταμείον	Ὀλικὴ δαπάνη κατ' ἠσφαλισμένον		
		Φάρμακα		Ἀποζημιώσεις ἰατρῶν		Νοσοκομεία		Διατροφὴν Περιβαλόντων		Θεραπευτικὰ μέσα		Παροχαί εἰς χρέμα				Διοικητικὰ ἔξοδα	
		Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον	Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον	Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον	Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον	Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον	Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον			Ὀλική	Κατ' ἠσφαλισμένον
1 Ταμείον Ἀσφαλ. Καπνεργατῶν	43841	4.216.214	96	7.178.593	161	3.235.267	73	6.667.365	151	383.054	9.939.394	214	322.336	825.336.224	576		
2 Ταμείον Ἀλληλ. Προσωπ. Σ.Ε.Κ.	7299	3.363.604	465	(α)	1.463.263	203				5.838.658	807		10.665.525	1475			
3 Σ.Π.Α.Π.	3171	1.228.968	387	7.225	(α)	533.648	169			3.179.843	1034	390	4.950.106	1572			
4 Τροχιοδ. Θεσσα...	1500	454.020	302	527.225	345	205.090	136			51.295	341.285.030	853	104.329	69	2.624.171	1737	
5 Ἡλεκτρ. Σιδηρ.	583	254.150	438	161.000	276	196.500	337				541.000	928			1.152.650	1979	
6 Τροχιοδ. Α.Π.Π.	1542	1.124.000	742	348.000	225					92.000	50.1412.000	915	94.757	51	3.070.757	1983	

Τὰ δὲ Ταμεία συντάξων, τὰ συσταθέντα παρ' ὀριζόμενων ἐπιχειρήσεων δυνάμει τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1923 ἀπὲρ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2868 καὶ τοῦ ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1923 τροποποιήσαντος καὶ συμπληροῦντος αὐτὸν Ν. Διατάγματος ἀποτελοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον οἰκονομικῶς ἀσταθεστάτους ἀσφαλιστικούς ὁργανισμούς, οἱ ὅποιοι, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς εὐρύτερους σκοπούς τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν εἶναι καὶ εἰς θέσιν νὰ ἐγγυῶνται εἰς τὸ διηνεκές τὴν χορήγησιν τῶν παρὰ τῶν καταστατικῶν αὐτῶν διατάξεων ὑποσχομένων παροχῶν.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον νόμου, ἀκολουθοῦν τὰς νεωτέρας κατευθύνσεις ἐν τῇ ὁργανώσει τῆς ἀσφαλίσεως, προβλέπει (ἄρθρον 14) τὴν σύστασιν ἐνὸς κεντρικοῦ αὐτονομοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὁργανισμοῦ, τοῦ ἰδρύματος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ἀναθέτει εἰς αὐτὸν (ἄρθρα 12 καὶ 13) τὴν διενέργειαν τῶν ἀσφαλίσεων κατὰ τῆς ἀσθενείας ὅσον καὶ τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ὡς καὶ τῆς εἰς τοὺς δύο τούτους ἀσφαλιστικούς κλάδους συγχωνευμένης ἀσφαλίσεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων. Μοναδικὴν ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ τούτου ὁργανωτικοῦ κανόνος ἀποτελοῦν αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13, καθ' ἃς τὸ τμήμα τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν μισθωτῶν, τὸ ἥδη ἠσφαλισμένον κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου εἰς τοὺς ἀπὸ τινὸς χρόνου λειτουργήσαντας ἀσφαλιστικούς ὁργανισμούς, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὑπαγόμενον εἰς τοὺς, ὑπὸ ὀρισμένους ὁμῶς ὁρους καὶ προϋποθέσεις, περὶ ὧν θέλει γίνῃ λόγος κατωτέρω. Διὰ τῆς τῆς αὐτῆς ὁργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτις ἐξ ἄλλου προβλέπει καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας γήρατος καὶ θανάτου, σηματικώτατα ἀπλουστεύεται ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ λειτουργία τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῶν ἠσφαλισμένων ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐργοδοτάς καὶ δημιουργοῦνται πάσαι αἱ ἐπιθυμηταὶ δυνατότητες διὰ τὴν χάραξιν ἐνιαίας ἀσφαλιστικῆς καὶ οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν εὐρυτάτου προγράμματος προληπτικῆς δράσεως κατὰ τῶν ἀσφαλιζόμενων δινδύων.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νομοσχεδίου καθορίζουσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἰδρύματος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἀναθέτουσαι ταύτην εἰς Διοικητικὸν Συμβούλιον, τοῦ ὁποίου μετέχουσιν ἰσοδυνάμει ἀντιπρόσωποι τῶν ὁργανῶ-

σεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ Κράτους, λαμβανόμενοι ἐξ ἐπιστημόνων ἐδικαιωμένων εἰς τὰ προβλήματα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς. Διὰ τῆς τῆς αὐτῆς συνθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἡ ἐν αὐτῷ πλειοψηφία διαφυλάσσεται ὑπὲρ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν καὶ συγχρόνως ἐξασφαλίζεται ὁ ἐπιστημονικὸς διαφωτισμὸς τῶν συζητήσεων καὶ τῶν ἔργων τῆς διοικήσεως τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 διαγράφονται αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἰδρύματος τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ παρέχονται εὐχέρειαί πρὸς εὐρύτερον ἐθισμόν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν εἰς τοὺς σκοπούς καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀσφαλίσεως. Τὸ ἄρθρον 17 προβλέπει τὴν παράστασιν ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ ἰδρύματος ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας, εἰς ὃν ἀναγνωρίζονται πάντα τὰ δικαιώματα, τὰ δυνάμει νὰ ἐξασφαλίζουσι τὴν νόμιμον καὶ σκόπιμον διοίκησιν τοῦ κυριωτέρου τούτου διαχειρίσεως τοῦ ἰδρύματος τὸ ἄρθρον τῆς νομιμότητος τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἰδρύματος τὸ ἄρθρον 18 προβλέπει τὴν σύστασιν μονίμου Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, προσφθρῶς συγκεκροτημένου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξασφαλίζεται εὐρείᾳ συμμετοχῇ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ ὁποίου τῶν τὸ Κράτος ὅσον καὶ ὁ ἐργοδοτικὸς καὶ μισθωτὸς κόσμος τῆς χώρας θὰ τηρήται κατὰ βραχεὰ διαστήματα (κατὰ τριμηνίαν) ἐνήμερος τῆς πορείας τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 19 καθορίζονται αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ἰδρύματος, ἡ σύνθεσις τῶν ὁποίων ἀφίεται εἰς κανονισμούς, ἵνα ὑπάρξῃ ἡ δυνατότης προσαρμογῆς αὐτῆς πρὸς τὰς ἀνάγκας, ἃς θὰ ἐμφανίζῃ ἡ λειτουργία τῆς ἀσφαλίσεως. Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον προβλέπονται αἱ ἀπαραίτηται ἐγγυήσεις διὰ τὴν καλὴν συγκρότησιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἰδρύματος, ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 5 λαμβάνεται ἐιδικὴ πρόνοια διὰ τὴν ἀνάθεσιν τῆς διεύθυνσεως τούτου εἰς πρόσωπον ἐμφανίζον ἄλλα τὰ ἐχέγγυα, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ὁργανώσῃ καὶ κατευθύνῃ μετ' ἐπιστημονικῆς καὶ πείρας τὸν σπουδαιότατον τούτον ἀσφαλιστικὸν ὁργανισμόν.

Ἐπιστάμενα Ταμεία. Ἐν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων ζητημάτων, τὰ ὁποία ὀφείλει νὰ ρυθμίσῃ τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον εἶναι καὶ τὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας διὰ τοὺς κινδύνους ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Οἱ ἐν λόγῳ ὁργανισμοί, συσταθέντες οἱ πλεῖστοι πρὸ ἀρκείων ἐτῶν, ὑπηρετοῦσι ποικίλης ἐκτάσεως προστασίαν ὑπὲρ μέρους τῶν μισθωτῶν, χωρὶς ὁμῶς ἢ προστασία αὐτὴ νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶς ἠλεγμένων ἀσφαλιστικῶν βάσεων. Καὶ τοῦτο ἀφ' ἐνὸς δι' ἑλλειψίν ἐιδικῶς μορφωμένων δημοσίων ὁργά-

α) Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ὑγεονομικῶν προσωπικῶν τῶν Ταμείων Σ.Π.Α.Π. καὶ Σ.Ε.Κ. βαρύνουσι τὰς ἐπιχειρήσεις.

νων (ἀναλογιστῶν) καὶ ἐφ' ἑτέρου διότι ἡ ὀργάνωσις τῆς λειτουργίας κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς πολιτικῆ ἐποπτεία ἀντὶ τῆς ἀσκῶνται παρὰ τῆς ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ σχετικὰ προβλήματα ἀσχολουμένης εἰδικῆς κρατικῆς ὑπηρεσίας (τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας) ὑπῆγοντο καὶ ὑπάγονται εἰσέτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἑτέρων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἡ μελέτη τῶν τοιούτων προβλημάτων καὶ ἡ ἀναζήτησις τῶν ἐνδείκνυμένων λύσεων ἢ δὲν λαμβάνει χώραν ἢ ἐπιτελεῖται παρέρχως καὶ συμπτωματικῶς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων οἱ περισσότεροι τῶν ὑφισταμένων ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας, ἐμφανίζουσι, ἐκτὸς ἄλλων ἀσφαλιστικῶν ἀτόπων καὶ μειονεκτημάτων, οἰκονομικὴν ἀστάθειαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀγαθὴ καὶ κοινωνικὴ σκοπιμὸς πολιτικῆς πρόθεσις εἶναι καταδικασμένη εἰς προσεχῆς μέλλον νὰ ναυαγήσῃ, ἂν μὴ, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκληροῦ τούτου διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους μισθωτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν γεγονότος, δὲν ληφθῶν ριζικὰ μέτρα διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξυγιάνσιν τῶν ἐν λόγῳ ὀργανισμῶν, τούτεστι διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν πόρων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡττῶν ἢ βράδιον τὸ Κράτος θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐξυγιάνσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἰδρυμάτων, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν, τὰ βασιζόμενα ἐπὶ ἀποταμιεύσεως ἐπιβληθείσης εἰς αὐτοὺς κρατικῆ ἐπιταγῆ, ὁρθὸν εἶναι τὰ σχετικὰ μέτρα νὰ ληφθῶν τὸ ταχύτερον, διότι, ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, τὰ ἐλλειμμάτα θὰ ὀγκοῦνται καὶ συνεπῶς θὰ δυσχεραίνονται ἡ ἐξυγιάνσις.

Τὴν τοιαύτην κατάστασιν τῶν ὑφισταμένων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν ἔχον ὑπ' ὄψει ὁ πανευρωπαϊκὸς κύριος περὶ τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας κ. Schönbaum ἀποφασίζει ἐν τῇ συνυποβαλλομένῃ ἐκθέσει του περὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ μαθηματικῶν βάσεων τοῦ νομοσχεδίου, (σελῆς 22) ὅτι, ἡ διατήρησις πολλῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων, ἰδίᾳ ἐν Ἑλλάδι, λόγῳ τοῦ μικροῦ ὀρθοῦ τῶν εἰς αὐτοὺς ἡσφαλισμένων, δὲν ἐνδείκνυται διὰ πλείστους λόγους ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐκθέσει ἀναπτυσσόμενος.

Τὸ νομοσχέδιον θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἔναντι τῶν ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν μίαν τῶν ἀκολουθῶν τεσσάρων θέσεων:

α') Νὰ καταλίπῃ τούτους ὡς λειτουργοὺν σήμερον, μὴ περιλαμβάνον διάταξιν τινὰ περὶ αὐτῶν.

β') Νὰ διαλύσῃ πάντας τοὺς ἐν λόγῳ ὀργανισμούς, ὀρίζον ὅτι τὰ μὲν κεφάλαια καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἀναλαμβάνει ὡς μοναδικὸς φορεὺς τῆς ἀσφαλίσεως, τὸ Ἴδρυμα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἡ δὲ ἀσφάλισις τῶν παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένων θὰ διενεργῆται παρὰ τοῦ ἰδρυματος ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὅρους.

γ') Νὰ διατηρήσῃ τούτους ὡς προσθέτους ἀσφαλιστικούς φορεῖς.

Κατὰ τὴν λύσιν ταύτην οἱ ἐν λόγῳ ὀργανισμοὶ θὰ ἐξακολουθῶν νὰ λειτουργῶσιν ὡς μέχρι σήμερον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι θὰ ὑποχρεοῦντο νὰ μεταβιβάξουν ἐκ τῶν πόρων αὐτῶν εἰς τὸ Ἴδρυμα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τὰς εἰσφορὰς, αἵτινες θὰ κατεβάλλοντο εἰς αὐτὸ παρὰ τῶν παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένων ἐὰν δὲν ὑφίσταντο οἱ, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἀσφαλιστικοὶ ὀργανισμοί, τὸ δὲ Ἴδρυμα εἰς ἀντιστάθμισμα θ' ἀνελάμβανε τὴν χορήγησιν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τούτους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν σχετικῶν παροχῶν. Ἐφαρμοζομένης τῆς λύσεως ταύτης ἐκ τῶν ὑπαρχόντων κεφαλαίων τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, μέρος θὰ μεταφερέτο εἰς τὸ Ἴδρυμα, ἵνα, χρησιμεύσῃ ὡς μαθηματικὸν ἀπόθεμα τοῦ διαδραμόντος χρόνου ἀσφαλίσεως τῶν παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κεχορηγημένων ἤδη παρὰ τῶν ὀργανισμῶν παροχῶν, ἡ δὲ τυχὸν διαφορὰ μεταξὺ τῶν τακτικῶν πόρων τῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν εἰς τὸ Ἴδρυμα κατὰ τὰ ἀνωτέρω μεταβιβαζομένων εἰσφορῶν θὰ διε-

τίθετο παρὰ τούτων πρὸς χορήγησιν εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένους συμπληρωματικῶν παροχῶν κατὰ τὰς διατάξεις ἰδίων καταστατικῶν.

καὶ δ') Νὰ σεβασθῆ τούτους, ἐπιζητησῶν ὅμως τὴν ἐξυγιάνσιν τῶν βάσει τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὀφείλου νὰ χορηγῶν τούλαχιστον τὰς παροχὰς τοῦ Ἰδρυματος ἔναντι εἰσφορῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρων τῶν πρὸς τὸ Ἴδρυμα εἰσφορῶν διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἢ ἀναλόγως ἀνωτέρας παροχὰς, ἐὰν αἱ πρὸς αὐτοὺς εἰσφορὰ εἶναι ὑψηλότεραι.

Τὴν ὑπὸ στοιχεῖον α' θέσιν δὲν συγχωρεῖται ν' ἀκολουθήσῃ νομοσχέδιον, σκοποῦν τὴν ἐπιστημονικὴν ὀργάνωσιν τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων διὰ τοὺς εἰσέτι μὴ ἡσφαλισμένους μισθωτοὺς. Διότι τὸ τοιοῦτον θὰ ἰσοδυναμῆ πρὸς ἐντελῆ ἀδιαφορίαν τῆς Πολιτείας διὰ τὴν τύχην τῆς ἀποταμιεύσεως, εἰς ἣν ἀπὸ μακροῦ καὶ μάλιστα οὐχὶ προαιρετικῶς ἀλλὰ κρατικῆ ἐπιταγῆ ὑπεβλήθησαν χιλιάδες ὄλα μισθωτῶν μὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν Κράτους, τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐγκρίσεως τῶν σχετικῶν καταστατικῶν διατάξεων, ὅτι πληρουμένων ὀρισμένων προϋποθέσεων, θὰ τύχουν τῶν ὑπεσχημένων παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡ ὑπὸ στοιχεῖον β' θέσις δὲν ἐκρίθη σκόπιμον νὰ υἰοθετηθῆ παρὰ τοῦ νομοσχεδίου. Διότι ἡ ἄμεσος διάλυσις πάντων τῶν ὑφισταμένων ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων λειτουργοῦντες ἀπὸ ἐτῶν, ὑπὸ ἴδια συστήματα πόρων καὶ παροχῶν, ἔχουσιν ἤδη συγκεντρώσει σημαντικὰ κεφάλαια καὶ ἡ ἀνάθεσις τῆς ἀσφαλίσεως εἰς νεοπαγῆ Ὄργανισμὸν, τὸ Ἴδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐσονδήποτε καὶ ἂν ἐνδείκνυται, εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προκαλέσων τὴν δυσφορίαν τῶν ἐνδιαφερομένων ἡσφαλισμένων λόγῳ τῆς μεταβολῆς τῶν παροχῶν καὶ νὰ δώσων λαθῆν, ἂν καὶ ὅλως ἀδικαιολογητῶς, εἰς ἀνησυχίας διὰ τὴν τύχην τῶν διὰ μακρὰς ἀποταμιεύσεως συγκεντρωθέντων κεφαλαίων.

Δὲν ἀπομένει ἐπομένως εἰς τὸ νομοσχέδιον παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπὸ στοιχεῖον γ' ἢ τὴν ὑπὸ στοιχεῖον δ' θέσιν. Ὁ καθηγητῆς κ. Schönbaum ἰδρύει τὴν προτίμησιν εἰς τὴν ὑπὸ στοιχεῖον γ' θέσιν, θεωρῶν ταύτην πρακτικωτέραν, διότι, υἰοθετουμένης ταύτης, θ' ἀποφεύγονται αἱ μεταστάσεις τῶν ἡσφαλισμένων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀσφαλιστικοῦ φορέως εἰς τὸν ἕτερον, αἵτινες ἀπαιτοῦσιν ἱκανὰς διατυπώσεις διὰ τὰς μεταφορὰς τῶν μαθηματικῶν ἀποθεμάτων καὶ τῶν ἀτομικῶν σκελλῶν τῶν ἡσφαλισμένων. Παρὰ τοῦτο ὅμως ἡ θέσις αὕτη ἀπαιτεῖ τὴν μετατίθασιν τοῦ μεγίστου μέρους τῶν κεφαλαίων τῶν ὑφισταμένων ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν εἰς τὸ Ἴδρυμα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας κυρίως δὲν ἀκολουθεῖται ἡ ὀρθωτέρα ὑπὸ στοιχεῖον β' θέσις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐνέχει τὸ σοβαρὸν μειονέκτημα, ὅτι συνεπάγεται ἀναγκαστικῶς τὴν ταυτόχρονον ἀφάρσιν τῶν ἡδὴ εἰς τοὺς ἐν λόγῳ Ὄργανισμοὺς ἡσφαλισμένων εἰς δύο ἀσφαλιστικούς φορεῖς μὲ συνεπείας τὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἡδὴ ἡσφαλισμένων δι' ὑψηλοτέρων διοικητικῶν ἐξόδων καὶ τὴν, διὰ τούτους καὶ τοὺς ἐργοδότας ἐπαύξησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν δατυπώσεων. Ἐκ τῶν λόγων τούτων τὸ νομοσχέδιον υἰοθετεῖ τὴν ὑπὸ στοιχεῖον δ' θέσιν, καθ' ἣν δύναται νὰ διατηρηθῶσιν οἱ ὑφιστάμενοι Ἀσφαλιστικοὶ Ὄργανισμοὶ ὑπὸ τὴν κρατοῦσα ἰδιοτυπίαν πόρων καὶ παροχῶν, ἀρκεῖ νὰ πληρῶσιν τὰς ἀκολουθῶν βασικὰς προϋποθέσεις: α) νὰ ὑφίσταται ἰσοστάθμισις μεταξὺ τῶν πόρων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων, διαπιστωμένη δι' ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἀσφαλιστικῶν μαθηματικῶν μεθόδων αἵτινες ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν πόρων τοῦ Ἰδρυματος (ἀσφάλισις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου) καὶ β) διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τοῦ Ἰδρυματος αἱ πρὸς αὐτοὺς εἰσφορὰ ἐργοδοτῶν καὶ ἡσφαλισμένων νὰ μὴ ὑπερβαίνει πλεον τοῦ 10% οὗ τὰς εἰσφορὰς τὰς προβλεπομένης ὑπὲρ τοῦ Ἰδρυματος (ἀσφάλισις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου)

Τὰ ἄρθρα 20 ἕως καὶ 24 ρυθμίζουσι τὴν καθόλου λειτουργίαν τῶν ὑφισταμένων Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, ἀντικειμένου τῶν ὁποίων εἶναι ἡ κάλυψις τῶν κινδύνων τῆς ἀναπηρίας τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου. Πάντες οἱ λοιποὶ ἀσφαλιστικῆς

Ὁργανισμοί, οἱ ἔχοντες ἀντικείμενον τὴν ἀσφάλισιν ἀσθε-
νείας προβλέπεται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, ἄρθρον 12, ὅτι θὰ παύ-
σων ὑφιστάμενοι ὡς φορεῖς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἐπί-
σης ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 12 προβλέπεται ὅτι θὰ παύσων ἀσκού-
ντες τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ οἱ Ἀσφαλιστικοὶ
Ὁργανισμοὶ σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀσφάλισις κατὰ τῆς
ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Καὶ τοῦτο διότι,
ὡς ἐξετέθη ἐν τοῖς προηγουμένοις μέγιστον συμφέρον τῆς ἀσφα-
λίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας ἐπιβάλλει, ὅπως ἀποκλειστικὸς
φορὸς αὐτῆς καταστή τὸ Ἴδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφα-
λίσεων.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20 ἡ κρατικὴ ἀρμοδιότης,
ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωσιν τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἐλεγχὸν τῶν
Ὁργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ προνοίας συγκεν-
τρώνεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἑργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προ-
νοίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τῆς ὁποίας ὁ κύ-
ριος προορισμὸς εἶναι ἡ μελέτη καὶ παραγωγή τοῦ θεσμοῦ τῆς
κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν.
Ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ λαμβάνεται μέριμνα ὅπως ἀ-
τασθῆ προσφοριότερα καὶ πλέον σκόπιμος ἡ σύνθεσις τῶν Δι-
οικητικῶν Συμβουλίων τῶν προρηθέντων Ὁργανισμῶν. Ἡ
σύνθεσις τούτων τοῦ λοιποῦ θὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς διεθνῆς κρα-
τούσης ἀρχῆς, καθ' ἣν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν φορέων Κοιν-
ωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ Προνοίας δέον νὰ συμμετέχουν ἀντι-
πρόσωποι τῶν παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ
δημοσίου ὑπάλληλοι κατ' ἀναλογίαν τοιαύτας, ὥστε ν' ἀσφαλι-
ζῆται μὲν πνεῦμα εὐμενοῦς ἐν τοῖς Συμβουλίοις ἐξετάσεως τῶν
ἀπόψεων τῶν ἡσφαλισμένων, χωρὶς ὅμως ὁ εἰς αὐτὰ ἀριθμὸς
τῶν ἀντιπροσώπων τούτων ἢ τῶν ἐργοδοτῶν ἢ τοῦ Κράτους
νὰ εἶναι ὑπέρτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λοιπῶν μελῶν.

Τὸ ἄρθρον 21 προνοεῖ περὶ τῆς ἰσχυροῦς ἐξυγιάνσεως
τῶν ὑφιστάμενων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ
Προνοίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀσφαλιστικῶν μαθηματικῶν με-
θόδων, ἐφ' ὧν βασιζέται ἡ συνοδουσα τὴν παρούσαν μελέτην
τοῦ καθηγητοῦ κ. Schönbaum Ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 22 προ-
βλέπεται ἡ διάλυσις τῶν ὑφιστάμενων Ταμείων, α) ὅταν ἡ
παρ' αὐτῶν διενέργεια τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι πλέον τοῦ 10 ο) ο
ἀκριβώτερα διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ τοὺς ἐργοδοτοὺς, ἀπὸ ὅτι
στοιχίζει διὰ τούτους ἡ διενέργεια αὐτῆς παρὰ τοῦ Ἰδρυμάτος,
β) ὅταν παύσων ὑφιστάμενοι αἱ ἐπιχειρήσεις παρ' αἷς λειτου-
ροῦσιν οἱ ἐν λόγῳ, Ἀσφαλιστικοὶ Ὁργανισμοί, καὶ τοῦτο ἵνα
ἐξαφαισθῆ ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρ' αὐτοῖς
ἡσφαλισμένων παρὰ τῷ Ἰδρυματι καὶ γ) εἰς περίπτωσιν σο-
φιστῶς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡσφαλισμένων, διότι ἐκ ταύ-
της ἀνατρέπονται αἱ βάσεις τῶν Ἀσφαλιστικῶν ὑπολογισμῶν
πρὸς καθορισμὸν τῶν πόρων καὶ παροχῶν καὶ καθίσταται ἀδέ-
βαιον τὸ μέλλον τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὁργανισμοῦ. Διὰ
σειρᾶς διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 22 θεσπίζονται αἱ ἀπα-
ραιτῆται ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀκριβοδικαίαν συνέχισιν τῆς ἀσφα-
λίσεως τῶν μισθωτῶν παρὰ τῷ Ἰδρυματι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν
ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, προβλεπόμενῃν διάλυσιν τοῦ Ταμείου τῶν
καταστῆ νόμος τοῦ Κράτους, δὲν ὑφίσταται λόγος περαιτέρω
ὑπόψεως τοῦ Ταμείου τούτου, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ προβλέπεται
Μεταλλευτῶν, αὐτῆ ἐπιβάλλεται, διότι, ἐάν τὸ νομοσχέδιον
πλέον εἰδικὸς κλάδος ἀσφαλίσεως τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας
καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 23 παρέχεται ἡ εὐχέρεια
συγχώνευσως τῶν ὑφιστάμενων Ἀσφαλιστικῶν Ὁργανισμῶν
εἰς ἰσχυροτέρους τοιούτους. Ἡ συγχώνευσις προβλέπεται εἰς
μεταξὺ ὑφιστάμενων Ταμείων Ἀσφαλίσεως, εἴτε μεταξὺ ὑφ-
ιστάμενου Ταμείου Ἀσφαλίσεως καὶ τοῦ οἰκείου Ταμείου Προ-
νοίας, εἴτε τῶν ὑφιστάμενων Ταμείων Ἀσφαλίσεως πρὸς τὸ
Ἴδρυμα καὶ θὰ ἐνεργεῖται κατ' αἴτησιν τῶν Διοικητικῶν
Συμβουλίων τῶν ἐπιθυμούντων, τὴν συγχώνευσιν, Ὁργανισμῶν.
Κατ' ἐξάρεσιν τοιαύτης αἰτήσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἀλλ' ἀρκεῖ
Διάταγμα, προκαλούμενον παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰ-
κονομίας μετὰ σύμφωνον ὅμως γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν
Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διὰ τὴν ἀνάθεσιν εἰς τὸ Ἴδρυμα
τῆς διενεργείας τῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ

γήρατος καὶ τοῦ θανάτου τῆς ὑπηρετουμένης ἡδὴ παρὰ τῶν
Ταμείων Ἀσφαλίσεως καπιεργατῶν, ἀρτεργατῶν, μυλεργα-
τῶν καὶ τυπογράφων. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ Ὁργανισμοὶ οὗτοι,
ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι νεοπαγεῖς, καλύπτουσι ἡσφαλισμένους
ὀλοκλήρων ἐπαγγελματικῶν κλάδων, κατεσπαρμένους εἰς ὀλο-
κλήρον τὴν χώραν, πρᾶγμα τοῦ ἐπιβαρύνει τὴν ἀσφάλισιν δι'
ὑψηλοτέρων διοικητικῶν ἐξόδων.

Τέλος, ἐπειδὴ εἰς τὰ Ταμεία Ἀσφαλίσεως καπιεργατῶν,
μυλεργατῶν καὶ ἀρτεργατῶν λειτουργεῖ καὶ κλάδος ἀσφαλι-
σεως τῶν μισθωτῶν τούτων κατὰ τῆς ἀναπηρίας, ἐν τῷ ἄρθρῳ
24 τοῦ νομοσχεδίου λαμβάνεται μέριμνα διὰ τὴν προσφοριότεραν
διαρρυθμίσιν καὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ τούτου κλάδου, ἐν περι-
πτώσει ἀναθέσεως εἰς τὸ Ἴδρυμα τῆς διενεργουμένης παρὰ
τῶν ἐν λόγῳ Ταμείων Ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, γή-
ρατος καὶ θανάτου.

Πόροι τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις πρὸς ἐπι-
τέλσιν τῶν σκοπῶν τῆς ἔχει ἀνάγκην οἰκονομικῶν μέσων,
σταθερῶν πόρων, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ καλύπτωσι τὰς δαπάνας
διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν καὶ τὰ ἐξόδα διοικήσεως. Ὡς
προσέχθη δὲ τὰ οἰκονομικὰ μέσα δύνανται νὰ χορηγῶνται εἰς
τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ
Κράτους, εἰς ὀλίγας δὲ περιπτώσεις καὶ παρὰ τῶν Ὁργανι-
σμῶν Τοπικῆς Ἀυτοδιοικήσεως.

Αἱ ξέναι νομοθεσίαι δύνανται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς ἀκο-
λουθοὺς πέντε κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ τρόπου προελεύσεως
τῶν πόρων τῆς ἀσφαλίσεως.

Α') Συμμετοχὴ τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ
Κράτους.

α') Ἀσφάλισις ἀσθενείας: Βέλγιον (ἀσφάλισις νυκτικῶν)
Βουλγαρία, Γερμανία, Ἰαπωνία, Ἰρλανδία, Λεττονία, Λιθου-
ανία, Μεγάλη Βρετανία, Νορβηγία, Πολωνία, Χιλή.

β') Ἀσφάλισις ἀναπηρίας γήρατος καὶ θανάτου: Ἀργεντινὴ
(ἀσφάλισις προσωπικοῦ Τραπεζῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων δημοσίου
ἐνδιαφέροντος) Αὐστρία (ἀσφάλισις ἐργατῶν) Βέλγιον (ἀσφα-
λίσις ἐργατῶν, ὑπαλλήλων καὶ μεταλλευτῶν) Βουλγαρία
(Γενικὸν σύστημα ἀσφαλίσεως) Γερμανία (ἀσφάλισις ἐργατῶν
καὶ ἀσφάλισις μεταλλευτῶν) Γαλλία (Γενικὸν σύστημα ἀσφα-
λίσεως καὶ εἰδικὴ ἀσφάλισις μεταλλευτῶν) Δανία (ἀσφάλισις
ἀναπηρίας) Ἰταλία (Γενικὸν σύστημα ἀσφαλίσεως) Ἰρλανδία
(ἀσφάλισις ἀναπηρίας) Κούβα (ἀσφάλισις προσωπικοῦ ναυτι-
κῶν ἐπιχειρήσεων) Λουξεμβούργον (ἀσφάλισις ἐργατῶν καὶ
ὑπαλλήλων) Οὐγγαρία (Γενικὸν σύστημα ἀσφαλίσεως καὶ εἰ-
δικὴ ἀσφάλισις μεταλλευτῶν) Οὐραγουάη (ἀσφάλισις προσω-
πικοῦ ἐπιχειρήσεων δημοσίου ἐνδιαφέροντος) Πολωνία (ἀσφα-
λίσις ἐργατῶν εἰς τὰ δυτικὰ διαμερίσματα καὶ ἀσφάλισις με-
ταλλευτῶν εἰς τὰ νότια διαμερίσματα) Ρουμανία (Γενικὸν σύ-
στημα ἀσφαλίσεως παλαιοῦ Βασιλείου) Ῥωσσία (Γεν-
ικὸν σύστημα ἀσφαλίσεως ἐργατῶν) καὶ Χιλή (ἀσφάλισις
ἐργατῶν).

Β') Συμμετοχὴ ἡσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν.

α') Ἀσφάλισις ἀσθενείας: Αὐστρία, Γιουγκοσλαβία, Ἑσθ-
νία, Λουξεμβούργον, Οὐγγαρία, Ρουμανία καὶ Τσεχοσλοβακία.

β') Ἀσφάλισις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου: Ἀργεν-
τινὴ (ἀσφάλισις τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν), Αὐστρία
(Ἀσφάλισις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων), Βραζιλία (ἀσφάλισις
προσωπικοῦ σιδηροδρόμων καὶ ναυπηγείων), Γιουγκοσλαβία
(ἀσφάλισις γήρατος μεταλλευτῶν, Ὀλλανδία (ἀσφάλισις με-
ταλλευτῶν), Οὐραγουάη ἀσφάλισις προσωπικοῦ Τραπεζῶν, Τσε-
χοσλοβακία (ἀσφάλισις ὑπαλλήλων καὶ μεταλλευτῶν), Χιλή
(ἀσφάλισις ὑπαλλήλων).

Γ') Ἀποκλειστικὴ ἐπιβαρύνσις ἐργοδοτῶν.

α') Ἀσφάλισις ἀσθενείας: Ῥωσσία.

β') Ἀσφάλισις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου: Ὀλλαν-
δία (Γενικὸν σύστημα ἀσφαλίσεως), Ῥωσσία (Γενικὸν σύστημα
ἀσφαλίσεως), Γιουγκοσλαβία (ἀσφάλισις ἀναπηρίας μεταλ-
λευτῶν).

Δ') Ἀποκλειστικὴ ἐπιβαρύνσις ἡσφαλισμένων.

Ἀσφάλισις ἀσθενείας: Ρουμανία (Παλαιὸν Βασίλειον,
Βεσσαραβία).

Ε') Συμμετοχή εργοδοτών και Κράτους.

Ισπανία (Γενικόν σύστημα ασφαλίσεως εργατών κατά τής αναπηρίας, τού γήρατος και τού θανάτου).

ΣΤ'). Συμμετοχή ήσφαλισμένων και Κράτους.

α') Ασφάλις άσθενείας: Διάφορα Έλβετικά καντόνια.

β') Ασφάλις άναπηρίας, γήρατος και θανάτου: Σουηδία.

Έκ τών άνωτέρω καταφαίνεται ότι αι νομοθεσίαι τών περισσότερων χωρών προβλέπουν ως πόρους τής μόν ασφαλίσεως κατά τής άσθενείας εισφοράς τών εργοδοτών και τών ήσφαλισμένων, τής δ' ασφαλίσεως κατά τής άναπηρίας, τού γήρατος και τού θανάτου εισφοράς τών εργοδοτών και τών ήσφαλισμένων και τακτικές έπιχορηγήσεις τού Κράτους. Το υπό κρίσιν νομοσχέδιον έν άρθρω 25 όρίζει τούς πόρους τής ασφαλίσεως άμφοτέρων τών κλάδων εις βάρος μόνον τών εργοδοτών και τών ήσφαλισμένων, χωρίς να προβλέπη τακτική έπιχορήγησιν τού Κράτους ύπερ τού Ίδρύματος δια τών κλάδων άναπηρίας, γήρατος και θανάτου, τού όποιου τούτο είναι ό σημαντικώτερος φαρεύς. Ούτω ως μόνη κοινωνική εισφορά ύπερ τού κλάδου τούτου άπομένον τά διάφορα τέλη ή δικαιώματα τά προβλεπόμενα παρ' ειδικών νόμων ύπερ τινων εκ τών ύφιστάμενων Ταμείων, παρά τοίς όποίοις είναι ήσφαλισμένοι οι μισθωτοί επαγγελματικών τινων κατηγοριών ή ύφιστάμενοι έπιχειρήσεων.

Η Κυβέρνησις ειλικρινώς θλίβεται, διότι αι ύφιστάμεναι δημοσιονομικαι δυσχέρειαι τής χώρας δέν τή επιτρέπουν να εισηγηθή τήν θέσπισιν τής δεούσης κατ' έτος έπιχορηγήσεως τού Κράτους ύπερ τής ασφαλίσεως τών μισθωτών κατά τής άναπηρίας, τού γήρατος και τού θανάτου. Παρέχει όμως τήν ρητήν διαβεβαίωσιν, ότι, εϋθός ως εκλείψωσιν αι έν λόγω δυσχέρειαι, δέν θέλει άμελήσῃ να εισηγηθή τήν δι' αναλόγων κοινωνικών εισφοράς ένίσχυσιν τών ασφαλιστικών αυτών προσπαθειών. Πάντως ή μη θέσπισις έτησίας κρατικής έπιχορηγήσεως ύπερ τού Ίδρύματος ούδεμίαν έπίδρασιν δύναται ν' άσκήσῃ επί τής οικονομικής αύτου καταστάσεως, διότι δια τήν άντιμετώπισιν τών υποχρεώσεών του άρκούν αι ύπερ αύτου προβλεπόμεναι εισφοραι εργοδοτών και ήσφαλισμένων. Η παρασχέθησαμένη μελλοντικών ένίσχυσις τού Κράτους θα χρησιμεύσῃ άποκλειστικώς δια τήν έπαύσῃσιν τών παροχών τού κλάδου άναπηρίας, γήρατος και θανάτου.

Αι εισφοραι τών εργοδοτών και τών ήσφαλισμένων καθορίζονται ειδικώτερον έν άρθρω 26, κεχωρισμένως δι' έκαστον ασφαλιστικόν κλάδον και επί τή θάσει τού συστήματος τής κατατάξεως τών ήσφαλισμένων αναλόγως τών λαμβανομένων μισθών εις μισθολογικάς κλάσεις, περι τού όποιου ευρύς λόγος έγένητο εις τό προηγούμενον κεφάλαιον τής παρούσης. Η εισφορά όρίζεται εις ύφιστάμενον ποσόν δι' έκάστην μισθολογικήν κλάσιν και άντιστοιχεί πρός 12.50 ο)ο δια τας κάτωτέρας κλάσεις, βαθμιαίως δέ μειουμένη άντιστοιχεί έν τή ανώτατη μισθολογική κλάσει πρός 10.25 ο)ο. Ο μέσος όρος τής εισφοράς άντιστοιχεί πρός 11.30 ο)ο επί τών ήμερομισθίων. Έξαιρετικώς δια τούς ήσφαλισμένους τούς άποτελούντας μέλη τών πληρωμάτων πλοίων και πλοιαρίων αι εισφοραι τού κλάδου άσθενείας όρίζονται χαμηλότεραι ή δια τούς λοιπούς ήσφαλισμένους, δια τόν λόγον, ότι αι παροχαι τού κλάδου άσθενείας δια τούς, έν λόγω, ήσφαλισμένους είναι περιωρισμένα, διότι εις τας πολλάς περιπτώσεις άσθενείας αυτών εκτός τών όρίων τής έπικρατείας, όποτε δέν χορηγούνται αι παροχαι τού κλάδου άσθενείας, τας σχετικές δαπάνας θεραπείας και συντηρήσεως τών άσθενών ήσφαλισμένων υπέχουν, κατά τας διατάξεις τού Έμπορικού Νόμου, μόνον οι έφοπιστάι.

Η κατανομή τών εισφορών μεταξύ ήσφαλισμένων και εργοδοτών καθωρίσθη κατά ταιούτον τρόπον ώστε εκ τού 11.30 ο)ο επί τών ήμερομισθίων (μέσος όρος εισφορών) να βάρύνηται, ό μόν εργοδότης δια 6.30 ο)ο επί τών ήμερομισθίων, ό δέ ήσφαλισμένος δια 5 ο)ο επί τού ήμερομισθίου του. Η ταιούτη επί πλέον έπίδρασις τού εργοδότη ύφείλεται εις τό ότι δια τής εισφοράς τούτου καλύπτεται ό κίνδυνος τών άτυχημάτων έρ-

γατίας και τών επαγγελματικών νόσων, όστις, ως έλέγχθη, κατά τήν άρχην τού επαγγελματικού κινδύνου, βαρύνει άποκλειστικώς τούς εργοδότης. Οι εργοδότης δηλαδή εισφέροντες κατά μέσον όρον 6.30 ο)ο επί τών ήμερομισθίων παύσονται εϋθύωνται δια τόν, έν λόγω, κίνδυνον, όστις τού λοιπού θα βαρύνη τούς φορείς τής ασφαλίσεως.

Αι πρός τήν ασφαλίσιν εισφοραι δύναται να ύπολογισθούσιν κατά διαφόρους τρόπους. Δύναται δηλαδή είτε να είναι αι αυται δι' όλους τούς ήσφαλισμένους, άνεξαρτήτως τού ποσού τού μισθού, είτε να παρακολουθούσιν τόν εργατικόν μισθόν. Το νομοσχέδιον, ακολουθεί τό σύστημα τών μεταβλητών εισφορών, τών παρακολουθουσών δηλαδή τούς εργατικούς μισθούς, ταξινομημένους όμως εις μισθολογικάς κλάσεις.

Όσον άφορά τόν καθορισμόν τών εισφορών ποικιλια είναι τά συστήματα, τά ακολουθούμενα ύπό τών ξένων νομοθεσιών διαφέροντα μάλιστα κατ' ασφαλιστικούς κλάδους. Έν τοίς έπομένοις παρατίθενται τά ισχύοντα συστήματα και αι ακολουθήσασαι έκαστον τούτων Χώραι.

Α') Σύστημα άμεταβλήτου εισφοράς.

α') Ασφάλις άσθενείας—άναπηρίας: Μ. Βρεττανία, Ίρλανδία (άνδρες 98, γυναίκες 8.58), Έλβετία (διάφορα καντόνια), Γαλλία (ασφάλις τμήματος τών ναυτικών).

β') Ασφάλις άναπηρίας—γήρατος και θανάτου: Ισπανία (Γενικόν σύστημα ασφαλίσεως 4 πεσέται μηνιαίως), Όλλανδία (ασφάλις μεταλλευτών 7.60 φορτία μηνιαίως), Πολωνία (ασφάλις τών μεταλλευτών εις τά δυτικά διαμερίσματα 6.20 ζλότυ κατά μήνα), Ρουμανία (γενικόν σύστημα ασφαλίσεως παλαιού Βασιλείου, 3 λεί έβδομαδιαίως) και Τσεχοσλοβακία (ασφάλις μεταλλευτών, 87 κορώναι μηνιαίως). Εις τήν Δανίαν ή εισφορά ποικίλει κατά ποσόν αναλόγως τής ηλικίας τού ήσφαλισμένου κατά τήν είσθον αύτου εις τήν ασφαλίσιν, έν δέ τή Μεγάλη Βρεττανία και Ίρλανδία κατά φύλον τών ήσφαλισμένων (άνδρες 98, γυναίκες 4.58).

Β') Σύστημα μεταβλητών εισφορών αναλόγως μισθού.

α) Ασφάλις άσθενείας: Βέλγιον (ασφάλις ναυτικών 5.5 ο)ο επί τού μισθού δι' αξιωματικούς, 4.33 ο)ο δια τά κατώτερα πληρώματα), Γαλλία (ασφάλις επί τμήματος τών ναυτικών, 4.5 ο)ο δι' αξιωματικούς, 4.25 ο)ο δια κατώτερα πληρώματα), Ιταλία (ασφάλις εις νέας έπαρχίας 4 ο)ο επί τού ήμερησίου μισθού, τού επί πλέον τών 20 λιφρεττών ποσού αύτου μη λαμβανομένου ύπ' όψει), Ρωσσία (ύφίστανται δύο διατιμήσεις, ή κανονική 4.5 ο)ο—6.5 ο)ο και ή ήλαττωμένη 3 ο)ο—4.5 ο)ο).

β) Ασφάλις άναπηρίας, γήρατος και θανάτου: Άργεντινή (ασφάλις προσωπικού Τραπεζών και έπιχειρήσεων δημοσίου ένδιαφέροντος, 13 ο)ο επί τού μισθού), Αυστρία (ασφάλις ύπαλληλων, 6 ο)ο επί τού μισθού), Βέλγιον (ασφάλις ύπαλληλων, 7 ο)ο επί τού μισθού), Βραζιλία (ασφάλις προσωπικού σιδηροδρόμων και ναυπηγιών, 3 ο)ο επί τού μισθού), Γαλλία (ασφάλις μεταλλευτών, 11 ο)ο επί τού μισθού), Κούβα (ασφάλις τού προσωπικού τών θαλασσίων έπιχειρήσεων, 4.5 ο)ο επί τού μισθού), Λουξεμβούργον (ασφάλις εργατών 4 ο)ο επί τού μισθού, ασφάλις ύπαλληλων 10 ο)ο επί τού μισθού), Χιλή (ασφάλις εργατών, 6 ο)ο επί τού μισθού και ασφάλις ύπαλληλων, 9 ο)ο επί τού μισθού).

Αι, έν λόγω, αναλογισθαι πρός τούς άτομικούς μισθούς τών ήσφαλισμένων εισφοραι ύπολογίζονται είτε επί τής ολικής άμοιβής αυτών είτε επί τού ποσού τής άμοιβής τό όποιον δέν υπερβαίνει άνωτατόν τι όριον, καθοριζόμενον δια τού νόμου. Τοιαύτα άνωτατα όρια προβλέπονται αι νομοθεσίαι Άργεντινης, Αυστρίας, Βελγίου και Κούβας.

Γ') Σύστημα μεταβλητών εισφορών κατά μισθολογικάς κλάσεις.

α) Ασφάλις άσθενείας: Αυστρία, Βουλγαρία, Γαλλία, Γιουγκοσλαβία, Γερμανία (όπου όμως δι' ύφιστάμενας κατηγορίας ήσφαλισμένων αι εισφοραι ύπολογίζονται και αναλόγως τού πραγματικού μισθού), Ιαπωνία, Λιθουανία, Νορβηγία, Ούγγαρία, Πολωνία, Πορτογαλλία, Ρουμανία, Τσεχοσλοβακία.

β) Ασφάλις άναπηρίας, γήρατος και θανάτου.

Χώρα	Κλάσεις μισθών ή εισοδημάτων	Ποσόν εισφορᾶς	Χώρα	Κλάσεις μισθών ή εισοδημάτων	Ποσόν εισφορᾶς		
Γερμανία Ασφάλις εργατῶν (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Καθ' ἑβδομάδα	Καθ' ἑβδομάδα	Σουηδία Ασφάλις ἐθνικῆ (ἀναπηρία, γήρας).	Εἰσόδημα κατ' ἔτος	Κατ' ἔτος		
	1 μέχρις 6 μάρκων	25 πφένιγγ		1 600 - 800 κορωναι	2 κορωναι		
	2 6-12 "	50 "		2 800 - 1200 "	5 "		
	3 12-18 "	70 "		3 1200 - 3000 "	10 "		
	4 18-24 "	100 "		4 3000 - 5000 "	15 "		
	5 24-30 "	120 "		5 5000 - 7000 "	20 "		
	6 30-36 "	140 "		6 7000-10000 "	25 "		
7 36 καὶ πλέον	200 "	7 10000 καὶ πλέον	30 "				
Γερμανία Ασφάλις ὑπαλλήλων (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Κατὰ μῆνα	Κατὰ μῆνα	Τσεχοσλοβακία α) Ασφάλις εργατῶν (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος). β) Ασφάλις ὑπαλλήλων (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Καθ' ἑβδομάδα	Καθ' ἑβδομάδα		
	1 μέχρις 50 μάρκων	2 μάρκα		1 μέχρις 60 κωρωνῶν	2.60 κορωναι		
	2 51-100 "	4 "		2 60 - 84 "	3.60 "		
	3 101-200 "	8 "		3 84-132 "	5.10 "		
	4 201-300 "	12 "		4 132-171 "	6.60 "		
	5 301-400 "	16 "		5 171 καὶ πλέον	8.40 "		
	6 401-500 "	20 "		Κατ' ἔτος	Κατὰ μῆνα		
	7 501-600 "	25 "		1 μέχρις 3.000 κορων.	12 κορωναι		
8 πλέον τῶν 600	30 "	2 3.000 - 6.000 "	36 "				
Αὐστρία Εργατικὴ ἀσφάλις (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Καθ' ἑβδομάδα	Καθ' ἑβδομάδα	3 6.000 - 9.000 "	66 "			
	1 μέχρις 7.2 σελλινῶν	14.8 σελλιν.	4 9.000 - 12.000 "	96 "			
	2 7.2-10.8 "	22.2 "	5 12.000 - 16.000 "	120 "			
	3 10.8-14.4 "	33.3 "	6 16.000 - 18.000 "	150 "			
	4 14.4-18.0 "	44.4 "	7 18.000 - 24.000 "	170 "			
	5 18.0-21.6 "	55.5 "	8 24.000 - 30.000 "	190 "			
	6 21.6-28.8 "	66.6 "	9 30.000 - 36.000 "	210 "			
	7 28.8-36.0 "	88.8 "	10 36.000 - 42.000 "	230 "			
	8 36.0-43.2 "	111.0 "	11 42.000 καὶ πλέον	250 "			
	9 43.2-50.4 "	132.2 "					
10 50.4 "	155.4 "						
Βουλγαρία εἰκὸν σύστημα (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Καθ' ἡμέραν	Καθ' ἑβδομάδα	Ὡς ἐλέχθη ἤδη τὸ ἄρθρον 26 τοῦ νομοσχεδίου κατανέμει τὴν εἰσφορὰν εἰς βάρους μόνον τοῦ ἐργοδότη καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐπιβαρύνον μάλιστα τὸν ἐργοδότην διὰ τοῦ μειζονος μέρους αὐτῆς, πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐξ ἀτυχημάτων ἢ ἐπαγγελματικῶν νόσων. Εἰς τοὺς ἐπομένους πίνακας ἐκτίθεται ὁ τρόπος κατανομῆς τῶν εἰσφορῶν εἰς τὰς διαφόρους χώρας.				
	1 μέχρις 15 λεβίω	4.50 λεβίαι	Α') Δι' ἀσφάλισιν ἀσθενείας.				
	2 16-30 "	6.00 "					
	3 31-45 "	7.50 "					
	4 46-60 "	9.00 "					
5 61 καὶ πλέον	12.00 "						
Βέλγιον εργατικὴ ἀσφάλις (γήρας, θάνατος).	Καθ' ἑβδομάδα	Κατὰ μῆνα	Καταμ. εἰσφορᾶς	Πρόσθετος ἐπιβαρύνσις ἠσφαλισμένου διὰ χορηγούμενας παροχάς.			
	1 κάτω τῶν 50 φράγκων	5 φράγκα	ἠσφαλ.			ἔργου.	κράτους.
	2 50.01 - 75 "	7 "					
	3 75.01 - 100 "	10 "					
	4 100.01 - 125 "	13 "					
	5 125.01 - 150 "	16 "					
	6 150.01 - 175 "	19 "					
	7 175.01 - 200 "	22 "					
8 πλέον τῶν 200	25 "						
Γαλλία εἰκὸν σύστημα (ἀσθενεία, ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Κατ' ἔτος	Καθ' ἑβδομάδα	Αὐστρία	2/3	1/3	—	1/2 ἀξίας παροχῶν ἐπὶ τοκετοῦ τῆς συζύγου τοῦ ἠσφαλισμένου.
	1 μέχρις 2.399 φράγκων	3 φράγκα	Βουλγαρία	1/3	1/3	1/3	—
	2 2.400 - 4.499 "	6 "	Γερμανία	2/3	1/3	—	1/2 ἀξίας παροχῶν ἐπὶ τοκετοῦ τῆς συζύγου τοῦ ἠσφαλισμένου.
	3 4.500 - 5.999 "	9 "	Γιούγκοσλαβία	1/2	1/2	—	—
	4 6.000 - 9.999 "	12 "	Ἑσθονία	1/2	1/2	—	—
5 9.600 καὶ πλέον	20 "	Ἰαπωνία	1/2	1/2	—	10 ο)ο τῆς ἀξίας τῶν παροχῶν μὲ μείζιστον ὄριον 2 γέν κατὰ ἠσφαλισμένον.	
Ἰταλία εἰκὸν σύστημα (ἀναπηρία, γήρας, κεφάλαιον κατὰ τὸν θάνατον).	Καθ' ἑβδομάδα	Καθ' ἑβδομάδα	Δαντῶν	1/3	1/3	1/3	—
	1 μέχρις 12.50 λιρετῶν	0.50 λιρέτται	Λιθουανία	1/3	1/3	1/3	—
	2 12.50 - 25.00 "	1.00 "	Λεξεμβούργον	2/3	1/3	—	1/2 ἀξίας παροχῶν τοκετοῦ καὶ θηλάσματος.
	3 25.00 - 37.50 "	1.50 "	Μεγάλη Βρετανία	—	—	—	1/7 ἀξίας τῶν παροχῶν εἰς ἄνδρας, 1/5 τῶν παροχῶν εἰς γυναίκας.
	4 37.50 - 50.00 "	2.00 "	ἄνδρες	1/2	1/2	κεντ.	—
	5 50.00 - 62.50 "	2.50 "	γυναίκες	8/17	8/17	διακ.	—
6 62.50 καὶ πλέον	3.00 "	Οὐγγαρία	1/2	1/2	—	—	
Ὁλλανδία εἰκὸν σύστημα (ἀναπηρία, γήρας, θάνατος).	Κατ' ἔτος	Καθ' ἑβδομάδα	Πολωνία	2/5	3/5	—	—
	1 κάτω τῶν 240 φιορινίων	0.25 φιορίνια	Ρωσία	—	1	—	—
	2 240 - 400 "	0.30 "	Τσεχοσλοβακία	1/2	1/2	—	—
	3 400 - 600 "	0.40 "	Χιλῆ	2/6	3/6	1/6	—
	4 600 - 900 "	0.50 "					
5 900 καὶ πλέον	0.60 "						

Β.) Δι' ασφάλισιν αναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

Χ ω ρ α ι	Καταμερισμ. εισφορᾶς		
	Ἡμερ.λ.	Ἔτηρ.δ.	Κρέτος
Αυστρία			
ασφάλισις ἐργατῶν	1/3	1/2	—
" ὑπαλλήλων	1/2	1/2	—
Βέλγιον			
ασφάλισις ἐργατῶν	1/2	1/2	—
" ὑπαλλήλων	3/7	4/7	—
Βουλγαρία	1/3	1 3	1/3
Γερμανία	1/2	1/2	—
Γαλλία (γενικὸν σύστημα)	1/2	1/2	—
Ἰταλία	1/2	1 2	—
Ἰσπανία	—	3/4	1/4
Ἰρλανδία			
δι' ἀνδρας	1/2	1/2	—
διὰ γυναῖκας	3/7	4 7	—
Μεγάλη Βρετανία			
δι' ἀνδρας	1/2	1/2	—
διὰ γυναῖκας	4/9	5/9	—
Ὁλλανδία			
γενικὸν σύστημα	—	1	—
ασφάλισις μεταλλευτῶν	1/2	1/2	—
Οὐγγαρία	1 2	1/2	—
Πολωνία	1/3	1/2	—
Ρουμανία	1/2	1/2	—
Ρωσία			
Σουηδία	1	1	—
Τσεχοσλοβακία	1/2	1/2	—

Καταβολὴ καὶ εἰσπραξις εισφορῶν. Ἐν ἄρθρῳ 27 καθορίζονται τὰ τοῦ τρόπου καταβολῆς τῶν εισφορῶν καὶ ἐν ἄρθρῳ 28 τὰ τοῦ τρόπου εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων εισφορῶν καὶ ἀπαιτήσεων. Διὰ τῶν ἄρθρων τούτων λαμβάνεται πρόνοια, ὅπως ἐξασφαλισθῆ ἡ ταχέως καὶ τακτικῆ πληρωμὴ τῶν εισφορῶν, διὰ τὸν καθαρὸν συντόμου καὶ ἀπληλαγμένης πολλῶν ἀμφισβητήσεων διαδικασίας. Τὰ μέτρα ταῦτα εἰνε ἀναγκαῖα, διότι αἱ παροχαὶ τοῦ ἰδρύματος χρηγοῦνται εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους, ἐπὶ μόνῃ τῇ βεβαιώσει, ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος παρέσχεν ἐπὶ ὠρισμένης ἡμέρας ἐργασίαν ἢ υπηρεσίαν ἐναντι μισθοῦ, ἀσχετῶς ἐὰν καταβλήθῃσαν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ἐργοδότη αἱ κοινωνουμέναι εισφοραὶ. Συνεπῶς ἐὰν δὲν καθορισθῶν ἄμεσα καὶ δραστηκᾶ μέτρα εἰσπράξεως τῶν εισφορῶν, θὰ ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος νὰ χρηγοῦν οἱ φορεῖς τῆς ασφάλισως τὰς παροχάς, χωρὶς νὰ εἰσπράττουν ἐξ ἄλλου τὰς εἰσφοράς.

Τοποθέτησις τῶν κεφαλαίων. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις τῶν κινδύνων ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου συγκεντρώνει σημαντικὰ κεφάλαια, τῶν ὁποίων ἡ ἐπένδυσις δέον νὰ γίνεταὶ κατὰ τρόπον, ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλέστερον, ἐγγυώμενον τὴν πρέπουσαν ἀπόδοσιν, γενικώτερον ὠφέλιμον εἰς τὴν καθόλου ἐθνικὴν οἰκονομίαν ἀλλὰ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ παραβλάψῃ τὴν κοινωνικὴν χρηγήρησιν τῶν παροχῶν. Κατὰ τὴν ἐπένδυσιν δεηλαδὴ τῶν κεφαλαίων τῆς ασφάλισως δέον νὰ ἐξασφαλίζονται ἡ ρευστότης μέρους αὐτῶν, σοβαραὶ ἐγγυήσεις καὶ ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Ἡ σχετικὴ ρευστότης ποιτικίει ἀναλόγως τοῦ εἶδους τῶν κεφαλαίων. Τὰ κεφάλαια κινήσεως, τὰ προσωριμῆκα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν καθημερινῶν ἀναγκῶν τῆς ασφάλισως (ἴδια τοῦ κλάδου ἀσθενείας) τοποθετοῦνται ἐν ὄψει ἢ εἰς πολλὴν βραχυπροθέσμιον λήξιν πρὸς εὐκολον ἀπόληψιν. Τὰ μαθηματικὰ ἀποθεματικὰ ὅμως τοῦ κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου δύνανται νὰ τοποθετῶνται εἰς μακροπρόθεσμα δάνεια, τῶν ὁποίων αἱ λήξεις νὰ συμπίπτουν μετὰ τὴν ἀνδεχομένην ἀνάπτυξιν τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν. Ἡ παραγωγικότης τῶν ἐπενδύσεων δέον νὰ εἴνε τοῦλάχιστον ἴση πρὸς τὰ ἐπιτόκια τὰ ληφθέντα ὑπ' ὄψει κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀναλογιστικῶν ὑπολογισμῶν. Ἡ ἀσφάλεια

τῶν ἐπενδύσεων δέον νὰ εἴνε ὅσον τὸ δυνατὸν τελεῖα καὶ διὰ τοῦτο οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως ὀφείλουσιν ν' ἀποφεύγουν πᾶσαν κερδοσκοπικὴν πρᾶξιν. Τέλος, διότι ἰδὸν ἐπιτρέπεται νὰ παραβλέπεται ὀικονομικὸς σκοπὸς τῆς ασφάλισως, οἱ φορεῖς αὐτῆς ὀφείλουσιν νὰ διαθέτουν σοβαρὸν μέρος τῶν ἐπενδύσεων τῶν εἰς κοινωνικὰ ἔργα, ἐξ ὧν νὰ ὠφελοῦνται ἀμέσως οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦτέστιν νὰ χρηγοῦν δάνεια διὰ τὴν οἰκοδομήσιν ἐργατικῶν οἰκιῶν, νοσοκομείων, κλινικῶν, σανατορίων, ἐργατικῶν κήπων κλπ.

Συμφώνως πρὸς τὰς, ἐν λόγῳ, γενικὰς κατεχθύνσεις καθορίζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 τοῦ νομοσχεδίου τὸ ἀκολουθητέον παρὰ τῶν φορέων τῆς ασφάλισως πρόγραμμα τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων αὐτῶν. Ἀνάλογοι εἴνε καὶ αἱ, ἐν προκειμένῳ, διατάξεις τῶν ξένων νομοθεσιῶν, ὡς καταγράφονται ἐκ τῶν κατωτέρω ἐκτεθειμένων.

Ἐν Γερμανίᾳ.

Τὰ κεφάλαια δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς ἀγροτὰς οἰκοπέδων εἰς δάνεια πρὸς σκοπὸν δημοτικῆς ὠφελείας ἢ εἰς συμμετοχὴν εἰς ἐπιχειρήσεις παρομοίας φύσεως.

Ἐν Γαλλίᾳ.

(Γενικὸν σύστημα τοῦ 1930). Τὰ κεφάλαια δύνανται νὰ τοποθετῶνται εἰς δάνεια, πρὸς ἀνεγερσιν εὐθηρῶν κατοικιῶν ἢ πρὸς Ἑσπερίας κτηματικῆς πίστωσης, καθὼς καὶ εἰς ὀργανισμοὺς προνοίας καὶ κοινωνικῆς ὑγιεινῆς, ἀνεγχορισμένης δημοτικῆς ὠφελείας.

Ἐν Μ. Βρετανίᾳ.

Τὰ κεφάλαια ασφάλισως ἀσθενείας ἀναπηρίας δύνανται ἐν μέρει νὰ δίδωνται ὡς δάνεια κατὰ προτίμησιν δι' οἰκοδομήσιν εὐθηρῶν οἰκιῶν.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ.

Τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον τῶν εισφορῶν τοῦ Κεντρικοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν κοινωνικῶν ασφάλισων δύνανται μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 30 ο/ο νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς ἀνεγερσιν ἢ ἀγορὰν οἰκιῶν, πρὸς ἐνοικίαν εἰς ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους ἠσφαλισμένους εἰς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὄργανισμὸν ἢ οἰκοδομημάτων καὶ καταστημάτων πρὸς νοσηλείαν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συταξιοῦχων (ἰδρύματα θεραπείας, σανατόρια).

Ἐν Ἰταλίᾳ.

Τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον τῶν κοινωνικῶν ασφάλισων δύνανται μέχρι ποσοῦ τοῦ δεκάτου τῶν κεφαλαίων τοῦ νὰ συμμετέξῃ εἰς ἐπιχειρήσεις ἐχούσας σκοπὸν τὴν ἀγορὰν, ἐκμετάλλευσιν ἢ ἀνεγερσιν οἰκιῶν ἐργατικῶν καὶ νοσοκομείων.

Ἐν Ὁλλανδίᾳ.

Μέρος τῶν κεφαλαίων, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ ἡμισυ τοῦ συνόλου, δύνανται νὰ διατεθῇ εἰς δάνεια πρὸς κατασκευὴν κατοικιῶν ἐργατικῶν, εἰς ἰδρύσιν σανατορίων καὶ εἰς ἄλλας τοποθετήσεις τοῦ ἰδίου τύπου, σκοπούσας τὴν καλύτερυσιν τῆς δημοτικῆς υγιείας.

Ἐν Πολωνίᾳ.

Τὰ κεφάλαια τῶν ασφαλιστικῶν ὀργανισμῶν τοποθετοῦνται μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 15 ο/ο πρὸς ἀγορὰν τίτλων τοῦ Κράτους, Σημαντικῶν μέσων τῶν κεφαλαίων τοποθετεῖται εἰς ἀκίνητα, εὐθηρὰς οἰκίας δι' ἐργάτας καὶ διανοουμένους καὶ εἰς δάνεια ἐπὶ ὑποθήκη.

Ἐν Σουηδίᾳ.

Τὸ τέταρτον κατ' ἀνάστατον μέρος τῶν κεφαλαίων δύνανται νὰ τοποθετηθῇ εἰς δάνεια πρὸς ἐπιχειρήσεις ἄσπιντες ἐπιδιώκουν σκοπὸν ἴδιον πρὸς τὸν τῆς ἀσφαλίσεως (Νοσοκομεία, Σανατόρια, Γηροκομεία, οἰκήματα διὰ τοὺς πτωχοὺς). Ἐν τριτοκτοτῶν τῶν κεφαλαίων δύνανται νὰ τοποθετηθῇ εἰς ἰδρύματα σκοπούσας τὴν πρόληψιν ἢ τὸν περιορισμὸν τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ.

Μέρος τῶν κεφαλαίων τῶν κοινωνικῶν ασφάλισων δύνανται νὰ διατεθῇ εἰς μέτρα γενικὰ ἢ εἰδικὰ πρὸς πρόληψιν τῆς ἀνικανότητος, εἰς τὸν ἀγῶνα ἐκάντισιν τῶν κοινωνικῶν ἀσθενειῶν, ἢ εἰς τὴν καλύτερυσιν τῆς υγιείας τῶν ἠσφαλισμένων

ή τών μελών της οικογένειας των ή εις δάνεια προς συνεταρισμούς δι' ανέφερον εύθηνών λαϊκών κατοικιών ή προς χρηματοδότησιν δημοσίων έργων (κατασκευής οδών κλπ.).

Είς τὸ άρθρον 30 τοῦ νομοσχεδίου καθορίζονται αἱ ἀπαραιτήτοι διὰ τοὺς φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως φορολογικαὶ ἀπαιτήσεις καὶ δικονομικὰ προνόμια.

Παροχὰί τῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας. Εἰς τὰ ἄρθρα 31-39 ὀρίζονται αἱ παροχαὶ τοῦ ἰδρύματος ἐν περιπτώσει Ἀσθενείας, τὸ δὲ ἄρθρον 45 καθορίζει τὰς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς χορηγοῦνται αὗται.

Αἱ παροχαὶ τοῦ κλάδου Ἀσθενείας διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας, εἰς παροχὰς, εἰς χρήματα καὶ εἰς παροχὰς εἰς εἶδος.

Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου (ἄρθρ. 45 παραγρ. 1) ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῶν παροχῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὠριμένου χρόνου. Εἰς πολλὰς νομοθεσίας τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως (Γερμανία, Αὐστρία, Ἑσθονία, Οὐγγαρία, Ἰαπωνία, Λεττονία, Νορβηγία, Πολωνία, Ρωσία, Γιουγκοσλαβία, καὶ Τσεχοσλοβακία) ὁ ἠσφαλισμένος ἄμα ὡς ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν δικαιούται, παραχρηματικῶς τοῦ κινδύνου, ὅλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἀντιθέτως παρ' ἄλλων νομοθεσιῶν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπὶ ὠριμένον χρόνον ὑπαγωγή τοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος Ἀσθενείας (Λουξεμβούργον 8 ἡμέραι, Χιλὴ 7 μῆνες, Ρουμανία 6 ἑβδομάδες, Μ. Βρετανία, 28 ἑβδομάδες καὶ διὰ τὸ πλεῖρον ἐπίδομα 104 ἑβδομάδες). Μόνον ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ ἀπαιτεῖται δι' ὅλας τὰς παροχὰς ὠριμένον χρόνον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν (Βουλγαρία 8 ἑβδομάδες, Πορτογαλία 3 μῆνες διὰ τὰς εἰς εἶδος καὶ 6 διὰ τὰς εἰς χρήματα). Ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν νομοσχεδίῳ ἐκρίθη σκόπιμον νὰ τεθῆ ὠριμένον χρόνον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, διὰ τὸ ἐπιτύχου τὴν δωρεάν παρ' αὐτῆς θεραπείαν πολυεξόδων παθήσεων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ διαγνωστικὴ τῶν οὕτω παρεισφρονύτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι ἐξαιρετικῶς δυσχερῆς, προϋποθέτει δὲ καὶ φάρτον ἐνεργειῶν διὰ τὸν ποῶτα τῆς ἀσφαλίσεως δὲν θὰ εἶναι σπάνια αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς οἱ παρεισφρονύτες θὰ ἐπιτυγχάνουν τοῦ σκοποῦ τῶν ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας ὀρίζεται ὅσον εἶναι δυνατόν μικρότερος, διὰ νὰ μὴ ἀποκλείωνται τῶν παροχῶν, εἰς περίοδον μάλιστα κρίσεως τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐργασίας, οἱ ἠσφαλισμένοι οἵτινες ἐξ οὐδὲποτε λόγου δὲν ἐργάζονται τακτικῶς. Διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἀπαιτεῖται μικρότερος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας. Ἄρα καὶ ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἔχη πραγματοποιήσει τὸ προηγουμένον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἀσθενείας ἐξάμηνον, 20 ἡμέρας ἐργασίας, ἐνῶ διὰ τὰς εἰς χρήματα, αἰτνες εἶναι αἱ δαπανηρότεροι, ἀπαιτοῦνται 50 ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιηθεῖσαι ἐντὸς τοῦ προηγουμένου, τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἀσθενείας, ἔτους.

Ἡ ἰσχύς τῆς ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν διατηρεῖται κατὰ πάσας τὰς νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τινὰ χρόνον μετὰ ταῦτα. (Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχεδίον ὀρίζει τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, (Ἐν Αὐστρίᾳ 6 ἑβδομάδες, ἐν Ἑσθονίᾳ καὶ Λεττονίᾳ εἰς μῆνα, ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ Γιουγκοσλαβίᾳ 3 ἑβδομάδες), ἐάν ἦτο ἠσφαλισμένος ἐπὶ 6 μῆνας κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος καὶ 6 ἑβδομάδας, ἐάν ἦτο ἠσφαλισμένος ἐπὶ 12 μῆνας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, ἐν Λουξεμ-

βούργῳ 3 ἑβδομάδες, ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ 6 ἑβδομάδες, ἐν Πολωνίᾳ, 4 ἑβδομάδες. Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχεδίον ὀρίζει τὸν χρόνον τοῦτον διὰ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 45, καθ' ἣν χορηγοῦνται αἱ παροχαὶ, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος ἔχει πραγματοποιήσει ὠριμένον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐντὸς ὠριμένου χρόνου πρὸ τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου.

Κατὰ τὸ νομοσχεδίον, (ἄρθρον 31 παρ. 1) αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ χορηγοῦνται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀσθενείας, ἐνῶ τὸ ἐπίδομα Ἀσθενείας (ἄρθρον 35 παρ. 7) μετὰ τὴν παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς. Ὁ ἐν λόγῳ χρόνος, ἀποκαλούμενος χρόνος τῆς ἀναμονῆς διὰ τὴν χορήγησιν βόρος τοῦ φορέως τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῶν μικρῶν, βραχίον τοῦ ἐπιδόματος Ἀσθενείας, σκοπεῖ νὰ προλάβῃ καταχρήσεις χρεῖας διαρκείας Ἀσθενειῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐυκολωτᾶται εἶναι ἡ προσποίησης. Οἱ ἠσφαλισμένοι, μὴ ὀριζόμενοι χρόνον ἀναμονῆς, θὰ ἠδύνατο ὁποσδήποτε ἤθελον, ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ἐλαφρῶν τινῶν Ἀσθενειῶν, νὰ δικαιώσωνται τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ λαμβάνουσιν ἐπίδομα Ἀσθενείας. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀκολουθεῖται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τὸ λεγόμενον «ἀπόλυτον» σύστημα, καθ' ὃ οὐδέποτε καταβάλλεται ἐπίδομα διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναμονῆς, ὅσονδήποτε καὶ ἂν διαρκῆ ἢ ἐκ τῆς Ἀσθενείας ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν. Εἰς τὰς ἕξνας νομοθεσίας ὁ χρόνος ἀναμονῆς κυμαίνεται μεταξὺ 1 ἢ 4 ἡμερῶν. Ὁ χρόνος τῆς ἀναμονῆς εἶναι ἀπόλυτος, ἐν Ἰταλίᾳ (4 ἡμέραι), Γερμανίᾳ, Ἑσθονίᾳ, Μ. Βρετανίᾳ, Ἰρλανδίᾳ, Ἰαπωνίᾳ, Λεττονίᾳ, Λιθουανίᾳ (3 ἡμέραι), Οὐγγαρίᾳ, Λουξεμβούργῳ, Πολωνίᾳ (2 ἡμέραι). Ἀντιθέτως εἶναι σχετικῶς ἐν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Γιουγκοσλαβίᾳ ἐνθα καταβάλλεται ἐπίδομα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀσθενεία διαρκῆ ὑπὲρ τὰς 3 ἡμέρας. Τέλος μικτὸν σύστημα ἀκολουθεῖται ἐν Χιλῇ, Ρουμανίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ ἐνθα, ἐάν ἢ ἐκ τῆς Ἀσθενείας ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν διαρκῆ ὀλιγώτερον τῶν 2 ἡμερῶν, ἐν Ρουμανίᾳ, τῶν 3 ἡμερῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ καὶ τῶν 4 ἡμερῶν ἐν Χιλῇ, δὲν καταβάλλεται ἐπίδομα, ἐνῶ καταβάλλεται τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐάν ἢ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν διαρκῆ ὑπὲρ τὰς 7 ἡμέρας ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Χιλῇ καὶ ὑπὲρ τὰς 11 ἡμέρας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ.

Σπουδαιότατη εἶναι ἡ σημασία τῶν παροχῶν εἰς εἶδος, διότι διὰ τούτων εἰς πλείστας περιπτώσεις ἐπιτυγχάνεται ἢ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ ἠσφαλισμένου. Τοῦτου ἕνεκα τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχεδίον, ἀκολουθοῦν τὰς νεωτέρας νομοθεσίας, προβλέπει (ἄρθρα 31 καὶ 32) τὴν χορήγησιν πάντων τῶν μέσων, ἅτινα ὑποδεικνύει ἢ σύγχρονος ἐπιστήμη καὶ τεχνικὴ πρὸς ταχύτεραν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ἠσφαλισμένου.

Αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ χορηγοῦνται, ἄνευ τινὸς προϋποθέσεως. Ἡ ἰατρικὴ ἀντίληψις παρεχεται ἀπολύτως δωρεάν ἄνευ περιορισμοῦ τινός, ἀναλόγως βεβαίως τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐκάστῳ τόπῳ μέσων. Πρὸς πρόληψιν μόνον ἀδικαιολογητῶν προσφυγῶν εἰς τὸν ἰατρὸν, προβλέπεται ἡ δυνατότης μικρᾶς συμμετοχῆς τοῦ ἠσφαλισμένου. Ἡ δὲ ἰατρικὴ ἀντίληψις παρέχεται ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, τούτεστιν ἐφ' ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖ κατῆν ἢ κατάστασις τοῦ ἀσθενούς. Ἐν προκειμένῳ τὸ νομοσχεδίον ἀκολουθεῖ τὰς πλείστας τῶν ἕξνων νεωτέρων νομοθεσιῶν (Βουλγαρίας, Ἑσθονίας, Λεττονίας, Τσεχοσλοβακίας). Ἀντιθέτως εἰς πλείστας παλαιότερας νομοθεσίας ὑπάρχει χρονικὸς περιορισμὸς (16 μέχρι 52 ἑβδομάδων) διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως.

Ἐν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων ζητημάτων, τῶν περισσώτερον συζητουμένων καὶ ἐπιμάχων ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀσφαλίσει εἶναι τὸ τοῦ τρόπου τῆς ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς ἀντιλήψεως. Ἰατρικοὶ ποικίλα συστήματα ὀργανώσεως. Ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τῆς ἐκλογῆς τοῦ θεράποντος ἰατροῦ ὑπὸ τοῦ ἀσθενούς με ἀμοιβὴν τοῦ ἰατροῦ κατ' ἐπίσκεψιν μέχρι τῆς χορηγήσεως τῶν ἰατρικῶν φροντίδων παρ' ὠριμένων ἰατρῶν ἐπὶ σταθερᾷ μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει, ὑπάρχουν ἰσχυρὰ ἐνδιάμεσα συστήματα. Κάθε σύστημα ἐμφανίζει καὶ πλεονεκτήματα καὶ

μειονεκτήματα. Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν δύναται νὰ τύχη γενικῆς δι' ἅλην τὴν χώραν λύσεως, διότι ἐξαρτᾶται ἐκ τοπικῶν συνθηκῶν ἐκ τοῦ ἑκασταχοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων, ἰατρῶν κλπ. διὰ τοῦτο ἡ ἐπίλυσις αὐτοῦ ἀρίετα εἰς Διατάγματα, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται ἡ γνώμη τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐν τῷ ὁποίῳ προβλέπεται ἀξιόλογος ἐκπροσώπησις τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου, ἐκ τῆς προθέμου συνδρομῆς τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαρτηθῆ ἐν ἰκανῷ μέτρῳ ἡ ἐπιτυχὴς ἐφαρμογὴ τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως ἀποτελεῖ ἡ χορήγησις εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τῶν ἀναγκαίων εἰς ποσὸν καὶ ποιὸν φαρμάκων. Τὸ ἀνὰ χεῖρας σχέδιον προβλέπει τὴν χορήγησιν δωρεᾶν πάντων τῶν φαρμάκων καὶ μικρῶν θεραπευτικῶν μέσων, ἅτινα ἐνδείκνυνται διὰ τὴν ταχυτέραν θεραπείαν τοῦ ἀσθενοῦς. Πρὸς πρόληψιν ὁμοῦ ἐνδεχομένων ἀδικαιολογήτων διαρροῶν, προβλέπεται ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πλείστων νομοθεσιῶν, ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως καταβάλλουν μικρὸν τμήμα τῶν σχετικῶν δαπανῶν.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον νόμου προβλέπει ὑποχρεωτικῶς τὴν χορήγησιν τῆς ἱατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς ἀντιλήψεως καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων. Δηλαδή δὲν ἐξαρτᾶ ταύτην, ὡς εἰς ἰκανὸν ἀριθμὸν νομοθεσιῶν συμβαίνει (Γερμανία, Αὐστρία, Λεττονία, Λουξεμβούργον), ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ φορέως τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐν προκειμένῳ τὸ νομοσχέδιον ἀκολουθεῖ τὰς νομοθεσίας τῆς Οὐγγαρίας, Νορβηγίας, Πολωνίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαυίας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

Ὁ καθορισμὸς τοῦ κύκλου τῶν εἰς τὴν οἰκονομίαν περιλαμβανομένων προσώπων, ποικίλων εἰς τὰς διαφόρους νομοθεσίας, εἴτε περιλαμβάνει μόνον τὴν σύζυγον καὶ τὰ ἀνήλικα τέκνα (Νορβηγία, Ρουμανία, Πορτογαλλία) εἴτε καὶ ἄλλα συγγενικά πρόσωπα, ἀδελφούς, γονεῖς, ἐγγόνους κλπ. ἐφ' ὅσον ζῶσιν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ συντηροῦνται παρ' αὐτοῦ (Αὐστρία, Οὐγγαρία, Πολωνία, Γιουγκοσλαυία, Τσεχοσλοβακία). Τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον ὁρίζει τὸν κύκλον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας (ἄρθρον 39) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ οἰκογενείας παρ' ἡμῖν ἀντιλήψεων.

Ἡ κυριώτερα παροχὴ εἰς ἄρῃμα εἶναι τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, χορηγούμενον ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας προϋποθέσεις. Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 35 ἔδαφ. β' εἰς 40 ἑκατοστὰ τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου. Διὰ τοὺς νοσηλευομένους ἐν θεραπευτηρίῳ, δαπάναις τοῦ Ἰδρύματος, τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος δύναται νὰ μειοῦται ἀναλόγως τῆς συντηρήσεως ἢ μὴ ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς μελῶν οἰκογενείας. Εἶναι ἀληθές, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης συγκριτικῆς νομοθεσίας, ὅτι τὸ ὀριζόμενον ἐπίδομα θὰ εἶναι μικρότερον τῶν ἀλλαχοῦ ἰσχυόντων. Ἡ Κυβέρνησις νομίζει, ὅτι διὰ λόγους, κυρίως οἰκονομικούς, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρυνθῆ δηλαδὴ ὑπερβαλλόντως ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, θὰ ἔδει νὰ ὀρίσῃ χαμηλὸν τὸ ἐπίδομα καὶ ν' ἀποδώσῃ περισσότεραν σημασίαν εἰς τὰς εἰς εἶδος παροχάς. Πλὴν τούτου ὅμως καὶ ὁ κίνδυνος, ὅτι τὸ ὑψηλὸν ἐπίδομα ὃ' ἀπετέλει δέλεαρ διὰ τὴν ἀναγγελίαν προσποιοτῶν ἀσθενειῶν, εἶναι εἰς ἐπίσης σοβαρὸς λόγος διὰ τὸν καθορισμὸν χαμηλοῦ ἐπιδόματος.

Εἰς τὰς ξένας νομοθεσίας δύναται τις νὰ εὑρῇ διπλοῦν σύστημα προσδιορισμοῦ τοῦ χρηματικοῦ ἐπιδόματος. Εἴτε τὸ τοῦ σταθεροῦ καὶ ἐνιαίου, τοῦ ἀσκέτου δηλαδὴ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου, εἴτε τὸ τοῦ μεταβλητοῦ, τοῦ ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ μισθοῦ. Αἱ πλείστα νομοθεσίαι ἔχουσιν ἀποδεχθῆ τὸ μεταβλητὸν ἐπίδομα, διότι δοθέντος ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐπιδόματος εἶναι ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ διαφεύγοντος μισθοῦ, δέον τοῦτο νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τούτον, ἐνῶ εἶναι μεμονωμέναι αἱ νομοθεσίαι, αἵτινες ἔχουσι τὸ σταθερὸν ἐπίδομα (Μεγάλη Βρεττανία, Ἰρλανδία).

Τὸ μεταβλητὸν ἰσχύει ἐν :

- Γερμανία 50 ο)ο τοῦ μισθοῦ
- Αὐστρία 66 2)3-80 ο)ο
- Ἑσθονία 50-66 2)3
- Οὐγγαρία 60-75
- Ἰταλία 50 ο)ο
- Ἰαπωνία 60 ο)ο
- Λεττονία 66 2)3-10 ο)ο
- Λιθουανία 50-100 ο)ο
- Λουξεμβούργον 50 ο)ο
- Νορβηγία 60 ο)ο
- Πολωνία 60 ο)ο
- Ρουμανία 60 ο)ο
- Ρωσία 100 ο)ο
- Γιουγκοσλαυία 66 2)3 ο)ο
- Τσεχοσλοβακία 66 2)3 ο)ο.

Νομοθεσίαι τινὲς προβλέπουσιν ἐπαύξησιν τοῦ ἐπιδόματος διὰ τὰς παρατεινομένας ἀσθενείας (Οὐγγαρία, Χιλὴ, Πορτογαλλία) ἢ λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν ἢ ἀντιθέτως μειώσιν, ἐ περιπτώσει ἐλλείψεως οἰκογενειακῶν βαρῶν. (Ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Χιλῇ μειοῦται ὅταν δὲν ὑπάρχουν οἰκογενειακὰ βάρη). Ἐν Γερμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ ἐπαυξάνεται λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν). Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον, δι' οἰκονομικούς λόγους ἀποφεύγει νὰ περιλάβῃ διάταξιν σχετικὴν μετὰ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη, παρ' ὅσον διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς θεραπευτήρια.

Τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας, τῆς, λόγι ἀσθενείας, ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου ἀναμνήσεως, ὅσον δηλαδὴ διὰ τὰς ἐργασίμους, ὅσο καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τ ἰσχύον σύστημα ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Μ. Βρεττανίᾳ, Οὐγγαρία, Πολωνίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ Γιουγκοσλαυίᾳ, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐν Βουλγαρίᾳ, Ἑσθονίᾳ, Λεττονίᾳ, Λουξεμβούργῳ, Νορβηγίᾳ τὸ ἐπίδομα παρέχεται μόνον κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας. Μέσῃ λύσιν δίδει ἡ Τσεχοσλοβακικὴ νομοθεσία, καθ' ἣ τὸ ἐπίδομα παρέχεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ἀσθενειῶν διαρκουσῶν πλέον τῶν 14 ἡμερῶν.

Τὸ ἐπίδομα παρέχεται ἐπὶ 180 ἡμέρας ἐν τούτοις ὅμοις κατὰ Ἑλληνικὴν καινοτομίαν, ἐπὶ ἠσφαλισμένων, πληροῦντων τὰς διὰ σύνταξιν ἀναπηρίας προϋποθέσεις, παρατείνεται ἡ χορήγησις του καὶ ἐπὶ 18 μῆνας ἐπὶ πλέον ὅτε λαμβάνει καὶ τὸ ὄνομα συντάξεως ἀσθενείας». Διὰ τῆς καινοτομίας ταύτης σκεπτεται, ὅπως ὑπαχθῶν ὄλοι αἱ παροδικαὶ ἀνικανότητες εἰς τὸ κλάσθον ἀσθενείας καὶ παρατεμθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀναπηρίας ὄλοι αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διαρκεῖς ἀνικανότητες. Ἄλλως τε διὰ τῆς συντάξεως ἀσθενείας, ἣτις εἶναι, εἰ τὰς πλείστας περιπτώσεις, κατὰ τι ἀνωτέρα τῆς συνήθους συντάξεως, διευκολύνεται ἡ βαθμιαία προσαρμογὴ τοῦ ἀναπήρι εἰς τὴν, λόγω τῆς ἀναπηρίας, διαμορφουμένην δι' αὐτὸν νέο οἰκονομικὴν κατάστασιν. Εἰς τὰς πλείστας νομοθεσίας τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας παρέχεται ἐπὶ 26 ἐβδομάδας (Γερμανία, Ἑσθονία, 3. Βρεττανία, Ἰρλανδία, Ἰαπωνία, Λεττονία, Λιθουανία, Λουξεμβούργον, Νορβηγία, Ρουμανία, Γιουγκοσλαυία) εἰς τινὰς ἐπὶ ἕν ἔτος (Οὐγγαρία, Πορτογαλλία, Τσεχοσλοβακία ἐν Βουλγαρίᾳ ἐξαιρετικῶς ἐπὶ 9 μῆνας. Εἰς τὴν Χιλῆν καὶ τὴν Ρωσίαν δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ὄριον καὶ χορηγεῖται τὸ ἐπίδομα, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ ἀσθενὴς εἶναι ἀνίκανος πρὸς ἐργασία μέχρις ὅτου διαπιστωθῆ ὀριστικὴ ἀνικανότης, ὅτε χορηγεῖται σύνταξις ἀναπηρίας. Εἰς τινὰς νομοθεσίας παρατείνεται ὁ χρόνος παροχῆς ἐπιδόματος εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἔχει τελέσει ἐπὶ μακρότερον χρόνον εἰς τὴν ἀσφάλισιν (ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ).

Τὸ ἄρθρον 34 τοῦ νομοσχεδίου προβλέπει τὴν χορήγησιν χρηματικοῦ βοηθήματος πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς κηδείας. Τὸ βοηθῆμα τοῦτο παρέχεται μόνον ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου οὐχὶ δὲ καὶ μέλους οἰκογενείας αὐτοῦ. Τὸ βο

θημα κηδείας συνίσταται εις τὸ εικοσαπλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ τοῦ θανόντος, χωρὶς νὰ δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν δραχμῶν 500, οὐδ' ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 3.000.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ νομοθεσίαι προβλέπουσιν τὴν παροχὴν ἐπιδόματος καὶ ἐξόδων κηδείας. Οὕτω προβλέπεται :

Ἐν Γερμανίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 20πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Αὐστρίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 30πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Βουλγαρίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 50πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Χιλῇ 900 πέζος.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 30πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 30πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 20πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Λεττονίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 20πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Νορβηγίᾳ 75 κορῶνες.

Ἐν Πολωνίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 21πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Ρωσίᾳ 21—45 ρούβλια ἀναλόγως τοῦ τόπου.

Ἐν Γιουγκοσλαυίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 30πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ 90πλάσιον τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἰδιαιτέρα μέριμνα προβλέπεται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ (ἄρθρα 31 παράγραφος 2 καὶ 6, 37 καὶ 38) διὰ τὴν προστασίαν τῆς μητρότητος, διὰ τῆς παροχῆς ὄλων τῶν μέσων, δι' ὧν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξελιχθῇ ἡ κυοφορία, ὁ τοκετὸς καὶ ἡ λοχεία. Πρὸς τοῦτο παρέχονται ὅλαι αἱ ἀπαιτούμεναι ἰατρικαὶ καὶ μαιευτικαὶ φροντίδες (ἄρθρον 31 παράγραφος 2), ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ περιθαλψίς εἰς μαιευτήριον (ἄρθρον 31 παράγραφος 6). Εἰδικῶς εἰς τὴν ἠσφαλισμένην παρέχεται (ἄρθρον 37) καὶ ἡμερησίον χρηματικὸν βοήθημα ἐπὶ 42 ἡμέρας πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ἴσον χρόνον μετὰ τὸν τοκετὸν. Ἐπίσης πρὸς ὑποδομήσιν τῆς ἠσφαλισμένης μητρὸς κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας τοῦ τοκετοῦ διὰ τὴν καλύτεραν διατροφήν τοῦ βρέφους προβλέπεται (ἄρθρον 38) ἡ ἐπὶ 12 ἐβδομάδας παροχὴ ἐπιδόματος θηλάσματος. Διὰ τὴν χορήγησιν τῶν εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα παροχῶν μητρότητος ἰσχύουσιν αἱ προϋποθέσεις ὧν ἡ πληρωσίς ἀπαιτεῖται διὰ τὴν χορήγησιν καὶ τῶν λοιπῶν εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας. Ἀντιθέτως εἰς τινὰς ξένας νομοθεσίας ἀπαιτεῖται μακρότερος χρόνος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὴν χορήγησιν τῶν, ἐν λόγῳ, παροχῶν ὡς ἐν Ἑσθονίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Λεττονίᾳ καὶ Γιουγκοσλαυίᾳ, ὅπου ἀπαιτοῦνται τρεῖς μῆνες, εἰς τὴν Βουλγαρίᾳ 16 ἐβδομάδες, εἰς τὴν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἰαπωνίᾳ, Λιθουανίᾳ, Λουξεμβούργον, Ρουμανίᾳ ἀπαιτοῦνται 6 μῆνες.

Τὸ ἐπίδομα τοκετοῦ παρέχεται ἐν Γιουγκοσλαυίᾳ ἐπὶ δύο μῆνας πρὸ τοῦ τοκετοῦ, Ρωσίᾳ ἐπὶ ὀκτὼ ἐβδομάδας, Γερμανίᾳ 6 ἐβδομάδας, Αὐστρίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ ἐπὶ 6 ἐβδομάδας, Οὐγγαρίᾳ, Ἰαπωνίᾳ, Λεττονίᾳ ἐπὶ 4 ἐβδομάδας, Χιλῇ, Ἑσθονίᾳ, Λιθουανίᾳ, Λουξεμβούργῳ, Πολωνίᾳ ἐπὶ 2 ἐβδομάδας. Τὸ δὲ ποσὸν αὐτοῦ κυμαίνεται μεταξὺ 50—100 ο)ο τοῦ μισθοῦ. Ἐν Γερμανίᾳ, Χιλῇ, Λουξεμβούργῳ 50 ο)ο, ἐν Αὐστρίᾳ, Λιθουανίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ 2)3 τοῦ μισθοῦ, ἐν Γιουγκοσλαυίᾳ 3)4, ἐν Ἑσθονίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Ρωσίᾳ, Λεττονίᾳ δὲ ἀπλήρως ὁ μισθός. Ἐπὶ ἴσον χρόνον καὶ μετὰ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν τοῦ μισθοῦ παρέχεται εἰς τὰς, ἐν λόγῳ, χώρας ἐπίδομα καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν, ὡς ἐπίδομα λοχείας.

Ἐπίδομα θηλάσματος παρέχεται ἐπὶ 12 ἐβδομάδας ἐν

Γερμανίᾳ, 13 ἐβδομάδας ἐν Λιθουανίᾳ, 8 μῆνας ἐν Χιλῇ καὶ Λεττονίᾳ, 9 μῆνας ἐν Ρωσίᾳ, ἐν Πολωνίᾳ ἐπὶ 12 ἐβδομάδας μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἐπιδόματος λοχείας καὶ ἐν Γιουγκοσλαυίᾳ ἐπὶ 20 ἐβδομάδας, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἐπιδόματος λοχείας.

Παροχαὶ τοῦ ἰδρύματος εἰς περίπτωσιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Εἰς τὰ ἄρθρα 40 ἕως καὶ 44 τοῦ νομοσχεδίου καθορίζονται αἱ παρὰ τοῦ ἰδρύματος χορηγούμεναι παροχαὶ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου. Αἱ παροχαὶ αὐταὶ χορηγοῦνται ὑπὸ τὰς, ἐν ἄρθρῳ 46 καὶ 47 καθορισμέναις προϋποθέσεσι. Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἐφηρμοσμένων μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας κ. Schödenbaum τὴν συνοδεύουσιν τὴν παρῶσαν, ἐκτίθενται λεπτομερῶς διάφοροι συνδυασμοὶ καθορισμοῦ τῶν συντάξεων, τὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα ἐκάστου τούτων. Τὸ νομοσχέδιον ἀκολουθεῖ τοὺς συνδυασμοὺς B2 (ἔκθεσις Schödenbaum σελίς 20, πίναξ B2) ὡς πληρύτερον ἀναποκρινόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ τὰς παρ' ἡμῶν περὶ προστασίας τῆς οἰκογενείας κρατούσας ἀντιλήψεις.

Ἡ ἔννοια τῆς ἀναπηρίας περιέχεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 40 παράγραφος 1 τοῦ νομοσχεδίου, παραληφθεῖσα μετ' ἀσημαντῶν μεταβολῶν ἐκ τοῦ κώδικος τῶν Γερμανικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (ἄρθρον 1259), ὡς συνέβη καὶ ὑπὸ τῶν πλείστων ξένων νομοθεσιῶν, καθὼς προκειταὶ περὶ ὀρισμοῦ δοκιμασθέντος ἐπὶ πεντηκονταετίαν. Ἡ ἀναπηρία ὑφίσταται, ὅταν ὑπάρχουν δύο κατ' ἀνάγκην πρὸς ἀλληλα συνδεδεμένα στοιχεῖα, πλὴν ὅμως τελείως κεχωρισμένα, ἤτοι μία ὀρισμένη σωματικὴ ἢ πνευματικὴ κατὰστασις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀνικανότης, συνεπείᾳ τῆς καταστάσεως ταύτης, ὅπως κερδίξῃ ὁ ἠσφαλισμένος πλέον τοῦ 1)3 ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιᾶς ἀνθρώπου. Πρὸς ὑπαρξίν τῆς ἀναπηρίας δὲν ὁ ἠσφαλισμένος νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κερδίξῃ τὸ ἐλάχιστον ἐπιτρεπόμενον ὄριον μισθοῦ ὄχι μόνον ἐν τῇ μέτρῃ τοῦδε ἐπαγγελματικῆς του ἀπασχολήσεως, ἀλλὰ γενικῶς καὶ δι' ἄλλης τινος ἐργασίας, ἥτις ὅμως ν' ἀναποκρίνεται εἰς τὰς δυνάμεις του, τὴν ἰκανότητά του, τὴν μόρφωσιν καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπάγγελμα του. Εἶνε ἀσπρόνητον, ὅτι ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος καταστῇ ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ ἀξιοποιοῦ προάξεως διαπραχθείσης παρ' αὐτοῦ, δὲν δικαιούται συντάξεως (ἄρθρον 40 ἐδάφιον 3).

Ὅμοια ἀντίληψις περὶ τῆς ἀναπηρίας κρατεῖ εἰς τὰς νομοθεσίας :

Αὐστρίας	Ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν	66 2)3 ο)ο
(Ἀσφάλισις ἐργατῶν)		
Βουλγαρίας	»	50 ο)ο
Γαλλίας	»	66 2)3 ο)ο
(Γενικὸν σύστημα)		
Γερμανίας	»	»
(Ἀσφάλισις ἐργατῶν)		
Δανίας	»	»
(Γενικὴ ἀσφάλισις)		
Ἰταλίας	»	»
(Γενικὴ ἀσφάλισις)		
Λουξεμβούργου	»	»
(Ἀσφάλισις ἐργατῶν)		
Ὀλλανδίας	»	»
(Γενικὴ ἀσφάλισις)		
Οὐγγαρίας	»	»
(Γενικὴ ἀσφάλισις)		
Ρουμανίας	»	»
(Παλαιὸν Βασίλειον)		

Αυστρίας	Ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν 66 2)3 ο)ο
Ρωσσίας	» » 50 ο)ο
(Γενική ἀσφάλις)	
Τσεχοσλοβακίας	» » 66 2)3 ο)ο
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	
Χιλῆς	Ἀπόλυτος ἀνικανότης
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	

Κατὰ τὸ ἄρθρον 46 παρ. 1 ὁ ἠσφαλισμένος ἵνα, ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας, δικαιούται εἰς τὰς παραχᾶς δέον νὰ ἔχη πραγματοποιήσει πρὸ τῆς ἐπελεύσεως αὐτῆς 750 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν τοῦλάχιστον 300 κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας τριετίαν. Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς τὰς κάτωτέρω ἀναφερομένης σχετικῆς διατάξεως τῶν ξένων νομοθεσιῶν, προκύπτει, ὅτι τὸ, ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον, ψηφισόμενον θ' ἀποτελέσει ἐν ἐκ τῶν πλέον συγκρονημένων νομοθετημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Καὶ τοῦτο, διότι διακριτικὸν αὐτοῦ χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ ὅσον τὸ δυνατόν μείζων μείωσις τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, πρὸς θεμελίωσιν, ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου, δικαίωματος ἐπὶ τῶν παροχῶν. Ἡ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ μεγίστη κοινωνικὴ ἀξία τοῦ νομοσχεδίου κατανοεῖται εὐχερῶς, ἀν ληφθῆ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ἀναπηρία ἀποτελεῖ κατὰ κανόνα γεγονός, ἡ ἐπέλευσις τοῦ ὁποίου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν ἠσφαλισμένων, διακόπτον ὁμοῦς τὴν ὁμαλὴν αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἐξέλιξιν, ὅπου ἀπαιτεῖται μακρὸς χρόνος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρὸς ἀπόκτιθιν δικαίωματος ἐπὶ τῆς προστασίας αὐτῆς, σημαντικὸς ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων παραμένον ἀπροστάτευτοι. Ὡς προελέχθη διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν εἰς περιπτώσιν ἀναπηρίας ἀπαιτεῖται ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἔχη πραγματοποιήσει 750 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν τὰς 300 τοῦλάχιστον κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας. Τοῦ χρόνου τούτου μείζων μείωσις δὲν συγχωρεῖται διὰ λόγους οἰκονομικούς, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ περαιτέρω μείωσις ἐνδέχεται νὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὴν τεχνικὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων μὴ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μισθωτῶν, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ τύχῃσι τῶν παροχῶν αὐτῆς. Ἡ δὲ διάταξις περὶ πραγματοποιήσεως τοῦλάχιστον 300 ἡμερῶν ἐργασίας ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας τριετίας ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι ἡ προστασία τῆς ἀσφαλίσεως θὰ χορηγήηται πάντοτε εἰς πρόσωπα, ἅτινα ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν μισθωτῶν μέχρι τῆς διακοπῆς τῆς ἐπαγγελματικῆς τῶν ἐξελίξεως ἐκ γεγονότος ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεώς των, τῆς ἀναπηρίας.

Αἱ ξένοι νομοθεσίαι σχετικῶς πρὸς τὸν χρόνον ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαίωματος ἐπὶ τῶν παροχῶν αὐτῆς, λόγῳ ἀναπηρίας, ὀρίζουσι τὰ ἀκόλουθα:

Ἐν Αὐστρίᾳ	
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 104 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραὶ καταβληθεῖσαι κατὰ τὸ διάστημα τῶν πέντε τελευταίων ἐτῶν.	
Ἐν Βελγίῳ	
(Ἀσφάλις μεταλλευτῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 10 ἔτη ἐργασίας μεταλλευτοῦ, ἐάν ὁ ἀνάπηρος εἴναι ἡλικίας κατωτέρας τῶν 40 ἐτῶν. Διὰ τοὺς ἔχοντας μείζονα ἡλικίαν ἀπαιτεῖται μακρότερος χρόνος ἐργασίας μεταλλευτοῦ.	
Ἐν Βουλγαρίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 156 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Γαλλίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 480 ἡμερησίαι καταβολαί, ἐντὸς διετίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας.	
(Ἀσφάλις μεταλλευτῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 10 ἔτη ἐργασίας μεταλλευτοῦ.	

Ἐν Γερμανίᾳ	
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 200 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
(Ἀσφάλις ὑπαλλήλων)	
Ἀπαιτοῦνται τοῦλάχιστον 60 μηνιαίαι εἰσφοραί.	
(Ἀσφάλις μεταλλευτῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 36 μηνιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Ἰταλίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 240 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Ἰσπανίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 104 ἑβδομάδες ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.	
Ἐν Λουξεμβούργῳ	
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 1350 ἡμερησίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Μ. Βρετανίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 104 ἑβδομάδες ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.	
Ἐν Ὀλλανδίᾳ	
(Γενική Ἀσφάλις)	
Ἀπαιτοῦνται 150 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Οὐγγαρίᾳ	
(Ἀσφάλις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων)	
Ἀπαιτοῦνται 200 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Πολωνίᾳ	
(Ἀσφάλις μεταλλευτῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 60 μηνιαίαι εἰσφοραί.	
(Ἀσφάλις μεταλλευτῶν Ἄνω Σιλεσίας)	
Τριῶν ἐτῶν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.	
Ἐν Ρουμανίᾳ	
(Παλαιὸν Βασίλειον)	
Ἀπαιτοῦνται 200 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	
Ἐν Ρωσίᾳ	
Δι' ἠσφαλ. ἡλικ. κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Δὲν ἀπαιτεῖται ὄρος τις.	
» » » ἀπὸ 20-25 ἐτῶν. Ἀπαιτεῖται 2 ἐτῶν ἀσφάλ.	
» » » » 25-30 » » 3 » »	
» » » » 30-40 » » 5 » »	
» » » » 40-50 » » 7 » »	
» » » » 50 καὶ ἄνω. » 8 » »	
Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ	
(Ἀσφάλις ὑπαλλήλων)	
Ἀπαιτοῦνται 60 μηνιαίαι εἰσφοραί.	
(Ἀσφάλις ἐργατῶν)	
Ἀπαιτοῦνται 100 ἑβδομαδιαίαι εἰσφοραί.	

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 40 παρ. 4 ὀρίζεται ὅτι ἡ σύνταξις ἀναπηρίας ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς σταθεροῦ ποσοῦ, κοινοῦ δι' ὅλους τοὺς ἠσφαλισμένους ἀνεξαρτήτως φύλου, μισθοῦ καὶ χρόνου ὑπαγωγῆς τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐκ προσαυξήσεων, ποικιλοῦσάν ἀναλόγως τῆς διάρκειας τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τῶν κατὰ ταύτην ἐκάστοτε μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων.

Ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως ἀναπηρίας ποικίλει εἰς τὰς διαφόρους νομοθεσίας, δύνανται δὲ ὡς πρὸς τοῦτο νὰ καταταχθῶσιν αὐταὶ εἰς τὰς ἀκόλουθους κατηγορίας.

Α') Νομοθεσίαι, καθ' ἃς τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἶναι ἀνεξάρτητον τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ καὶ τῆς διάρκειας τῆς περιόδου τῶν εἰσφορῶν: Γαλλία (ἀσφάλις μεταλλευτῶν) 3.600 φργ. ἐτησίως.

Δανία (Γενική ἀσφάλις 540 δανικαὶ κορώναι τὸ ἔτος).
Μ. Βρετανία (Γενική ἀσφάλις) 19 λίραι καὶ 10 σελλί-
νια τὸ ἔτος.

Πολωνία (ἀσφάλις μεταλλευτῶν) 240 Ζλότῳ ἐτησίως.

Β') Νομοθεσίαι, καθ' ἃς ἡ σύνταξις εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διάρκειας τῆς περιόδου

δου τῶν εισφορῶν. Βέλγιον καὶ κάτω χώραι (Ἀσφάλις μεταλλευτῶν).

Γ') Νομοθεσίαι, καθ' ἃς ἡ σύνταξις περιλαμβάνει ἓν σταθερὸν μέρος καὶ ἓν μέρος ἀνεξάρτητον τοῦ ἐργατικῆς μισθοῦ ἀλλὰ μεταβλητὸν ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου εισφορῶν.

Ρουμανία (Παλαιὸν Βασίλειον).

Τσεχοσλοβακία (Ἀσφάλις μεταλλευτῶν).

Δ') Νομοθεσίαι, καθ' ἃς ἡ σύνταξις ποικίλει ἀναλόγως τοῦ μέσου ὄρου τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς ἡλικίας τῆς εἰσόδου εἰς τὴν ἀνάγξιαν:

Παλλία (Γενικὴ ἀσφάλις).

Ε') Νομοθεσίαι ὀρίζουσαι τὴν σύνταξιν ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ τελευταίως λαμβανόμενου μισθοῦ:

Κούβα (ἀσφάλις προσωπικοῦ ναυτικῶν ἐπιχειρήσεων).

Οὐραγουάη (ἀσφάλις τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων δημοσίου ἐνδιαφέροντος).

Ρωσία (Γενικὴ ἀσφάλις).

Κατὰ τὰς νομοθεσίας τῆς κατηγορίας ταύτης ἡ σύνταξις ἀναπηρίας ποικίλει ἀναλόγως α') τῆς σοβαρότητος τῆς ἀναπηρίας β') τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ καὶ γ') τοῦ τελευταίου τόπου ἐργασίας τοῦ ἀναπήρου. Οἱ ἀνάπηροι κατατάσσονται εἰς τρεῖς κλάσεις, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς διαπι-

στωθείσης ἀνικανότητος. Ἡ πρώτη κλάσις περιλαμβάνει τοὺς ἀναπήρους οὐχὶ μόνον ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' ἔχοντας διαρκῶς ἀνάγκην ἐνὸς τρίτου προσώπου διὰ τὴν περιποίησίν των, ἡ δευτέρα κλάσις περιλαμβάνει ἀναπήρους ἀνικάνους πρὸς πᾶσαν ἐπ' ἀμοιβῆ ἐργασίαν καὶ ἡ τρίτη κλάσις περιλαμβάνει ἀναπήρους πρὸς ἐργασίαν, ἀνικάνους διὰ κανονικὴν ἐπ' ἀμοιβῆ ἐργασίαν, ἀλλὰ δυναμένους νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συντήρησίν των διὰ μιᾶς ἐπ' εὐκαιρίᾳ εὐκόλου ἐργασίας καὶ τῶν δ-ποίων ἡ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν εἶναι τοῦλάχιστον 50 ο.ο.

ΣΤ') Νομοθεσίαι, καθ' ἃς αἱ συντάξεις ποικίλουν ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς διάρκειας τῆς περιόδου εισφορῶν.

Τὰς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγομένους νομοθεσίας, δυνάμεθα νὰ ὑποδιαιρέσωμεν εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας ὁμάδας:

Πρώτη ὁμάς: Νομοθεσίαι, καθ' ἃς ἡ σύνταξις ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς ὀρισμένου ποσοῦ ἀνεξαρτήτου τοῦ μισθοῦ καὶ ἐνὸς μέρους μεταβαλλομένου ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου εισφορῶν καὶ τοῦ τελευταίως λαμβανόμενου μισθοῦ.

° Αὐστρία (ἀσφ. ἐργατῶν) Βραζιλία (ἀσφάλ. σιδηροδρομικῶν καὶ ἐργατῶν λιμένος).

Δευτέρα ὁμάς: Νομοθεσίαι, εἰς ἃς ἡ σύνταξις συνίσταται ἐξ ἐνὸς ὀρισμένου ποσοῦ ἀνεξαρτήτου τοῦ ἡμερομισθίου καὶ ἐνὸς μέρους ἀναλόγου πρὸς τὸ ποσὸν τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν.

Χώραι καὶ εἶδος ἀσφαλίσεων	Σταθερὸν μέρος κατ' ἔτος	Μέρος ἀνάλογον πρὸς τὰς καταβληθείσας εισφορὰς (κατ' ἔτος).
Γερμανία (ἀσφάλ. ἐργατῶν) . . (ἀσφάλις ὑπαλλήλων)	Ἐπιχορήγησις τοῦ Κράτους 72 P.M. Βασικὸν ποσὸν 480 P.M.	20 ο.ο τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν μετὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1924. 15 ο.ο τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν μετὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1924.
Οὐγγαρία (ἀσφάλις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων)	120 πένγκος	24 ο.ο τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν.
Ἰταλία (γεν. ἀσφάλις)	Κρατικὴ ἐπιχορήγησις 100 λιρέτται	Τὸ μεταβλητὸν μέρος τῆς συντάξεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν.
Σουηδία (γεν. ἀσφάλις)	Πρόσθετος σύνταξις 225 κορωνῶν διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ 210 διὰ τὰς γυναῖκας.	Τὸ μέρος τῆς συντάξεως τὸ μεταβλητὸν ἐν σχέσει πρὸς τὰς καταβληθείσας εισφορὰς ποικίλει ἀναλόγως τοῦ φύλου τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγένοντο αἱ καταβολαί.
Τσεχοσλοβακία (ἀσφ. ἐργατῶν) (ἀσφάλις ὑπαλλήλων)	Κρατικὴ ἐπιχορήγησις 500 τσεχ. κορωνῶν. Βασικὸν ποσὸν 3.000 τσεχ. κορ.	Ἡ μεταβλητὴ ἐπαύξησις ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγεθος τῶν καταβληθεισῶν εισφορῶν, ἀνέρχεται δι' ἐκάστην ἑβδομαδιαίαν εισφορὰν ἀναλογουσαν ἐπὶ ἐνὸς μισθοῦ: α) 250 κορ. κατὰ μῆνα καὶ κάτω εἰς 0.60 τὸ ἔτος β) 250—350 » » εἰς κορ. 0.85 τὸ ἔτος γ) 350—500 » » » 1.15 » » δ) 550—712.50 » » » 1.40 » » ε) 712.50 καὶ ἄνω » » » 1.75 » » Ἡ μεταβλητὴ ἐπαύξησις ἀνέρχεται δι' ἐκάστην μηνιαίαν εισφορὰν ἀναλογουσαν ἐπὶ μισθοῦ ἐκ 3.000 κ.τ. καὶ κάτω τὸ ἔτος εἰς 2 κορ. κατ' ἔτος 3.001— 6.000 κορ. » » » 6 » » » 6.001— 9.000 » » » » 10 » » » 9.001—12.000 » » » » 15 » » » 12.001—15.000 » » » » 20 » » » 15.001—18.000 » » » » 25 » » » 18.001—24.000 » » » » 30 » » » 24.001—30.000 » » » » 35 » » » 30.001—36.000 » » » » 40 » » » 36.001—42.000 » » » » 45 » » » 42.001 καὶ ἄνω » » » » 50 » » »

Τρίτη ομάδα. Νομοθεσία, εις ἧς ἡ σύνταξις περιλαμβάνει ἔν μεταβλητῶν μέρος ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ, ἀλλ' ἀνεξάρτητον τῆς διαρκείας τῶν εισφορῶν καὶ ἔν μέρος μεταβλητῶν, ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς διαρκείας τῆς περιόδου τῶν εισφορῶν.

Ἀυστρία (ἀσφ. ὑπαλλήλων) Χιλὴ (ἀσφ. ἐργατῶν) Γαλλία (ἀσφ. ὑπαλλήλων ἐν Ἀλσατία καὶ Ἀωραίνῃ) Οὐγγαρία (ἀσφ. μεταλλευτῶν), Κάτω χῶραι (ἀσφάλισις γενική), Πολωνία (ἀσφάλισις διανοητικῶς ἐργαζομένων) Ρουμανία (ἀσφ. μεταλλευτῶν ἐν Ἀρουντεάλ), Γιουγκοσλαβία (ἀσφ. μεταλλευτῶν).

Τετάρτη κατηγορία. Νομοθεσία, καθ' ἧς μέρος τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ποικίλει ἀναλόγως τοῦ ἡμερομισθίου, μὴ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τοῦ συνόλου τῶν εισφορῶν καὶ μέρος τοῦ ποσοῦ ταύτης, καθορίζεται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὑπὸ τοῦ ἡσφαλισμένου καταβληθεισῶν εισφορῶν ἀνεξαρτήτως τοῦ ποσοῦ τοῦ ἡμερομισθίου του.

Βουλγαρία, Γενικὸν σύστημα.

Πολλάκις ἡ ἀναπηρία εἶναι τοιαύτης φύσεως ὥστε ὁ ἀνάπηρος νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν περιποιήσεων τρίτου προσώπου διὰ νὰ κινηθῇ καὶ ἐν γένει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀπαραίτητους διὰ τὴν ζωὴν του λειτουργίας (ἀπόλυτος ἀνικανότης). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρέχεται κατὰ τὸ σχέδιον (ἄρθρον 40 παρ. 6 ἐδ. β') προσαυξήσεις τῆς συντάξεως κατὰ 50 ο)ο, κατὰ τὴν ἰσχύοντα καὶ εἰς ἄλλας τινὰς νομοθεσίας (Ἀυστρία, ἀσφάλισις ἐργατῶν, Τσεχοσλοβακία, ἀσφάλισις τῶν ἐργατῶν, ὑπαλλήλων καὶ μεταλλευτῶν καὶ Ρωσία).

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 40 παρ. 6 ἐδ. α' τὸ νομοσχέδιον, ἀκολουθοῦν τὰς νομοθεσίας Γαλλίας, Σουηδίας καὶ Τσεχοσλοβακίας, ὁρίζει ὅτι ἡ σύνταξις προσαυξάνεται κατὰ 10 ο)ο δι' ἕκαστον τέκνον, ἔγγονον ἢ προγονόν. Αἱ τοιαῦται προσαυξήσεις ὑπαγορεύονται ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀνακουφίσεως τῶν συνταξιούχων, τῶν συντηρούντων οἰκογενείας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 41 τοῦ νομοσχεδίου εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους μὲν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 55ου ἔτους τῆς ἡλικίας των εἰς τὰς ἡσφαλισμένας δέ, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 60ῦ ἐφ' ὅσον δὲν κερδίζουσιν ἐξ οἰασθῆποτε προσωπικῆς ἐργασίας πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ ἐπιχειρήσει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὕγιης ἀνθρώπος καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουσι πραγματοποιήσει τοὐλάχιστον 750 ἡμέρας ἐργασίας, παρέχεται σύνταξις γήρατος. Ἡ σύνταξις γήρατος διέπεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν κανόνων ὑπολογισμοῦ καὶ προσαυξήσεων, ὑφ' ὧν καὶ ἡ σύνταξις ἀναπηρίας.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον εἶναι ἐκ τῶν προοδευτικωτέρων ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν γήρατος, διότι ἐπιτρέπει τὴν χορήγησιν συντάξεως γήρατος καὶ εἰς τοὺς ἐν προχωρημένῃ ἡλικίᾳ μέλλοντας νὰ ὑπαχθῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, καθιστῶν οὕτω καὶ δι' αὐτοὺς εὐεργητικὸν τὸν θεσμὸν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἔμως καθορισμοῦ βραχέος χρόνου οὐδεὶς κίνδυνος προκύπτει διὸ τὸ Ἴδρυμα, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ καθαρζόμενον ἔριον χρόνου εἶναι ἀρκετὸν πρὸς ἀποφυγὴν τεχνητῶν ὑπαγωγῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀσφαλίσει διαδραμβόντα χρόνον.

Πρὸς σύγκρισιν παρατίθενται ἑνταῦθα οἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τῶν ξένων νομοθεσιῶν. Οὕτω:

Ἐν Αὐστρία
(Ἀσφάλισις ὑπαλλήλων)

60 μηνιαῖαι εισφοραί.

Ἐν Βελγίῳ
(Ἀσφάλισις ἐργατῶν).

Οὐδεμία ἀσφαλιστικὴ προϋπόθεσις.

Ἐν Βουλγαρίᾳ
(Γενικὴ ἀσφάλισις)

1040 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραὶ ἐπὶ ὑπαχθέντων τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰς ἡλικίαν κάτω τῶν 40 ἐτῶν, 520 ἑβδομα-

διαῖαι εισφοραὶ ἐπὶ ὑπαχθέντων εἰς ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 40 καὶ κατωτέραν τῶν 50 ἐτῶν καὶ 260 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραὶ ἐπὶ ὑπαχθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰς ἡλικίαν ἀνω τῶν 50 ἐτῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ
(Γενικὴ ἀσφάλισις)

30 ἔτη εισφορῶν, ἐκάστου ἔτους εισφορῶν ὑπολογιζομένου πρὸς 240 ἡμερησίας εισφοράς.

(Ἀσφάλισις μεταλλευτῶν).

15 ἔτη εισφορῶν.

Ἐν Γερμανίᾳ
(Ἀσφάλισις ὑπαλλήλων)

60 μηνιαῖαι εισφοραί.

(Ἀσφάλισις ἐργατῶν).

200 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραὶ ἐξ ὧν 100 τοὐλάχιστον ἐν σχέσει ποικιλοειδέους ἀσφαλίσεως.

Ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ
(Ἀσφάλισις μεταλλευτῶν).

30 ἔτη ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἐν Ἰταλίᾳ
(Γενικὴ ἀσφάλισις)

240 δεκαπενθήμεροι εισφοραί.

Ἐν Ἰσπανίᾳ
(Γενικὴ ἀσφάλισις)

Οὐδεμία ἀσφαλιστικὴ προϋπόθεσις.

Ἐν Ἰρλανδίᾳ
(Γενικὴ ἀσφάλισις)

104 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραὶ καὶ ἐπὶ πενταετίαν ὑπαγωγῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐν ἡλικίᾳ ἀπὸ 60 μέχρι 65 ἐτῶν.

Ἐν Λουξεμβούργῳ
(Ἀσφάλισις ἐργατῶν).

2700 ἡμέραι ἐργασίας.

Ἐν Μ. Βρετανίᾳ.

Ὡς ἐν Ἰρλανδίᾳ.

Ἐν Ὀλλανδίᾳ
Οὐδεμία ἀσφαλιστικὴ προϋπόθεσις.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ

400 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραί.

Ἐν Πολωνίᾳ

1200 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραί.

Ἐν Ρουμανίᾳ

1200 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραί.

Ἐν Ρωσίᾳ

(Γενικὴ ἀσφάλισις)

500 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραί.

(Ἀσφάλισις ἐν ὑελουργίᾳ, τυπογραφίᾳ, ὑφαντουργίᾳ, μεταφοραῖς, μεταλλουργίᾳ καὶ ἠλεκτροτεχνικῇ).

Ἄνδρες 25 ἔτη ἐργασίας.

Γυναῖκες 20 ἔτη ἐργασίας.

Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ
(Ἀσφάλισις ὑπαλλήλων)

60 μηνιαῖαι εισφοραί.

(Ἀσφάλισις ἐργατῶν).

104 ἑβδομαδιαῖαι εισφοραί.

Ὡς χρόνός ἐργασίας θεωρεῖται εἰς τινὰς νομοθεσίας καὶ ὁ χρόνος ἀσθενείας, ὑπὸ ἀρκετοῦς ἔμως περιορισμοῦ, προλαμβάνοντας τὰς δυναμένας νὰ παρουσιασθῶσι καταγρήσεις (Γερμανία, Χιλὴ, Γαλλία, Μ. Βρετανία, Ἰταλία, Οὐγγαρία, Λουξεμβούργον). Τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον νόμου, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁρίζει ὡς ἐλάχιστον ἔριον μόνον 750 ἡμέρας ἐργασίας δὲν περιλαμβάνει σχετικὴν διάταξιν, περὶ συνυπολογισμοῦ καὶ ἄλλου χρόνου, μὴ ἀντιστοιχοῦντος εἰς χρόνον πραγματικῆς ἐργασίας.

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρον 41 παράγραφος 3) ἡ σύνταξις γήρατος ἐπαυξάνεται λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ὡς καὶ ἡ σύνταξις ἀναπηρίας. Αἱ ξένη νομοθεσία χορηγοῦν προσαυ-

ήσεις τής συντάξεως γήρατος λόγω οικογενειακών βαρών, είτε δια μόνα τὰ ὑπὸ τῶν συνταξιούχων συντηρούμενα τέκνα (Αυστρία, ασφάλις ὑπαλλήλων, Γαλλία, ασφάλις μεταλλευτῶν καὶ ασφάλις ἐν Ἀλατία καὶ Λωρραίνῃ ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, Γερμανία, ασφάλις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, Ἰταλία, γενικὴ ασφάλις, Λουξεμβούργον, ασφάλις ὑπαλλήλων, Οὐγγαρία, ἀσφ. ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία) εἴτε καὶ δι' ἄλλα συγγενικά πρόσωπα (γονεῖς, ἀδελφοί, ἐγγόνους κλπ.) συντηρούμενους καὶ συνοικοῦντας μετὰ τοῦ συνταξιούχου (Βέλγιον, ασφάλις μεταλλευτῶν, Γαλλία, γενικὴ ασφάλις, Μ. Βρετανία, γενικὴ ασφάλις). Τὸ νομοσχέδιον ἐν προσαρμογῇ πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς συνθήκας ἀποδέχεται ἐν ἄρθρῳ 40 ἐδάφιον β τὴν δευτέραν λύσιν, τοῦ εὐρύτερου δηλαδὴ καθορισμοῦ τοῦ κύκλου τῶν μελῶν οικογενείας. Ἡ λόγω οικογενειακῶν βαρῶν προσαύξησης ὑπολογίζεται εἴτε ἀστέως τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως — Γερμανία (ασφάλις ὑπαλλήλων), Αὐστρία (ασφάλις ὑπαλλήλων), Βέλγιον (ασφάλις μεταλλευτῶν), Γαλλία (ασφάλις μεταλλευτῶν), Μεγάλῃ Βρετανία καὶ Λουξεμβούργον (ασφάλις ὑπαλλήλων) — εἴτε ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὡς συμβαίνει ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἔνθα ὀρίζεται προσαύξησης 10 ο)ο τῆς συντάξεως δι' ἕκαστον τέκνον, ἔγγονον ἢ προγονόν. Ὁμοίαι εἶναι καὶ ἡ λύσις ἢ καθιερωμένη ὑπὸ τῆς Αὐστρίας (ασφάλις ἐργατῶν) Γαλλίας (Γενικὸν σύστημα ασφάλις ἐργατῶν Ἀλατίας καὶ Λωρραίνης) Οὐγγαρίας (ασφάλις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων), Ἰταλίας (γενικὴ ασφάλις) καὶ Τσεχοσλοβακίας (ασφάλις ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων).

Κατὰ τὰς ξένας νομοθεσίας ὁ ὑπολογισμὸς τῶν συντάξεων γήρατος ἐνεργεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῶν συντάξεων ἀναπηρίας, περὶ οὗ ἐγένετο εὐρὺς λόγος ἐν τῷ αἰκίῳ τόπῳ.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον ὀρίζει ἐν ἄρθρῳ 41, ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου πραγματοποιήσαντος 750 ἡμέρας ἐργασίας, δικαιούνται συντάξεως τὰ μέλην οικογενείας αὐτοῦ. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ κύκλου τῶν μελῶν οικογενείας, ἐλήφθη πρόνοια, ὅπως οὗτος εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρύτερος, προσαρμοζόμενος οὕτω πρὸς τὰς ἑλληνικὰς συνθήκας. Οὕτω οὐ μόνον ἡ χήρα καὶ τὰ ὄρφανὰ ἀλλὰ καὶ οἱ ὄρφανοὶ πατέρες ἢ μητέρες ἔγγονοι καὶ προγονοὶ καὶ οἱ γονεῖς, οἵτινες συνέχουν καὶ συντηροῦντο ὑπὸ τοῦ θανόντος, συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου περιλαμβάνονται εἰς τὸν κύκλον τῶν δικαιουμένων συντάξεως προσώπων.

Ἡ σύνταξις τῆς χήρας ὀρίσθη εἰς 40 ο)ο τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιούχος ἢ θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἀποθανὼν ἠσφαλισμένος ἐὰν ἀντὶ ν' ἀποθάνῃ καθίστατο ἀνάπηρος. Διὰ τὰ λοιπὰ μέλην οικογενείας διὰ τὰ ὅποια θεμελιούται αὐτοτέλεις δικαιώματα συντάξεως, ὀρίσθη αὕτη εἰς 20 ο)ο δι' ἕκαστον δικαιουμένον πρόσωπον ὑπὸ τὸν περιορισμὸν, ὅτι ἡ σύνταξις ἀπάντων τῶν μελῶν οικογενείας δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῆς συντάξεως τοῦ ἀποδιδάσκοντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐπιζώντων προβλέπεται εἰς ἄλλας τὰς ξένας νομοθεσίας. Ἡ χήρα κατατάσσεται πάντοτε μετὰ τῶν προσώπων, τῶν δικαιουμένων συντάξεως. Ἐν τούτοις ἐν Γαλλίᾳ (γενικὴ ασφάλις) ἡ χήρα δὲν περιλαμβάνεται μετὰ τῶν δικαιουμένων συντάξεων προσώπων, ἐκτὸς ἐὰν ἠσφαλισμένος εἰδικῶς μεριμνήσῃ διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως εἰς τὴν σύζυγόν του διαθέτων μέρος τῶν εἰσφορῶν αὐτοῦ, τῶν προοριζομένων διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ κινδύνου γήρατος. Ἡ χήρα δικαιούται συντάξεως, ἀνευ τινὸς ἄλλης προϋποθέσεως:

Ἐν Γερμανίᾳ (ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων), Αὐστρίᾳ ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων, Βελγίῳ, ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Οὐγγαρίᾳ, ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων, Λουξεμβούργῳ, ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων,

Κάτω Χώραις, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Ρουμανίᾳ, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Τσεχοσλοβακία, ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων καὶ ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Γιουγκοσλαυτῆ, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Μ. Βρετανία, γενικὴ ασφάλις τῶν μισθωτῶν.

Κατὰ διατάξεις ἄλλων νομοθεσιῶν (ἐν Γερμανίᾳ, ασφάλις ἐργατῶν, Αὐστρίᾳ, ασφάλις ἐργατῶν, Οὐγγαρίᾳ, ασφάλις ἐργατῶν ἐμπηρίου καὶ βιομηχανίας, Λουξεμβούργῳ, ασφάλις ἐργατῶν, Κάτω Χώραις, γενικὴ ασφάλις μισθωτῶν, Πολωνία, ασφάλις ἐργατῶν, Τσεχοσλοβακία, ασφάλις ἐργατῶν, Ρωσίᾳ), ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλοι τινὲς ὅροι διὰ τὴν δικαιούται συντάξεως ἢ χήρα, ὡς π. χ. ἡ συμπλήρωσις ὠριμένης ἡλικίας, ἢ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν, ἢ ὑπαρξίς τέκνων συντηρουμένων ὑπὸ τῆς χήρας.

Τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον περιέχει λεπτομερῶς διατάξεις περὶ τοῦ χρόνου τελέσεως τοῦ γάμου (ἄρθρον 40 ἐδάφιον 2) καὶ τοῦτο, ἵνα προλάβῃ καταχρήσεις ἐκ μέρους ἠσφαλισμένων, οἵτινες ἐν ὄψει τῆς ἀναπηρίας ἢ ἐγγύς τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου πρὸς λήψιν συντάξεως γήρατος συναπτοῦσι γάμον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἵνα μεταβιβασθῇ ἡ σύνταξις εἰς τὴν χήραν. Τοιοῦτοι γάμοι συνήθως ὑποκρύπτουν κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἣτις εἶναι ἀπολύτως ἀποδοκιμαστέα. Καὶ παρὰ πλείστων ξένων νομοθεσιῶν τὸ δικαίωμα τῆς χήρας ἐπὶ τῆς συντάξεως ὑποβάλλεται εἰς ὠρισμένους περιορισμούς ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τελέσεως τοῦ γάμου καὶ ἀπαιτεῖται, ὅπως οὗτος ἔχη τελεσθῆ πρὶν ἢ ὁ ἠσφαλισμένος συμπληρώσῃ ὠρισμένον ὄριον ἡλικίας ἢ ἀναγνωρισθῆ οὗτος ὡς δικαιούχος συντάξεως λόγω ἀναπηρίας ἢ γήρατος. (Οὕτω ρυθμίζεται τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν Αὐστρίᾳ, ασφάλις ὑπαλλήλων, Βελγίῳ, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Γαλλίᾳ, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Μ. Βρετανία, γενικὸν ἀσφαλιστικὸν σύστημα, Οὐγγαρίᾳ, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, Λουξεμβούργῳ, ασφάλις τῶν ὑπαλλήλων, Κάτω Χώραις, γενικὴ ασφάλις τῶν μισθωτῶν, Πολωνία, ασφάλις τῶν διανοητικῶν ἐργαζομένων, ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν, εἰς τὴν Ἄνω Σιλεσίαν, Τσεχοσλοβακία, ασφάλις τῶν ἐργατῶν καὶ ασφάλις τῶν μεταλλευτῶν. Κατὰ τὴν Ρουμανικὴν νομοθεσίαν δέον νὰ ὑφίστατο ὁ γάμος ἀπὸ ἐνὸς ἔτους πρὸ τῆς λήψεως τῆς συντάξεως. Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ (ασφάλις ὑπαλλήλων) θὰ ἔπρεπε νὰ ὑφίστατο ὁ γάμος πρὸ 6 μηνῶν. Ἐν Αὐστρίᾳ (ασφάλις τῶν ἐργατῶν) ὁ γάμος θὰ ἔπρεπε νὰ τελεσθῆ πρὶν ἢ ὁ ἠσφαλισμένος συμπληρώσῃ τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἢ ἀναγνωρισθῆ ὡς ἀνάπηρος, ἐκτὸς ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συζύγου ἐπὶλήθην ἐξ ἀτυχήματος ἢ διὰ τοῦ γάμου ἐγενήθη ἢ ἐνομιμοποιήθη ὁ γάμος πρὶν ἢ ὁ ἠσφαλισμένος συμπληρώσῃ τὸ 60ον ἔτος. Τῆς προϋποθέσεως ταύτης ἀπαλλάσσεται ἡ χήρα ὅταν ἦτο συνταξιούχος πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὅταν ἐγενήθησαν τέκνα ἐκ τοῦ γάμου ἢ ἡ ἔνθεσις διήρκεσε κατ' ἐλάχιστον τρία ἔτη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τέκνα ὑπάγονται ταῦτα κατὰ τὰς διατάξεις ἄλλων τῶν νομοθεσιῶν εἰς τὸν κύκλον τῶν δικαιουμένων συντάξεως προσώπων ἐφ' ὅσον ὁμοῦς συντηροῦνται παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου. Ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὄρου τῆς συντηρήσεως διαφέρουν τὰ διάφορα συστήματα. Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ τέκνα δικαιούνται συντάξεως μόνον ὅταν λόγω τῆς ἡλικίας των ἢ τῆς συνεχίσεως τῶν σπουδῶν των δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κερδίωσιν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἢ εἶναι ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν λόγω ἀναπηρίας. Τὸ ὄριον ἡλικίας τῶν τέκνων, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ ὁποίου παύει χορηγοῦμένη ἡ σύνταξις, ὀρίζεται ὡς ἀκολούθως παρὰ τῶν ξένων νομοθεσιῶν.

Τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὀρίζεται κατὰ γενικὸν κανόνα ἐν Γαλλίᾳ.

Τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὀρίζεται κατὰ γενικὸν κανόνα ἐν Ὁλλανδίᾳ, Ἀγγλίᾳ.

Τὸ 15ον ἔτος ἐν Γερμανίᾳ, Οὐγγαρίᾳ.

Τὸ 16ον ἔτος ἐν Βελγίῳ, Βραζιλίᾳ, Ρωσίᾳ καὶ Γιουγκοσλαβίᾳ, Λουξεμβούργῳ, Ρουμανίᾳ.

Τὸ 17ον ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ.

Τὸ 18ον ἔτος ἐν Αὐστρίᾳ (ἀσφάλις ὑπαλλήλων), Πολωνίᾳ, Ἑλβετίᾳ.

Κατὰ τὰς διατάξεις πολλῶν ἀσφαλιστικῶν νομοθεσιῶν, ἡ χήρος συμπεριλαμβάνεται μεταξύ τῶν ἐχόντων δικαίωμα εἰς σύνταξιν, ἐφ' ὅσον δηλ. εἶναι ἄπορος καὶ ἀνάπηρος καὶ ἡ συντήρησις τοῦ ἐδάφους κυρίως τὴν θανοῦσαν. Οὕτως ὁρίζεται καὶ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ (ἄρθρ. 42 ἐδ. 1 α'). Ὁ χήρος περιλαμβάνεται εἰς τὰ δικαιούμενα πρόσωπα ἐν Γερμανίᾳ, ἀσφ. ἐργατῶν, ἀσφ. ὑπαλλήλων, ἀσφ. μεταλλευτῶν, Αὐστρίᾳ, ἀσφ. τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀσφ. τῶν ἐργατῶν, ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἀσφ. τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, Λουξεμβούργῳ, ἀσφάλις τῶν ἐργατῶν καὶ ἀσφάλις τῶν ὑπαλλήλων, Τσεχοσλοβακίᾳ, ἀσφάλις τῶν ἐργατῶν καὶ ἀσφάλις τῶν ὑπαλλήλων, Ρωσίᾳ, γενικῆ ἀσφάλις τῶν μισθωτῶν.

[Κατὰ πάσας σχεδὸν τὰς ἀνωτέρω νομοθεσίας τὰ ἄνω ὄρια ἡλικίας ἀυξάνονται κατὰ 2 ἢ καὶ 3 ἔτη προκειμένου περὶ τέκνων σπουδάζοντων, δὲν ἰσχύουσι δὲ προκειμένου περὶ τέκνων διαρκῶς ἀναπήρων. Σχετικὰς διατάξεις περιλαμβάνει καὶ τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρ. 44 παρ. 3).]

Οἱ ἀνιόντες συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν κύκλον τῶν δικαιουμένων συντάξεως πρόσωπων μόνον, ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῆ ὅτι συνετηροῦντο παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου. Οἱ ἀνιόντες δικαιούνται συντάξεως, ὑπὸ τὴν αὐτὴν προϋπόθεσιν ἐν Ἀργεντινῇ, Βραζιλίᾳ, Γιουγκοσλαβίᾳ, Κούβα, Ρωσίᾳ.

Ἡ ὄσον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν δικαιούνται συντάξεως διότι ὁ ἀποθάνων ἠσφαλισμένος δὲν ἔχει συμπληρώσει τὸν ἐλάχιστον ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, ἔχει ὅμως συμπληρώσει τριακοσίας (ἄρθρ. 46 ἐδ. 2) δικαιούται (ἄρθρ. 43) μίᾳς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως ἰσῆς πρὸς τὴν σύνταξιν ἐνὸς ἔτους, εἰς τὴν θὰ ἐδικαιούντο τὰ μέλη οἰκογενείας, ἐὰν ὁ θανὼν εἴχε πραγματοποιήσει τὰς 750 ἡμέρας ἐργασίας. Σκοπὸς τῆς παροχῆς ταύτης εἶναι ὅπως παρασχεθῆ εἰς τὴν μὴ δικαιουμένην συντάξεως οἰκογενεῖαν μικρὰ οἰκονομικὴ διευκόλυνσις, ὅπως προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν νέαν οἰκονομικὴν κατάστασιν, τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου. Τσαύτη ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσις προβλέπεται ἐν Γερμανίᾳ, Ἀργεντινῇ, Αὐστρίᾳ, Βραζιλίᾳ, Βελγίῳ, Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Πολωνίᾳ, Τσεχοσλοβακίᾳ καὶ Ρωσίᾳ.

Αἱ κυρίως παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου εἶναι αἱ χρηματικαὶ (σύνταξεις, ἐπαυξήσεις, ἐφ' ἅπαξ καταβολαί). Ἐν τοῦτοις ὑπὸ πλείστον ἔξω νομοθεσιῶν προβλέπονται καὶ παροχαὶ εἰς εἶδος, χορηγούμεναι εἴτε ἀντὶ τῆς συντάξεως εἴτε ὑπὸ μὲρρηγὴν ὑγειονομικῆς περιθάλψεως πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τῆς ἀναπηρίας ἢ πρὸς ἀρσιν ἀναπηρίας ὕφισταμένης ἤδη (ιατρικαὶ φροντίδες, μέτρα ὑγιεινῆς, συντηρήσεως καὶ προληπτικὰ τοιαῦτα). Διὰ τῆς χορηγήσεως δηλαδὴ τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἐπιδιώκεται ἡ κατὰ τὸν δυνατὸν τελειότερον τρόπον ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἡ ἰκανοποίησις τῶν προσδοκιῶν τῆς κοινωνίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ πεδίου.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω γενικὴν ἀρχὴν προβλέπει τὸ ἄρθρον 53 περὶ ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων καὶ τὸ ἄρθρον 54 περὶ τῆς προληπτικῆς δράσεως.

Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συστήματος τῶν παροχῶν εἰς εἶδος ἀντὶ συντάξεως παρέχεται ἡ εὐχέρεια εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ ἱδρύματα νὰ ἐρχῶνται ἀρωγὰ πρὸς τοὺς συνταξιούχους κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικώτερον. Αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ ἀντὶ συντάξεως χορηγούνται εἰς τὴν περίπτωσιν ὃ συνταξιούχος λόγῳ τῆς σωματικῆς ἢ διανοητικῆς αὐτοῦ καταστάσεως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαθέσῃ τὴν σύνταξιν κατὰ τρόπον ἀναποκρινόμενον εἰς τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τῆς συντάξεως. Ἡ ἀντιμάτασσις τῆς

συντάξεως διὰ τῶν παροχῶν εἰς εἶδος ἐνεργεῖται εἴτε τῇ αἰτήσῃ τῶν ἰδίων, ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ κοινωνικῶς ἐπιβλαβῶν ἢ ἀνεπιθυμητῶν (τοξικομανῶν, μεθυσκομένων καθ' ἕξιν ἢ περὶ πασχόντων ἐξ ἐπικινδύνων ψυχικῶν παθίσεων).

Ἡ χορήγησις τῶν παροχῶν τούτων προβλέπεται ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν νομοθεσιῶν τῆς Γερμανίας, Αὐστρίας, Κάτω Χωρῶν, Πολωνίας, Ρουμανίας καὶ Τσεχοσλοβακίας καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 53.

Εἰς τὸ ἄρθρον 54 τοῦ νομοσχεδίου ρυθμίζονται τὰ τῆς προληπτικῆς δράσεως τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως. Οὕτως οἱ φορεῖς δύνανται νὰ λαμβάνωσι πᾶν μέτρον, γενικῆς ἢ εἰδικῆς φύσεως θεωρούμενον παρὰ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ὡς συντελοῦν εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν κοινωνικῶν τοιούτων (φυματιώσεως, καρκίνου, ἀρροδισίῳ, ἀλκοολισμοῦ κλπ.) ὡς καὶ τῆς ἀναπηρίας.

Ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἐξετέθη, ὅτι αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως χορηγούνται εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους, τοὺς ἔχοντας πραγματοποιήσει τοῦλάχιστον ὀρισμένον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ τῶν ἠσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου εἶχον ὑπαχθῆ ἐπὶ χρόνον, ποικίλοντα κατὰ παροχάς, εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, ἀναπηρίας ἢ θανάτου ὀφειλομένων εἰς ἀτύχημα ἐπελθόν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν νόσον, τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρον 47 παρ. 1 καὶ 3) συνεπέδ πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου, δὲν ἀπαιτεῖ τὴν πληρωσιν τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων, διότι, ἄλλως, ἰκανὸς ἀριθμὸς περιπτώσεων θλαδαίᾳ ἐξ ἀτυχημάτων ἐργασίας ἢ ἐπαγγελματικῶν νόσων θὰ ἔμενεν ἀνευ τῆς, κατὰ τὴν, ἐν λόγῳ ἀρχῆν, ὀφειλομένη ἀποζημιώσεως. Ὁ ὀρισμὸς τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων περιέχεται ἐν τῇ παραγρ. 5 τοῦ ἄρθρου 47, ληφθεὶς ἐκ τοῦ σχεδίου διεθνούς συμβάσεως «περὶ ἐπανορθώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων» ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τῆς VI συνέδου τῆς Διεθνούς Συνδιασκεψῆς τῆς Ἐργασίας τῆς Κ. Τ. Ε.

Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 47, διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, ἀναπηρίας ἢ θανάτου ὀφειλομένων εἰς ἀτύχημα, ἐπελθόν οὐχὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, δὲν ἀπαιτοῦν εἰμὴ τὴν, ἐπὶ ἐλάχιστον χρόνον πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου, ὑπαγωγὴν τοῦ παθόντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Τὰς διατάξεις ταύτας ὑπερῆρξεν ἡ εὐρέως ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀναπτυχθεῖσα ἀντιλήψις, ὅτι πάντα τὰ ἀτυχήματα, διότι προκαλοῦν αἰφνιδίαν καὶ πολλὰκις ὀριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐπαγγελματικῆς σταδιοδρομίας τῶν μισθωτῶν, δὲν νὰ συνεπάγωνται τὴν αὐτὴν ἐπανορθώσιν. Αἱ ἀσήμαντοι προϋποθέσεις, τὴν πληρωσιν τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦν αἱ διατάξεις τῶν προμνησθεισῶν παραγράφων κρίνονται ἀπαραίτητοι, διότι ἄλλως, θὰ εἶναι εὐχερές πᾶς, μὴ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν μισθωτῶν, ἐὰν ὑποστῇ ἀτύχημα, νὰ ἐμφανίσῃ ἑαυτὸν, μέσῳ οἰκείου του ἐργοδοτοῦ, ὡς μισθωτὸν καὶ νὰ τυγχάῃ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 48 καθορίζουσι κατὰ τρόπον σαφῆ τὰ τῆς καταβολῆς τῶν, εἰς χρῆμα, παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 ρυθμίζονται ἐπίσης σαφῶς τὰ τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρηματικῶν παροχῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ προβλέπεται ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τελῶν καὶ φόρων τῶν χρηματικῶν παροχῶν, διότι, κατὰ τὸ πλείστον πρόκειται περὶ μικρῶν εἰσοδημάτων, ἐξασφαλιζόντων ἀπλὴν συντήρησιν τῶν δικαιούχων, θεσπιζομένης ἅμα, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὀρισμένης ἐκτάσεως προστασίας τῶν αὐτῶν παροχῶν.

Τὸ ἄρθρον 50 καθορίζει τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἀνατέλλεται ἡ χορήγησις τῶν παροχῶν.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 ἀναγνωρίζεται ἡ συρροὴ τῶν παροχῶν καὶ ἀποζημιώσεων, διότι πρόκειται περὶ δικαιωμάτων εἴτε κτηθέντων ἐξ εἰσφορῶν τῶν δικαιούχων ἢ τῶν οἰκείων αὐτῶν εἴτε πηγαζόντων ἐξ ἀδικημάτων κατὰ τῶν δικαιούχων.

Ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 53 ὀρίζονται σαφῶς τὰ τῆς παραγραφῆς τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν εἰς χρέμα παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν δικαιούχων τῶν παροχῶν αὐτῆς. Ὁ βραχὺς χρόνος παραγραφῆς τῶν χρηματικῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἐνῶ δὲν πρόκειται νὰ ζημιώσῃ τοὺς δικαιούχους, διότι ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ πασῶν προσωρισμένων διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῶν, εὐνόητον εἶναι ὅτι πιεζόμενοι ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς θὰ σπεύδουσιν οὕτοι πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐξόφλησιν τῶν ἀπαιτήσεων των, θ' ἀπαλλάσῃ τοὺς φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως γραφειοκρατικῷ φόρτῳ.

Προαιρετικὴ Ἀσφάλις: Μολοντί τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ἡ ὑποχρεωτικότης, δηλαδὴ πρόσωπα ἀνήκοντα εἰς ὠρισμένας κατηγορίας, καθίστανται ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένοι, ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν των, ἐν τούτοις, εἰς πάσας σχεδὸν τὰς νομοθεσίας παρατηρεῖται μικρὰ ἀπόκλισις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καλουμένης «προαιρετικῆς» ἀσφαλίσεως. Ἡ ἀσφάλις αὕτη, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου σκεπεί, εἶτε νὰ δημιουργήσῃ διὰ τοὺς ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένους δυνατότητα ἐπαυξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προελεσμένων παροχῶν, εἶτε νὰ ἐξασφαλίσῃ τοιαύτας εἰς πρόσωπα μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων προσώπων ἢ παύσαντα, λόγω μεταβολῆς τῆς ἰδιονομικῆς των θέσεως, νὰ περιλαμβάνονται εἰς αὐτόν.

Ἡ χρησιμότης τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως ἀναγνωρίζεται γενικῶς, διότι δι' αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ὑπὸ συμφέροντας οἰκονομικῶς ὄρους, μακρὰν πάσης κερδοσκοπίας, ἀσφάλις πατωχῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λαϊκῶν τάξεων.

Τὰ ἄρθρα 55 καὶ 56 τοῦ νομοσχεδίου προβλέπουσι τὴν προαιρετικὴν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὰς μορφάς, α') τῆς προσθέτου ἀσφαλίσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένα πρόσωπα δύνανται νὰ συνάπτουν μετὰ τοῦ Ἰδρύματος συμβάσεις πρὸς ἐπαύξησιν τῶν παροχῶν ἢ πρὸς βελτίωσιν τῶν προϋποθέσεων, ὑφ' ἃς χορηγοῦνται αὐταί, β') τῆς αὐτοτελοῦς ἀσφαλίσεως πρόσωπα μὴ ὑπαχθέντα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν δύνανται νὰ συμβάλλωνται μετὰ τοῦ Ἰδρύματος, ἢ νὰ καταβολῇ ἀσφαλιστρῶν, τυγχάνουν, πληρουμένων ὠρισμένων προϋποθέσεων, παροχῶν καὶ γ') τῆς προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως—πρόσωπα, διατελέσαντα ὡς ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένα ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον, δύνανται, πρὸ τῆς παρόδου διμήνου ἀφ' ἧς ἔπαυσαν νὰ ὑπόκεινται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, νὰ συνεχίσωσι τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς αὐτήν. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην μορφήν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως προβλέπονται, ὡς καὶ ἀλλοῦθι, ὠρισμένα ἐγγυήσεις, ἵνα μὴ πᾶς τις καθίσταται ἐπ' ὀλίγον χρόνον ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ἑαυτὸν εὐθηνὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ἰδρύματι ἐπὶ ζημίᾳ τούτου καὶ τῶν πραγματικῶς μισθωτῶν ἠσφαλισμένων.

Ἀπονεμὴ τῶν παροχῶν. Αἱ παροχαὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου, δέον ν' ἀπονέμονται εἰς τοὺς δικαιούχους κατὰ διαδικασίαν σύντομον, ἀπαλλάττουσαν αὐτοὺς μὲν πολυπλόκων ἐνεργειῶν, τοὺς φορεῖς δὲ τῆς ἀσφαλίσεως φόρτου διοικητικῶν πράξεων. Τοῦτο ἔχον ὑπ' ἴψει τὸ νομοσχέδιον, ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ διαγράψῃ ἐν ἄρθρῳ 57 τὸ πλεόνιστον ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ Διαταγμάτων θέλει καθορισθῆ ὁ τρόπος ἀπονεμῆς τῶν παροχῶν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου διαπιστώσεως τῆς ἀναπηρίας εἶναι κεφαλαίωδους σημασίας, τόσον διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους, ὅσον καὶ διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἀσφαλίσεως, τὸ νομοσχέδιον ρυθμίζει, κατὰ

λεπτομερέστερον τρόπον τὴν σχετικὴν διαδικασίαν καθορίζον ἐν ἄρθρῳ 58 δύο βαθμῶν Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ σύνθεσις τῶν ὁποίων ἐγγυᾶται φωτισμένην, ἀμερόληπτον καὶ σχεδὸν ἀδάπανον διὰ τοὺς δικαιούχους ἐκτίμησιν τῶν ἐκάστοτε περιπτώσεων.

Διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 59 ἕως καὶ 61 καθορίζονται τὰ ἔνδικο μέσα, τὰ τιθέμενα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων προσώπων, πρὸς ἐπιδιώξιν πληρεστεράς ἐρεύνης τῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν φορέων τῶν ἀσφαλίσεων ἀναφουμένων ἀμφισβητήσεων, ἀμφισβητήσεων, ἀφισμένης εἰς Διατάγματα, ἐκδοθησόμενα ἐντὸς ὠρισμένου πλαισίου, τῆς ρυθμίσεως τοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῶν, ἐν λόγω, ἐνδίκων μέσων.

Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ προκαλεῖ πράγματι διαφορὰς ποικίλου περιεχομένου.

Ἡ διαρκῶς προαγομένη θεωρητικὴ διερεύνησις τοῦ θεσμοῦ τῶν ἀσφαλίσεων πρὸ πολλοῦ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις, θεσμὸς δημοσίου δικαίου, ἀποτελεῖται ἐκ δύο νομικῶς ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων μονομερῶν ἐνοχῶν, αἰτίνας οἰκονομικῶς καὶ μόνον συμπλέκονται ἐν τῷ αὐτῷ ὄργανισμῷ. Ἡ μία ἐνοχὴ εἶναι ἡ τοῦ ἐργοδοτοῦ πρὸς τὸν ασφαλιστικὸν φορέα, ὅπως καταβάλλῃ τὰς εἰσφοράς καὶ ἕτερα, ἀνεξάρτητος, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἡ τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως ἄμα τῆ ἐπελεῖσει τῶν ασφαλιστικῶν κινδύνων, ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ φορέως ὠρισμένας παροχάς, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται, πληροῖ τὰς σχετικὰς προϋποθέσεις. Συνεπῶς αἱ διαφοραὶ καὶ αἱ ἀμφισβητήσεις, αἱ γεννώμεναι περὶ τὰς δημοσίου δικαίου ἐνοχὰς ταύτας, εἶναι ὑποθέσεις ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ὁποίων ἐπιτετραμμένη εἶναι καὶ κατὰ τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα, ἡ σύστασις διοικητικῶν δικαστηρίων.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον νόμου προδίδει (ἄρθρα 62 ἕως καὶ 66), συμφώνως πρὸς τὰ σχεδὸν διεθνῶς παραδεδεγμένα, εἰς τὴν σύστασιν ἰδίων διοικητικῶν δικαστηρίων, εἰς τὰ ὁποία ἀναθέτει τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν, τῶν δυναμένων ν' ἀναφύωνται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ καὶ λειτουργίᾳ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως μεταξὺ τῶν φορέων αὐτῆς, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν δικαιουμένων εἰς παροχὰς προσώπων. Καὶ τὴν σύστασιν τῶν δικαστηρίων τούτων προβλέπει κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα καὶ τὴν δικαστικῶς ἠγγυημένην κρίσιν—ἢ προεδρία ἐκάστου δικαστηρίου ἀνατίθεται εἰς κατ' ἐπάγγελμα καὶ ἐν ἐνεργείᾳ δικαστὰς—καὶ τὴν συνδρομὴν ἰδικῶν προσώπων—τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν ἢ ἰδικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων—οἰκείων πρὸς τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ κρίσιν θέματα, τελούντων ἐν γένεσι τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν συνηθειῶν τῆς ἐργατικῆς ζωῆς καὶ ἀμέσως ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ λειτουργίαν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡ διαδικασία τῶν ασφαλιστικῶν δικαστηρίων καθορίζεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ταχέως καὶ ἀδαπάνως νὰ διαγιγνώσκηται ἡ κρίσιμη διάφορα, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐρεύνης τῆς οὐσιαστικῆς ἀληθείας, ἀνευ τύπων καὶ ἐπικινδύνων δικονομικῶν ἀκυροτήτων.

Διὰ τῆς συστάσεως δὲ πλείονων βαθμῶν δικαιοδοσιῶν παρέχεται ἡ εὐχέρεια τῆς προσφυγῆς καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν πρὸς διερεύνησιν τῶν τυχόν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν κατωτέρων βαθμῶν διαδικασίας παραπόνων. Τέλος ἡ εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ὑπαγωγή τῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεων ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἐγγύησιν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ παρασχεθῆ, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ὀρθὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν σχηματισμὸν ἐνιαίας νομολογίας ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν, περὶ ὑπονοσητικῆς ἀσφαλίσεως, διατάξεων.

Ἡ μέριμνα διὰ τὴν ταχείαν ἐκδίκασιν τῶν διαφορῶν καὶ ἡ κρίσις αὐτῶν παρὰ προσώπων ἐξειδικευμένων περὶ τὰ κοινὰ ζητήματα, ὑπηγόρευσε τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ασφαλιστικῶν δικαστηρίων καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων, αἰτίνας δὲν

δύνανται να χαρακτηρισθούν ως υποθέσεις άμφισθητουμένου διοικητικού, άλλ' είναι άπλαι διαφοραι άστικού ή εμπορικού δικαίου, ως είναι αι μετα φαρμακοποιών, νοσοκομείων κλπ. διαφοραι των ασφαλιστικών φορέων. Η ύπαγωγή των υποθέσεων τούτων εις την κρίσιν των ασφαλιστικών διοικητικών δικαστηρίων προβλέπεται υπό την μορφήν της διαιτησίας, ως συμβαίνει και με την άνάλογον άρμοδιότητα των Εμπορικών Επιμελητηρίων, δια δέ την εκτέλεσιν των ούτως εκδιδομένων αποφάσεων απαιτείται ή κατά τους όρισμούς της Πολιτικής Δικονομίας περιγραφή του τύπου της εκτελέσεως. Δια του τρόπου τούτου και αι έν λόγω διαφοραι, αι όποιαι συνδέονται με ζωτικώτατα ζητήματα της ασφαλίσεως, θα δύνανται να τυγχάνουν ταχείας επίλυσεως.

Εκ των ξένων νομοθεσιών την ίδρυσιν και λειτουργίαν ειδικών ασφαλιστικών δικαστηρίων προβλέπουν αι νομοθεσίαι της Γερμανίας, Αυστρίας, Γαλλίας, Ούγγαρίας, Ιταλίας, Λουξεμβούργου, Ολλανδίας (δι' ασφαλίσειν μεταλλευτών), Τσεχοσλοβακίας και Γιουγκοσλαβίας (ασφάλισις μεταλλευτών). Αντιθέτως κατά τας νομοθεσίας της Αργεντινής, Κούβας, Ουραγουάης και Γαλλίας, (ασφάλισις μεταλλευτών) τα κοινά δικαστήρια είναι άρμόδια δια την επίλυσιν των μεταξύ ασφαλιστικών φορέων, ήσφαλισμένων και έργοδοτών, άνασφαιμένων διαφορών. Είς όλας δέ τας χώρας έν αις λειτουργούσιν ειδικά ασφαλιστικά δικαστήρια ή σύνθεσις αυτών προβλέπει ίσομερη εκπροσώπησιν των ήσφαλισμένων και των έργοδοτών και προσδρείαν των δικαστηρίων παρά δικαστών έν άνεργεία ή συνταξιοούχων.

Συμβούλιον των Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Είς τα άρθρα 67 και 71 του νομοσχεδίου προβλέπεται ή σύστασις, ό τρόπος λειτουργίας και αι άρμοδιότητες του Συμβουλίου των Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Του έν λόγω Συμβουλίου ή συγκρότησις καθορίζεται έξ άνωτάτων δημοσίων λειτουργών, των όποιων τα υπηρεσιακά έργα σχετίζονται προς τό επιδιωκόμενον ασφαλιστικόν έργον, εκ καθηγητών των οικονομικών μαθημάτων και των μαθηματικών εις άνώτατα Εκπαιδευτικά Ίδρύματα, έξ ειδικών περι τό θέματα της κοινωνικής ασφαλίσεως επιστημόνων και έξ αντιπροσώπων των έργοδοτών και ήσφαλισμένων. Προκειμένου δέ περι ζητημάτων, σχετικών προς τό ζητήματα της υγιεινής, προβλέπεται ή συμμετοχή ως έκτάκτων μελών τεσσάρων ιατρών, έξ ών εις άντιπρόσωπος της επαγγελματικής οργανώσεως των ιατρών.

Είς τό Συμβούλιον ανατίθεται ή γενικωτέρα παρακολούθησις του θεσμού των κοινωνικών ασφαλίσεων και ή ειδικωτέρα συμβολή εις την εξέλιξιν αυτού. Η γνωμοδότησις επί παντός νομοσχεδίου, Διατάγματος ή κανονισμού άναφερομένου εις τόν θεσμόν των κοινωνικών ασφαλίσεων, ή επίλυσις των μεταξύ των δικαίσεων των φορέων της ασφαλίσεως και της εποπτεούσης αυτούς άρχής άμφισθητήσεων, ή μέριμνα της τελειοποιήσεως του θεσμού τούτου δια της καταρτίσεως ειδικού προσωπικού, της επιστημονικής έρευνής των προβλημάτων των κοινωνικών ασφαλίσεων και της εκδόσεως δημοσιευμάτων και γενικώτερον ή προσπάθεια μέρωσσεως παρά τή πληθυσμώ ασφαλιστικής συνειδήσεως δια λαϊκών περιοδικών πάντα ταύτα άποτελοϋν τας άρμοδιότητας του Συμβουλίου. Δια του Συμβουλίου ελπίζεται, ότι θα χαραχθή ένια και σταθερά ασφαλιστική πολιτική, διεπομένη από υγιείς επιστημονικάς άρχάς.

Ο θεσμός του Συμβουλίου των κοινωνικών ασφαλίσεων λειτουργών εις πολλάς χώρας, παρέσχεν, ίδια έν Γερμανία, έξαιρετικήν συμβολήν εις την οργάνωσιν και εφαρμογήν των Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Κυρώσεις. Η κανονική και εύρυθμος λειτουργία του θεσμού των κοινωνικών ασφαλίσεων απαιτεί την θέσπισιν σειράς κυρωτικών διατάξεων άστικής και ποινικής φύσεως δια την άκριβή εκτέλεσιν των εισαγομένων, δια του σχεδίου νόμου, υποχρεώσεων, τσσον εκ μέρους των ήσφαλισμένων και έργοδο-

τών, όσον και εκ μέρους των δια την εφαρμογήν της ασφαλίσεως έντεταλμένων οργάνων.

Κατά τό παράδειγμα όλων των ξένων νομοθεσιών, όρίζεται:

α') Έν άρθρω 72 ιδιάζουσα ποινική ευθύνη αλλά και άντίστοιχος προστασία των οργάνων των φορέων της ασφαλίσεως.

β') Έν άρθρω 73 άστική κύρωσις δι' επαυξήσεως των εισφορών των έργοδοτών έν περιπτώσει μη τηρήσεως των άναφερομένων, εις την υγιεινήν και ασφάλειαν των ήσφαλισμένων, μέτρων.

γ') Έν άρθρω 74 ό καταλογισμός εις τους ιατρούς των, συνεπεία άνεργειών ή γνωματούσεών των, άδικαιολογήτως χορηγουμένων εις ήσφαλισμένους παροχών.

δ') Έν άρθρω 75 ή στέρεσις των παροχών δια τους ήσφαλισμένους οι όποιοι διαπραττουσιν άδικήματα εις βάρος των φορέων της ασφαλίσεως.

ε') Έν άρθρω 76 ειδικαι ποινικαι ευθύνη δι' ώρισμένα άδικήματα, διαπραττόμενα εις βάρος των φορέων της ασφαλίσεως, των ήσφαλισμένων και των σχετιζομένων προς την ασφάλισιν έργοδοτών.

Τελικαι διατάξεις. Εφ' όσον πρόκειται ύφιστάμενοι οργανισμοί κοινωνικής ασφαλίσεως να συνυπάρξωσι μετά του Ίδρύματος των κοινωνικών ασφαλίσεων, όσάκις μεταβολή έν τη επαγγελματική άπασχολήσει των ήσφαλισμένων συνεπάγεται άλλαγήν φορέως ασφαλίσεως, επιβάλλεται ή μεταφορά των σχετικών μαθηματικών άποθεμάτων εκ του τώσ φορέως εις τόν νέον τοιούτον, ίνα μη διακόπτεται ή ασφαλιστική προσπάθεια των μεθισταμένων ήσφαλισμένων. Έκ του λόγου τούτου άναγκαία και ιδιαίτερος χρήσιμος έκρίθη ή εισαγωγή έν τώ νομοσχεδίω των διατάξεων του άρθρου 77, δι' ού ρυθμίζεται άνριβωδικαίως τό ζήτημα της μεταστάσεως των ήσφαλισμένων από του ένός εις έτερον φορέα ασφαλίσεως, άφαιμένου εις κανονισμόν του καθορισμού του τρόπου έξευσέσεως των ποσών των μαθηματικών άποθεμάτων, καθότι πρόκειται περι μαθηματικών ύπολογισμών.

Ψηφίζομένου του υπό κρίσιν νομοσχεδίου δέν συγχωρείται ν' άφισθόν άρρύθμιστοι αι συνέπειαι της ήθη ισχυούσης νομοθεσίας περι άτυχημάτων, δια τους έργοδοτάς, ών τό προσωπικόν θέλει υπαχθή εις την ασφάλισιν. Διότι θα ήτο άδικον να έξακολουθούν να ευθύνονται οι, έν λόγω, έργοδοται σύμφωνα με τόν νόμον 551, ένθ θα εισφέρουν πλήρεις εισφοράς εις ασφάλισιν, ή όποια καλύπτει και τόν κίνδυνον του άτυχηματος. Έκ του λόγου τούτου έν τώ άρθρω 78 τίθεται ό κανών, ότι απαλλάσσονται της εκ του νόμου 551 του 1915 ύποχρεώσεως οι έργοδοται δια τους παρ' αυτοίς μισθωτούς, τους υπαγομένους εις την ασφάλισιν, ευθυνόμενοι μόνον δια τους μη εις αυτούς υπαγομένους μισθωτούς.

Συναφές προς τ' άνωτέρω είναι και τό ζήτημα του κύρους των ήθη, υπό τό κράτος του, ως άνω, νόμου 551, κατηγορησιμένων συμβάσεων των έργοδοτών μετ' ιδιωτικών ασφαλιστικών επιχειρήσεων δι' άτυχήματα εργασίας. Έν άρθρω 79 τίθεται ό κανών, ότι αι συμβάσεις αυται διατηρούσιν έν ισχύι μέχρι της λήξεως των, ούχι όμως και πέραν της 1ης Ιανουαρίου 1933. Προς άποφυγήν όμως διπλής επιβαρύνσεως του έργοδότου δι' εισφορών, τσσον δηλαδή προς τόν ασφαλιστικόν φορέα, όσον και προς την ιδιωτικήν επιχείρησιν ασφαλίσεως, λαμβάνεται πρόννια, έπως μειοϋνται αι προς τόν φορέα της ασφαλίσεως καταβλητέαι εισφοραι κατά 25 ο)ο καθ' έν χρόνον θα ισχύωσιν αι, έν λόγω, συμβάσεις.

Τό νομοσχέδιον δέν διαλαμβάνει παρά μόνον γενικούς κανόνες ών ή εφαρμογή απαιτεί την έκδοσιν λεπτομερών κανονισμών, ρυθμιζόντων τά έν τη πράξει γινωμηόμενα ζητήματα. Οι κανονισμοί θα εκδίδωνται μετά γνωμοδότησιν του Διοικητι-

κού Συμβουλίου του Ίδρύματος και του Συμβουλίου των κοινωνικών ασφαλίσεων, έγγραφικων απαιτήτων διά την πεφωτισμένην ρύθμισιν λεπτομερειακών μὲν ἀλλὰ σοβαρωτάτων ὀργανωτικῶν ζητημάτων.

Δι' ὅσων ἐξετέθησαν ἐπεζητήθη γὰ καταποτισθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πληρέστερον τὰ Νομοθετικὰ Σώματα ἐπὶ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ασφαλίσεων καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων, ἐφ' ὧν ἐβασίσθη ἡ κατάρτισις τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου.

Τοῦ νομοσχεδίου τούτου τὴν ψήφισιν συνιστᾷ ἐκθύμως ἡ Κυβέρνησις, ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι διὰ τῆς ολοκληρωτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῶν Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων εἰς ἕξαιρέτως σημαντικῶν τμημάτων τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας βαθμιαίως ἀλλὰ σταθερῶς θὰ βελτιοῦνται ἢ δ' ἐν σοβαρῷ μέτρῳ ἐξαφάνισις ἀδικιῶν καὶ στερήσεων, μὴ ἀνεκτῶν πλέον παρά τῆς συγχρόνου συνειδήσεως, σπουδαίως θέλει συμβάλλῃ εἰς τὴν ὁμαλήν καὶ ἀβίαστον κοινωνικὴν τοῦ τόπου ἐξέλιξιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαΐου 1932.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας

Βουλευτὴς ἐξ Ἀθηνῶν

Π. ΒΟΥΡΛΟΥΜΗΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ τῶν Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων».

Ἄρθρον 1 : Εἰσαγωγικὴ διάταξις.

ΜΕΡΟΣ Α' : Ἐκτασις τῆς ασφαλίσεως καὶ γενικαὶ διατάξεις.

(Κεφάλαια I καὶ II, ἄρθρα 2 ἕως 11).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I : Ἐκτασις τῆς ασφαλίσεως (ἄρθρα 2-4).

Ἄρθρον 2 : Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

» 3 : Πρόσωπα ἀπακλειόμενα τῆς ασφαλίσεως.

» 4 : Τρόπος καὶ χρόνος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II : Γενικαὶ διατάξεις (ἄρθρα 5-11).

Ἄρθρον 5 : Ἐργοδόται.

» 6 : Μισθός.

» 7 : Ἐξεύρεσις ἡμερησίου μισθοῦ.

» 8 : Κατάταξις ἠσφαλισμένων εἰς μισθολογικὰ κλάσεις.

» 9 : Μισθολογία καὶ σχετικαὶ ὑποχρεώσεις ἐργοδρῶν.

» 10 : Ἀφάνεια.

» 11 : Ἡλικία.

ΜΕΡΟΣ Β' : Διοικητικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις τῆς ασφαλίσεως.

(Κεφάλαια I, II, III, IV, ἄρθρα 12 ἕως 30).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I : Φορεῖς τῆς ασφαλίσεως.

Ἄρθρον 12 : Φορεῖς ασφαλίσεως Ἀσθενείας.

» 13 : Φορεῖς ασφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II : Ἴδρυμα Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων (ἄρθρα 14-19).

Ἄρθρον 14 : Σύστασις.

» 15 : Διοικητικὸν Συμβούλιον.

» 16 : Ἀρμοδιότητες Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

» 17 : Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας.

» 18 : Ἐκπαιτικὸν Συμβούλιον καὶ διατάξεις περὶ διαχείρισεως.

Ἄρθρον 19 : Λειτουργία, Ὑπηρεσία, Γεν. Διευθυντῆς, Προσωπικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III : Ταμεία (ἄρθρα 20-24).

Ἄρθρον 20 : Διοικήσις καὶ ἔλεγχος τῶν Ταμείων.

» 21 : Ἀσφαλιστικὴ ἐξυγιάνσις τῶν Ταμείων.

» 22 : Διάλυσις Ταμείων.

» 23 : Συγχώνεσις Ταμείων.

» 24 : Διακανονισμὸς ἐτέρων ασφαλιστικῶν σκοπῶν ὑπηρετουμένων παρὰ Ταμείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IV : Οἰκονομικὴ Ὄργάνωσις (ἄρθρα 25-30).

Ἄρθρον 25 : Πόροι τῶν φορέων τῆς ασφαλίσεως.

» 26 : Εἰσφοραί.

» 27 : Καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν.

» 28 : Εἰσπραξις καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ ἀπατησῶν.

» 29 : Τοποθέτησις κεφαλαίων.

» 30 : Φορολογικαὶ ἀλλαγαὶ καὶ δικονομικὰ πρόνομια.

ΜΕΡΟΣ Γ' : Ἀντικείμενον τῆς Ἀσφαλίσεως (Κεφάλαια I, II, III, IV καὶ V, ἄρθρα 31 ἕως 56).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I : Παροχαὶ τοῦ Ἰδρύματος εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας. (ἄρθρα 31-39).

Ἄρθρον 31 : Ἱατρικὴ περίθαλψις.

» 32 : Πρόσθετος περίθαλψις ἀσθενῶν.

» 33 : Δαπάναι μετακινήσεως ἀσθενῶν.

» 34 : Ἐξοδα κηδείας.

» 35 : Ἐπίδομα ἀσθενείας.

» 36 : Σύνταξις ἀσθενείας.

» 37 : Ἐπίδομα κυοφορίας καὶ λοχείας.

» 38 : Ἐπίδομα θηλάσεως.

» 39 : Μέλη οἰκογενείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II : Παροχαὶ τοῦ Ἰδρύματος εἰς περίπτωσιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου (ἄρθρα 30-44).

Ἄρθρον 40 : Σύνταξις ἀναπηρίας.

» 41 : Σύνταξις γήρατος.

» 42 : Σύνταξις χήρας, ὀρφανῶν καὶ γονέων.

» 43 : Ἐφ' ἀπαξ ἀποζημιώσεις.

» 44 : Ἐναρξίς καὶ λήξις δικαιώματος συντάξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III : Προϋποθέσεις χορηγήσεως παρὰ τοῦ Ἰδρύματος τῶν παροχῶν (ἄρθρα 45-47).

Ἄρθρον 45 : Προϋποθέσεις διὰ παροχῆς εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας.

» 46 : Προϋποθέσεις διὰ χορηγίην τῶν παροχῶν εἰς περίπτωσιν ἀναπηρίας, γήρατος ἢ θανάτου.

» 47 : Εἰδικαὶ προϋποθέσεις διὰ θύματα ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IV Κοιναὶ διατάξεις (ἄρθρ. 48-54).

Ἄρθρον 48 : Καταβολὴ τῶν εἰς χρέη παροχῶν.

» 49 : Ἐξόφλησις καὶ εἰδικὴ προστασία παροχῶν.

» 50 : Ἀναστολὴ καταβολῆς συντάξεων.

» 51 : Συρροή παροχῶν καὶ ἀποζημιώσεων.

» 52 : Παράγραφή.

» 53 : Ἰδιαιτέρα ἀντίληψις ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων.

» 54 : Πρωληπτικὴ δρᾶσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V : Πρωαιρετικὴ ἀσφάλισις (ἄρθρα 55-56).

Ἄρθρον 55 : Πρόσθετος καὶ αὐτοτελής.

» 56 : Πρωαιρετικὴ συνέχισις τῆς ασφαλίσεως.

ΜΕΡΟΣ Δ' : Ἀπονομὴ παροχῶν καὶ ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων.

(Κεφάλαια I, II καὶ III, ἄρθρα 57-66).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I : Ἀπονομὴ παροχῶν.

Ἄρθρον 57 : Διαδικασία καὶ ἀρμοδία ὄργανα.

» 58 : Διαπιστώσις ἀναπηρίας καὶ ἀπολύτου ἀνικανότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II : Ἐνδίκαια μέσα (ἄρθρα 59-61).

Ἄρθρον 59 : Ἐφεσις.

» 60 : Πρὸςφυγὴ.

» 61 : Αἰτήσεις ἀναίρεσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III : Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια (ἄρθρα 62-66).

Ἄρθρον 62 : Πρωτοβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια.

» 63 : Δευτεροβάθμια Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον.

» 64 : Κοινὰ διατάξεις.

- » 65 : Διαδικασία.
 - » 66 : Εύρυνσις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων.
- ΜΕΡΟΣ Ε΄ :** Συμβούλιον τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (ἄρθρα 67—71).
- » Ἄρθρον 67 : Σύστασις - Σύνθεσις.
 - » 68 : Διορισμὸς τῶν μελῶν.
 - » 69 : Λειτουργία τοῦ Συμβουλίου.
 - » 70 : Εἰσηγηταὶ καὶ Εἰσηγητικαὶ Ἐπιτροπαί.
 - » 71 : Ἀρμοδιότητες.
- ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄ :** Κυρώσεις καὶ τελικαὶ διατάξεις. (Κεφάλαια I καὶ II. Ἄρθρα 72 ἕως 80).
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν I :** Κυρώσεις.
- » Ἄρθρον 72 : Εὐθύναι καὶ προστασίαι τῶν ὀργάνων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως.
 - » 73 : Ἐπαύσεις εἰσφορῶν διὰ μὴ τήρησιν μέτρων ὑγεινῆς καὶ ἀσφαλείας.
 - » 74 : Καταλογισμὸς ἰατρῶν δι' ἀδικαιολογητῶς χορηγουμένης παροχῆς.
 - » 75 : Στέρεσις παροχῶν. Ἐκπτώσις.
 - » 76 : Ποινικαὶ διατάξεις.
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν II :** Τελικαὶ διατάξεις (ἄρθρα 77—80).
- » Ἄρθρον 77 : Μετάστασις ἠσφαλισμένου εἰς ἕτερον φορέα ἀσφαλίσεως.
 - » 78 : Ἰσχύουσαι διατάξεις δι' ἀτυχήματα ἐργασίας.
 - » Συμβάσεις ἰδιωτικῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν δι' ἀτυχήματα ἐργασίας.
 - » 80 : Κανονισμοί.

4114

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

«Περὶ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».
Εἰσαγωγικὴ Διάταξις.

Ἄρθρον 1.

1. Ὁ παρῶν νόμος ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν θέτησιν καὶ ὀργανώσιν τῆς ἀσφαλίσεως ἀπ' ἐνὸς τῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων προτύπων εἰς περιπτώσιν ἐπελευθερώσεως ἀθηνείας, ἀναπηρίας ἢ τοῦ γήρατος καὶ ἀπ' ἑτέρου τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, ἐν περιπτώσει ἀθηνείας των ἢ θανάτου τοῦ προστάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου.
2. Ἡ θεσπιζομένη ἀσφάλισις διακρίνεται εἰδικώτερον εἰς α) ἀσφάλισιν ἀθηνείας καὶ β) εἰς ἀσφάλισιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Ἐκτασις τῆς Ἀσφαλίσεως καὶ Γενικαὶ Διατάξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Ἐκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου (ἀσφάλισιν ἀθηνείας καὶ ἀσφάλισιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου) ὑπάγονται:
 - Α) Τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, παρέχουσιν ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἑναντι μισθοῦ, ὡς καὶ τὰ πληρώματα τῶν ὑπὲρ ἑλληνικὴν σημαίαν πλοίων καὶ πλοαρίων.
 - Β) Τὰ πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἑναντι μισθοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἀλλὰ πρὸς ἐργασίαν ἐξουθενῶσαν ἐν αὐτῇ, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου, μόνον ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοσύνην.
 - Β') Τὰ πρόσωπα, τὰ μετέχοντα εἰς τὴν διοικητικὴν ἐργατικὴν σωματεῖων ἢ ἐνώσεων τούτων σωματείων καὶ δικαιοῦμενα, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων περὶ σωματείων ἢ τῶν κληρονομικῶν τούτων, τακτικῆς ἀποζημιώσεως βεβαίωσης τὰ ταμίαι τῶν σωματείων ἢ ἐνώσεων σωματείων.
 - Γ) Οἱ μαθητεύοντες.

Πρόσωπα ἀποκλειόμενα τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 3.

1. Ἐκ τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων πρὸς τὸν δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου τὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἑναντι μισθοῦ:
 - α) Πρὸς τὸ Κράτος ἢ πρὸς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν κειμένων νόμων δύνανται νὰ τύχῃσι συντάξεως εἰς βῆμα τοῦ Δημοσίου Ταμείου.
 - β) εἰς γεωργίας ἢ δασικές ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις ἐν τῷ τόπῳ διενεργείας τούτων καὶ πρὸς παραγωγὴν ἢ ἀπὸληψιν πρώτων φυτικῶν ὑλῶν.
 - γ) εἰς κτηνοτροφικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν φέρουσιν τὸν χαρακτηριστικὸν σκευτικὸν κτηνοτροφίας.
 - δ) εἰς ἱδρυμάτα ἐν οἷς τελούνται τὰ τῆς λειτουργίας τῶν δικῶν θρησκειῶν.
 - ε) εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐγκατεστημένους ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν ὡς καὶ τὰς διεθνῆς ἐπιτροπίας.
 - ς) εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι διακείμενα πρόσωπα, τὰ ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιτροπίας.
 - ζ) εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐργαζομένας καὶ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ μόνον τινὲς ἐγκαταστάσεως.
 - η) Ἐφ' ὅσον αἱ ἐναντι μισθοῦ παρεχόμεναι ἐργασίαι ἢ ὑπηρεσίαι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς συστατικαὶ τοῦ κύριου ἐπάγγελμα τοῦ ἐνδιαφερομένου. Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος τοῦ ἐνδιαφερομένου, οὗτος θεωρεῖται ὡς πρόσωπον ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.
 - θ) Προκρίτως ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἐπιχίρησιν.
 - καὶ ι) Τὰ πρόσωπα περὶ ὧν τὸ Ν. Διάταγμα τῆς 4 Αὐγούστου 1923 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ περὶ δημοσίων θεαμάτων νόμου» καὶ ὁ νόμος 3563 τῆς 7 Ἰουνίου 1928, ὧν ἡ ἀσφάλισις ἐξακολουθεῖ νὰ διέπεται παρὰ τῶν περὶ αὐτῆς κειμένων διατάξεων.
 2. Ἐπὶ πάσης ἀμφισβητήσεως προκυπτούσης ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος καὶ τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἀποφαίνοντα τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα ὄργανα τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως.
 - Τρόπος καὶ χρόνος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.
 - Ἄρθρον 4.
 - 1. Τὰ ἐν ἄρθρῳ 2 πρόσωπα θέλουσιν ὑπαχθῆναι εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἴτε συνολικῶς εἴτε κατ' ἐπάγγελματικὰς κατηγορίας. Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῶσονται τὰ τῆς ἐν γένει ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν, ἐν λόγῳ, προσώπων καὶ αἱ σχετικαὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν.
 - 2. Ἡ ὑπαγωγή τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρου 2 εἰς τὴν ἀσφάλισιν δὲν δύναται ν' ἀρχίσῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τεσσάρων μηνῶν καὶ θέλει ὀλοκληρωθῆναι ἐντὸς τριετίας, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.
 - 3. Ἐν τοῖς ἐπομένοις οἱ ὅροι: α) «ἠσφαλισμένος», «ἠσφαλισμένη» καὶ «ἠσφαλισμένη», β) «ναυτικοὶ ἠσφαλισμένοι» καὶ γ) «ἠμέραι ἐργασίας» σημαίνουσι α) πρῶτον ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων, ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν. β) τὰ μέλη τῶν πληρωμάτων πλοίων καὶ πλοαρίων, τὰ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ γ) τὰς ἡμέρας, κατ' ὅσον οἱ ἠσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν παρέχουσι, κατὰ τοὺς ὀρισμούς τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2, ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἑναντι μισθοῦ ἢ οἱ ναυτικοὶ ἠσφαλισμένοι διετέλεσαν μέλη πληρώματος πλοίου ἢ πλοαρίου.
- ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.**
Γενικαὶ διατάξεις
- Ἐργοδοταί.
- Ἄρθρον 5.
1. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ θεωροῦνται ὡς ἐργοδοταὶ τὰ φυσικὰ πρόσωπα, ἢ, ἐπὶ νομικῶν προσώπων ἢ ἱδρυμάτων, οἱ ἐκπρὸσωποῦντες ταῦτα, διὰ λογαριασμῶν τῶν ὁποίων τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα παρέχουσιν ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἑναντι μισθοῦ.

2. Θεωρούνται ως εργοδότη προκειμένου περι φορτώσεων και εκφορτώσεων :

α) πλοίων, ἀλληλεγγύως οί οικεῖοι πλοιοκτῆται καὶ οἱ πράκτορες, ἐκτὸς ἐὰν αἱ τοιαῦται ἐργασίαι ἐκτελοῦνται παρ' ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου, ὅποτε ὡς εργοδότης θεωρεῖται ὁ οικεῖος Ὄργανισμός.

καὶ β) σιδηροδρομικῶν συρμῶν, αἱ οικεῖαι σιδηροδρομικαὶ ἐπιχειρήσεις.

3. Διὰ τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ὡς εργοδότη θεωροῦνται ἀλληλεγγύως ὁ κύριος τοῦ ἀνεγειρομένου, συμπληρουμένου, μεταρρυθμιζομένου, ἐπισκευαζομένου ἢ κατεδαφιζομένου οἰκοδομημάτων ἢ κτίσματος καὶ οἱ οικεῖοι ἐργολάβοι.

4. Δι' ἐργασίας, ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, διεξαγομένης διὰ λογαριασμῶν τοῦ Δημοσίου, δυνάμει παραχώρησης ἢ ἐργολαβίας, ὡς εργοδότη θεωροῦνται οἱ ἀνάδοχοι ἢ οἱ ἐργολάβοι.

5. Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθῆσονται αἱ διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρου 2 εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεώσεις τῶν εργοδοτῶν.

Μισθός.
Ἄρθρον 6ον.

1. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου ὡς μισθὸς θεωρεῖται τὸ ὀλικὸν ποσόν, τὸ λαμβανόμενον παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ παρεχόμενην ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν.

2. Πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, παρὰ τῶν φορέων τῆς ἀσφάλισως, ἀφ' ἐνὸς τὸ καταβαλλόμενον παρὰ τοῦ εργοδοτοῦ χρηματικὸν ποσὸν καὶ τὰ παρὰ τοῦτου τυχόν χορηγούμενα ποσοστά, ἢ πρόσθετοι χρηματικαὶ ἀμοιβαί, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν χορηγοῦνται ἐκτάκτως καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ εἰς εἶδος χορηγίαι, ἀποτιμώμεναι ἄνω εἰς χρῆμα, κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ ὡς καὶ τὰ τυχόν, ἐκ μέρους τρίτων, καταβαλλόμενα κατὰ συνήθειαν χρηματικὰ ποσά, (φιλοδώρηματα ἢ ἄλλης φύσεως ἀμοιβαί), ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων καὶ τῶν εἰς εἶδος χορηγιῶν οὐσιαστικῶς ἐπιρροεῖται ἢ παρὰ τοῦ εργοδοτοῦ καταβαλλομένη τῇ ἠσφαλισμένῳ ἀμοιβῇ διὰ τὴν παρεχόμενην ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν.

Ἐξέυρεσις ἡμερησίου μισθοῦ,
Ἄρθρον 7.

1. Ἐὰν διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας ἢ ὑπηρεσιῶν συμφωνηθῇ ἑβδομαδιαῖος μισθός, τὸ ἔκγον τούτου θεωρεῖται ὡς ἡμερησίος μισθὸς τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἐργασία ἢ αἱ ὑπηρεσίαι παρέχωνται ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ὅποτε ἡμερησίος μισθὸς θεωρεῖται τὸ ἑβδομόν.

2. Ἐὰν καταβάλληται μηνιαίος μισθός, ὡς ἡμερησίος μισθὸς λογίζεται τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τοῦ σχετικοῦ ποσοῦ, πλην ἐὰν ἡ συμφωνηθεὶς ἐργασία ἢ αἱ ὑπηρεσίαι παρέχωνται καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ μηνός, ὅποτε ὡς ἡμερησίος μισθὸς θεωρεῖται τὸ τριακοστόν.

3. Ἐὰν εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων παραγράφων, ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀπησχολῆθῃ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἢ τὸν μῆνα, ὁ ἡμερησίος μισθὸς τοῦ ἐξευρίσκειται, διαιρούμενου τοῦ παρ' αὐτοῦ ληφθέντος ποσοῦ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν, καθ' ὅς οὗτος παρέσχε τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν. Ἐὰν ὁμοίως ὁ ἠσφαλισμένος ἐργάζεται συνήθως οὐχ' καθ' ὅλοκληρον τὴν ἑβδομάδα ἢ τὸν μῆνα, ὁ ἡμερησίος αὐτοῦ μισθὸς ἐξευρίσκειται διαιρούμενου τοῦ ληφθέντος ποσοῦ, ἀναλόγως δι' εἴς ἢ εἴκοσι πέντε.

4. Ἐπὶ συμφωνημένης ἀμοιβῆς κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ τεμάχιον ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ὁ ἡμερησίος μισθὸς τοῦ ἠσφαλισμένου ἐξευρίσκειται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, βάσει τοῦ ἐκ τῆς φύσεως τῆς παρεχόμενης ἐργασίας ἢ ὑπηρεσιῶν πιθανοῦ ἑβδομαδιαίου ἢ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου.

5. Πρὸς ἀπλούστευσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου κατηγορία ἠσφαλισμένων, οἱ μισθοὶ τῶν ὁποίων δὲν συνίσταν-

ται, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐκ σταθερῶς καθωρισμένων χρηματικῶν ποσῶν, καταβαλλόμενων παρὰ τῶν οικείων εργοδοτῶν, δύνανται νὰ κατατάσσωνται εἰς κλάσεις ἡμερησίων μισθῶν διὰ πράξεον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, δημοσιευόμενον εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Αἱ τοιαῦται πράξεις ἐκδίδονται μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, ὅπερ ὀφείλει ν' ἀκούσῃ προηγουμένως τοὺς ἐκπροσωποῦντας τὰς ἐνδιαφερομένης ἐργοδοτικὰς καὶ ἐργατικὰς ὀργανώσεις, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται τοιαῦται.

Κατάταξις ἠσφαλισμένων εἰς μισθολογικὰς κλάσεις.
Ἄρθρον 8.

1. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον εἰσορῶν καὶ τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν οἱ ἠσφαλισμένοι κατατάσσονται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας ἐννέα μισθολογικὰς κλάσεις, τὰς σημειουμένας κατωτέρω διὰ λατινικῶν ἀριθμῶν.

Διὰ τὴν τοιαύτην κατάταξιν ὁ ἠσφαλισμένος, τοῦ ὁποῦ ὁ ἡμερησίος μισθὸς κυμαίνεται :

Ἀπὸ δραχμᾶς	Μέχρι δραχμῶν	Λογίζεται λαμβάνων μισθὸν δρ.	Μισθολογικὴ κλάσις
α) 0.05	19.95	10	I.
β) 20	39.95	30	II.
γ) 40	59.95	50	III.
δ) 60	79.95	70	IV.
ε) 80	99.95	90	V.
στ) 100	119.95	110	VI.
ζ) 120	139.95	130	VII.
η) 140	179.95	160	VIII.
θ) 180	καὶ ἄνω	200	IX.

2. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τῆς ἀσφάλισως κατὰ τῆς ἀσθενείας ὡς ἡμερησίος μισθὸς θεωρεῖται ὁ ἀντιστοιχῶν εἰς τὴν μισθολογικὴν κλάσιν, εἰς ἣν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνήκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς τέσσαρας ἑβδομάδας ἀμέσως πρὸ τῆς ἀποκτήσεως δικαιώματος πρὸς λήψιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν.

3. Ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος προσάγει ἀπόδειξιν, ὅτι λαμβάνει μισθοὺς καὶ παρ' ἑτέρων εργοδοτῶν, ἢ κατὰτάξις του εἰς μισθολογικὴν κλάσιν ἐνεργεῖται βάσει καὶ τῶν μισθῶν τούτων.

4. Οἱ μὴ λαμβάνοντες μισθὸν καὶ θεωρούμενοι, κατὰ τὸν παρόντα νόμον, ὡς ἠσφαλισμένοι κατατάσσονται εἰς τὴν κλάσιν I.

5. Ἐπὶ πάσης ἀμφισβητήσεως ἀναφουμένης ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀποφαίνονται τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα ὄργανα τῶν φορέων τῆς ἀσφάλισως.

Μισθολογία καὶ σχετικαὶ ὑποχρεώσεις εργοδοτῶν.
Ἄρθρον 9.

1. Πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν ἐκάστοτε ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν μισθῶν αὐτῶν, οἱ εργοδότη, ὑποχρεοῦνται :

α) Νὰ τηρῶσι, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ, τὰ παρὰ τούτου ὁρισθησόμενα βιβλία μισθολογίου καὶ νὰ διαφυλάττωσι ταῦτα ἐπὶ τοιετίαν.

καὶ β) Νὰ ἐπιτρέπωσι, εἰς τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα ὄργανα τῶν φορέων τῆς ἀσφάλισως καὶ τοῦ Κράτους, τὴν ἐξέτασιν τῶν, ὡς ἄνω, βιβλίων καὶ ἐπιτόπιον ἔρευναν, πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριθείας τῶν, ἐν αὐταῖς ἐγγραφῶν.

Ἐπίσης οἱ εργοδότη ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν εἰς τὰ, ἐν λόγῳ, ὄργανα καὶ τοὺς φορεῖς τῆς ἀσφάλισως πᾶσαν πληροφόριαν, δυναμένην νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ καὶ ἀποτελεσματικὴν τὴν ἐνάσκησιν ἐλέγχου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν ἐκδοθησόμενων κανονισμῶν.

2. Τὰ, περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος, ὄργανα τοῦ Κράτους καὶ τῶν φορέων τῆς ἀσφάλισως, ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσιν ἀπλύτον ἐχεμύθειαν διὰ πᾶν, ὅτι, κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων των, ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν καὶ

δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως.

3. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης παραβαίνει ἐκ προθέσεως ἢ βλαβείας ἀμελείας τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω, βιβλίων ἢ δὲν τηρῇ ταῦτα προσηκόντως καὶ ἐν γένει ἀρνήται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῆς παραγράφου 1, ἐκ τούτου δὲ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀντιπροσώπων ἢ τῶν μισθῶν αὐτῶν, δι' ἀποφάσεως τῶν διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησομένων ὀργάνων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, καθορίζονται αἱ καταβλητέαι εἰσφοραὶ, βάσει τῶν στοιχείων τῆς ἀμέσεως προηγουμένης χρονικῆς περιόδου.

Ἐὰν τοιαῦτα στοιχεία δὲν ὑφίστανται, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα καθορίζονται κατ' ἐκτίμησιν τῶν προμηθεύτων ὀργάνων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, κατατασσόμενα εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν.

Ἀφάνεια.
Ἄρθρον 10.

1. Πάντα τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαιοῦματα, τὰ ἔχοντα προϋπόθεσιν τὸν θάνατον, γεννῶνται καὶ ἐπὶ ἀφανείας.

2. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον θεωρεῖται τελὸν ἐν κειστάσει ἀφανείας τὸ πρόσωπον, περὶ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου, οὐδεμία ἀξιόπιστος εἰδησις ἐλήφθη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς τοῦλάχιστον ἔτους καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ καθίσταται ἀπόδρα πιθανός.

3. Τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ θεωροῦν ὑπάρχουσαν τὴν κατάστασιν ἀφανείας καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς δικαιοῦσιν ἀποφάσεως.

4. Ἐὰν μεταγενεστέρως ὑπάρξῃ βελτίωσις, ὅτι ὁ θεωρηθεὶς ἀφαντος εὐρίσκειται ἐν τῇ ζωῇ, ἀνατρέπονται πᾶσαι αἱ ἐπεληθούσαι συνέπειαι, ἡ δὲ χροολογία τῆς ἀνατροπῆς καθορίζεται κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου φορέως τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡλικία.
Ἄρθρον 11.

1. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὡς ἔτι ἡλικίας λογίζονται τὰ συμπληρωμένα τοιαῦτα.

2. Τὰ, περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος, πρόσωπα, ἐφ' ὅσων δὲν προσάγεται ληξιαρχικὴ πράξις τῆς γεννήσεως αὐτῶν, θεωροῦνται, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἡλικίας των, ὡς γεννηθέντα τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως.

ΜΕΡΟΣ Β'.
Διοικητικὴ καὶ Οἰκονομικὴ Ὄργανωσις τῆς Ἀσφαλίσεως.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Φορεῖς τῆς Ἀσφαλίσεως.

Φορεῖς τῆς Ἀσφαλίσεως

Ἄρθρον 12.

1. Ἡ ἀσφάλισις ἀσθενείας διενεργεῖται ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῦ Ἰδρυμάτος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διὰ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 2, πλην τῶν κληρονομηθέντων, μισθωγῶν καὶ ἀρτεργατῶν, ὧν ἡ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀσθενείας ἐξακολουθεῖ νὰ διενεργηθῇ παρὰ τῶν ὑφισταμένων οἰκείων Ταμείων κατὰ τὰς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουσας σχετικὰς διατάξεις.

2. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἀπόκρισιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν τῇ προηγούμενῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων Ταμείων, δύναται νὰ ὁρισθῇ ὅτι ἡ ἀσφάλισις τῶν κληρονομηθέντων μισθωγῶν καὶ ἀρτεργατῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας διεξάγεται παρὰ τοῦ Ἰδρυμάτος κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ, ἐν λόγῳ Διατάγματος, οἱ μὲν κληρονομηθέντες, μισθωγῶν καὶ ἀρτεργατῶν ὡς καὶ οἱ οἰκείοι ἐργοδότες ἀπαλλάσσονται τοῦ τμήματός των πρὸς τὰ ρηθέντα Τα-

μεία εἰσφορῶν, τῶν καθωρισμένων διὰ τὸν κλάδον ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, αἱ δὲ ἐγκλιταστάσεις των, ἐν λόγῳ, Ταμείων, αἱ ὑπηρετοῦσαι τὸν κλάδον τούτων καὶ τυχὸν ἀποθεματικὰ κεφάλαια αὐτοῦ θέλουσι περιέλθῃ εἰς τὸ Ἰδρυμα, ὅπερ θέλει ἀναλάβῃ καὶ τὰς ἐκ τοῦ, ἐν λόγῳ, κλάδου ὑποχρεώσεις τῶν Ταμείων.

Ἀνατιθεμένης εἰς τὸ Ἰδρυμα τῆς διενεργείας τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν κληρονομηθέντων, μισθωγῶν καὶ ἀρτεργατῶν, ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως τούτων παρὰ τοῖς οἰκείοις Ταμείοις λογίζεται, διὰ τὴν χορήγησιν παρὰ τοῦ Ἰδρυμάτος τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως των παρ' αὐτῶ.

3. Εὐθύς ὡς πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας, ταῦτα καὶ οἱ οἰκείοι ἐργοδότες ἀπαλλάσσονται οἰωνδήποτε τυχὸν θεσπισμῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ ὑφισταμένων Ταμείων ἀλληλοβοθηθείας ἐτέρων Ὄργανισμῶν, ἰσοσκοπῶν τὴν χορήγησιν ἱατρικῆς ἀντιλήψεως ἢ φαρμάκων ἢ χρηματικῶν βοηθημάτων ἐν περιπτώσει ἀσθενείας.

Ἐὰν τὰ, ἐν λόγῳ, Ταμεία ἢ Ὄργανισμοὶ ὑπηρετοῦσι καὶ ἐτέροις σκοποῦς κοινωνικῆς προοίαις, ἢ προμηθεύσῃ ἀπὸ λαγῆ ἐκτείνουσι κατ' ὃ μέρηρον θέλουσι ὀρίσῃ εἰδικὰ πράξις τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐκδιδομένη μετὰ γνώμην δόττην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπως ὑποχρεῶνται ν' ἀκούσῃ τὴν διοίκησιν τοῦ ἐκείντου ἐνδικοφρομένου Ταμείου Ἀλληλοβοθηθείας ἢ Ὄργανισμοῦ.

4. Τὰ τυχὸν μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς προηγούμενης παραγράφου ἀπομεινόμενα εἰς τὰ, περὶ ὧν αὕτη, Ταμεία ἢ Ὄργανισμοὺς κεφάλαια, τὰ προοριζόμενα δι' ἱατρικὴν περίθαλψιν ἢ χρηματικὰ βοηθήματα ἐν περιπτώσει ἀσθενείας διατίθενται, δι' ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ἐν λόγῳ, Ταμείων ἢ Ὄργανισμῶν εἴτε πρὸς χορήγησιν εἰς τὰ παρὰ τούτων προστατευόμενα πρόσωπα ἱατρικῆς περιθάλψεως ἢ χρηματικῶν βοηθημάτων κατ' ὃν χρόνον τὰ πρόσωπα ταῦτα ὡς ἠσφαλισμένοι, δὲν δικαίωται τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας τοῦ παρόντος νόμου ἢ πρὸς ἐπαύξεισιν τῶν παροχῶν τούτων εἴτε διανεμόνται εἰς τοὺς μισθωτοὺς, οἱ ὅποιοι εἰσφορῶν πρὸς τὰ, περὶ ὧν πρόκειται, Ταμεία ἢ Ὄργανισμοὺς τῆς διανομῆς ἐνεργουμένης κατὰ λόγον των εἰς κράτησιν ὑπὲρ τούτων ὑποκειμένων ἀποδοχῶν των.

Φορεῖς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

Ἄρθρον 13.

1. Ἡ ἀσφάλισις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου διενεργεῖται παρὰ τοῦ Ἰδρυμάτος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων παρὰ τῶν Ὄργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τῶν ἰδριμῶν δυνάμει εἴτε τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 286 καὶ τοῦ ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1925 τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτῶν Ν. Διατάγματος», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη μετὰ γενεστέρως εἴτε δυνάμει ἰδιαιτέρων νόμων ὑπὲρ προσώπων τοῦ ἄρθρου 2 καὶ προβλεπόντων τὴν χορήγησιν ἐφ' ἅπασι περιοδικῶν παροχῶν ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως των, ὡς ἀνακινδύνων.

2. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐπιτεταται ἡ βάσει προγενεστέρων νόμων σύστασις Ὄργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, τῆς ἀναπηρίας τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου ὑπὲρ προσώπων τοῦ ἄρθρου 2 πᾶσαι δὲ αἱ διατάξεις τοῦ ἐν τῇ προηγούμενῃ παραγράφῳ ἀναγραφόμενου Β. Διατάγματος, ὡς ἐτροποποιήθησαν μετὰ γενεστέρως, καταργοῦνται.

3. Εἰς τὰς ἐπομένους διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου οἱ ὅροι «Ταμείον» ἢ «Ταμεία» σημαίνουσι τοὺς Ὄργανισμοὺς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου, οἱ δὲ ὅροι «ἐπιτακτικὸν Ταμείον» ἢ «ἐπιτακτικὰ Ταμεία» σημαίνουσι τὰ ὑφισταμένα Ταμεία προνοίας, τὰ ἱδρυμένα ὑπὲρ προσώπων τοῦ ἄρθρου 2 ἠσφαλισμένων παρὰ Ταμείους μετὰ γενεστέρως ἱδρυμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

"Ιδρυμα των Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Σύστασις.

"Άρθρον 14.

1. Συνιστάται Αυτόνομος Όργανισμός υπό τον τίτλον «'Ιδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων», αποκαλούμενος εις τας λοιπάς διατάξεις του παρόντος νόμου "Ιδρυμα.

2. Το "Ιδρυμα αποτελεί νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, εδρεύει εν Αθήναις και τελεί υπό την εποπτείαν και τον έλεγχον του Κράτους, όστις άσκείται παρά του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας (Διευθυνσις Έργασίας και Κοινωνικής Προνοίας).

Διοικητικόν Συμβούλιον.

"Άρθρον 15.

1. Το "Ιδρυμα διοικείται παρά Διοικητικόν Συμβούλιον άπαρτιζόμενον έξ ένδεκά μελών.

2. Το Διοικητικόν Συμβούλιον μετέχουσι:

- α) τρείς έπιστήμονες, έμφανίζοντες μεμαρτυρημένως ειδικεύσιν εις τά πρόβληματα της κοινωνικής πολιτικής.
- β) τέσσαρες αντιπρόσωποι της τάξεως των έργοδότην, αποκαλούμενοι έργατικά μέλη.
- γ) τέσσαρες αντιπρόσωποι της τάξεως των μισθωτών, αποκαλούμενοι έργατικά μέλη.

Έκάστου μέλους διορίζεται εν άνακληρωματικόν, όπερ δέον να κείνηται τας ιδιότητας του άνακληρωμένου.

Παρά τή Διοικητικόν Συμβούλιον υπάρχει Γραμματέυς, ως τοιούτος δε διορίζεται εις των υπαλλήλων του ίδρυματος.

5. Τα μέλη του Διοικητικόν Συμβούλιου και οι οικείοι άνακληρωτάι αυτών διορίζονται διά Διατάγματος, προκλουμένου παρά του Υπουργού της Εθνικής Οικονομίας.

Τά έργοδοτικά και έργατικά μέλη και τά άνακληρωματικά τούτων, λαμβάνονται εκ καταλόγων περιλαμβανόντων τετραπλάσιον αριθμόν προσώπων, ολίγους υποβάλλονται εις τον Υπουργόν παρά των Διοικητικόν Συμβουλίων, των έπαγγελματικόν οργανώσεων των έργοδοτών και των μισθωτών, ός θέλει όρίξη ανά τριετίαν μετά γνώμη του Συμβούλιου Έργασίας και δημοσιευμένη διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εάν αι, εν λόγω, οργανώσεις δεν υποβάλλωσι τούς άνωτέρω καταλόγους, έντός προθεσμίας ούχι βραχυτέρας του μηνός, ο Υπουργός δύναται να όρίξη τά έργοδοτικά και έργατικά μέλη κατ' ίδίαν έκλογήν.

4. Δεν διορίζεται ούδε δύναται ν' αποτελή τακτικόν ή άνακληρωματικόν μέλος του Διοικητικόν Συμβούλιου:

- α) ο μη συμπληρώσας τó εικοστόν πέμπτον έτος της ηλικίας του.
- β) ο καταδικασθείς εις τινα των ποινών των προβλεπομένων παρά των άρθρων 22 και επομένων του ποινικού νόμου.
- γ) ο διατελών υπάλληλος του ίδρυματος.
- δ) ο όφειλέτης πιστωτής, προμηθευτής, εκμισθωτής ή μισθωτής του ίδρυματος.

Διά τούς άνωτέρω λόγους τά τακτικά και άνακληρωματικά μέλη εκπίπτουσι του αξιώματός των, άπόφασι του Υπουργού της Εθνικής Οικονομίας.

Εάν τακτικόν ή άνακληρωματικόν μέλος άπουσιάση εκ περισσότερών των τριών συνεδριάσεων του Διοικητικόν Συμβούλιου άνευ άπορρώντος λόγου, κρινόμενου παρά τούτου, δύναται, προτάσει του Διοικητικόν Συμβούλιου, να κηρυχθή έκπτωτον, άπόφασι του Υπουργού της Εθνικής Οικονομίας.

Οι άντικατάσταται των, κατά τή προηγούμενα εδάφια, εκπιπτότων μελών λαμβάνονται είτε εκ των εν τοις κατ'αλόγοις της προηγόμενης παραγράφου άναφερομένων προσώπων είτε εκ τούτων προσώπων υποδεικνυμένων επί τούτω παρά των υποδεικταίων, τά εκπεσόντα μέλη, οργανώσεων.

5. Τα μέλη του Διοικητικόν Συμβούλιου και οι άνακληρωτάι αυτών διορίζονται επί διετείς θητείας. Κατά τον πρώτον όμως

κακρτισμόν του Διοικητικόν Συμβούλιου δύο έργοδοτικά και δύο έργατικά μελών και των άνακληρωτών αυτών, όριζόμενων πάντων διά κληρώσεως, ένεργουμένης κατά την πρώτην συνεδρίασιν του Διοικητικόν Συμβούλιου, ή θητεία λήγει άμα τή συμπληρώσει έτους από του διορισμού των.

Τά εις άντικατάστασιν εκπιπτότων διοριζόμενα τακτικά ή άνακληρωματικά μέλη διορίζονται διά τον ύπόλοιπον χρόνον της θητείας των εκπεσόντων.

6. Το Διοικητικόν Συμβούλιον συνέρχεται εις συνεδριάσιν προσκλήσει του προέδρου, όστις καλεί αυτό όσάκις κήνει τούτο άναγκαιόν ή επί τή έγγραφη αίτήσει τριών τουλάχιστον εκ των μελών, εύρίσκειται εν άπαρτία παρόντων έπτά τουλάχιστον μελών και λαμβάνει άποφάσεις διά της πλειοψηφίας των παρόντων και διά ψήφων ούχι ολιγώτερον των πέντε, εν ίσοψηφίαι ύπερισχύουσής της γνώμης, ύπερ ής έδόθη ή ψήφος του Προέδρου, ή του Προεδρεύοντος Αντιπροέδρου. Επί μυστικής ψηφοφορίας εν ίσοψηφίαι ή πρότασις θεωρείται άπορριφθείσα.

7. Περí των κατά τας συνεδριάσεις συζητήσεων του Διοικητικόν Συμβούλιου και των λαμβανόμενων άποφάσεων τηρούνται, μερίανη του Γραμματέως, πρακτικά, άτινα ύπογράφονται παρά του προέδρου, του Έπιτρόπου της Έπικρατείας, των παραστέλων μελών, του Γενικού Διευθυντού και του Γραμματέως.

Διά κανονισμόν όριθίζεται ειδικώτερον ό τρόπος λειτουργίας του Διοικητικόν Συμβούλιου.

8. Διά Διατάγματος, προκαλουμένου παρά του Υπουργού της Εθνικής Οικονομίας μετά ήτιολογημένην άπόφασιν του Υπουργικόν Συμβούλιου, δύναται να διαλυθή το Διοικητικόν Συμβούλιον διά σοβαράς παραβάσεις των όρισμών του παρόντος νόμου και των παρ' αυτό προβλεπομένων κανονισμών ή δι' άποφάσεις του καταφανώς άντιτιθεμένως πρός τά συμφέροντα του ίδρυματος και τούς σκοπούς της άσφαλίσεως, ή εάν, έξ ύπακοότητος των μελών, δεν ήθελε καταστή δυνατή επί τριμήνιον συγκρότησις άπαρτίας.

Εν τή περιπτώσει καύτη Διοικητική Έπιτροπή, διοριζόμενη διά του αυτού Διατάγματος και άπαρτιζόμενη εκ του Νομικόν Συμβούλου του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, ως Προέδρον, έξ ένός Συμβούλου του Έλεγκτικόν Συνεδρίου και έξ ένός Διευθυντού του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, αναλαμβάνει την διοίκησιν του ίδρυματος μέχρις άνασυγκροτήσεως του Διοικητικόν Συμβούλιου, ήτις δέον να λάβη χώραν έντός τριών τó πολύ μηνών από της διαλύσεως.

Διά την θητείαν των μελών του άνασυγκροτουμένου Διοικητικόν Συμβούλιου ισχύουσιν αι διατάξεις του δευτέρου εδαφίου της παραγράφου 5 του παρόντος άρθρου.

Άρμοδιότης Διοικητικόν Συμβούλιου.

"Άρθρον 16.

1. Το Διοικητικόν Συμβούλιον εκλέγει διά μυστικής ψηφοφορίας τον Προέδρον αυτού και δύο Αντιπροέδρους, τον μέν Προέδρον εκ των υπό στόχθειον α' της παραγράφου 2 του προηγούμενου άρθρου τακτικόν μελών του, τούς δε Αντιπροέδρους, τον μέν ένα εκ των τακτικόν έργοδοτικόν μελών, τον δ' έτερον εκ των τακτικόν έργατικόν τοιούτων.

Μη ύφισταμένων Προέδρου και Αντιπροέδρου το Δ. Συμβούλιον ένεργεί την έκλογήν ταύτην, προσκλήσει και υπό την προεδρείαν του πρεσβυτέρου εκ των τακτικόν μελών αυτού.

Ο Πρόεδρος και οι Αντιπροέδροι άσκουσι τά λειτουργήματα των μέχρι λήξεως της θητείας των, ως μελών.

Οι Αντιπροέδροι άνακληρωσιν τον Προέδρον ελλείποντα, άπόντα ή κωλύμενον, ως περι τούτου θέλει όριση κανονισμός.

2. Το Διοικητικόν Συμβούλιον διαικει τον Προέδρον τó "Ιδρυμα, διαχειρίζεται κατά τον προσφορώτερον τρόπον τά κεφάλαια αυτού, έγκρίνει τον έτήσιον προϋπολογισμόν και άπολογισμόν του ίδρυματος και τó μαθηματικόν αυτού ίσοζύγιον, άποφασίζει την σύστασιν και οργανώσιν, των υποκαταστήματων ή τοπικόν παραρτημάτων του ίδρυματος, εποπτεύει την κανονικήν είσπρασιν των πόρων αυτού και την ταχέαν και κανονικήν χορήγησιν των παροχών, άσκει τας εκ των λοιπών διατάξεων

του παρόντος νόμου και των εις εκτέλεσιν τούτου εκδιδόμενων Διαταγμάτων και κανονισμών, ανατιθεμένων αυτή λειτουργίας και εν γένει έχει την ανωτέραν κατεύθυνσιν και εποπτείαν επί πασών των υπηρεσιών του Ίδρύματος και λαμβάνει και υποδεικνύει μέτρα προς βελτίωσιν και άρτιωτέραν εκπλήρωσιν των σκοπών αυτού.

3. Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου εκπροσωπεί το Ίδρυμα έξωδίκως και δικαστικώς. Δύναται όμως, άποφάσει του Διοικητικού Συμβουλίου, δι' ώρισμένα ζητήματα, ή εκπροσώπησις του Ίδρύματος ν' ανατίθεται εις τους Αντιπροέδρους ή τον Γενικόν Διευθυντήν.

Η εκτός της έδρας του Ίδρύματος εκπροσώπησις αυτού, έξωδίκως και δικαστικώς, δύναται, άποφάσει του Διοικητικού Συμβουλίου, ν' ανατίθεται εις τους οικείους Διευθυντάς των υποκαταστημάτων του Ίδρύματος.

4. Η τοποθέτησις των κεφαλαίων του Ίδρύματος, ή εκποίησης ή υποθήκωσις ή ή ένεχυρίασις περιουσιακών στοιχείων αυτού ή συμβίθασμος ή παραίτησις από δικαστικού άγώνος ένεργείται παρά του εκπροσωπούντος το Ίδρυμα, βάσει άποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

5. Διά πράξεων του Υπουργού της Έθνικης Οικονομίας, εκδιδόμενων προτάσει του Διοικητικού Συμβουλίου και δημοσιευόμενων διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως, δύναται μέρος των εις το Διοικητικόν Συμβούλιον ανατιθεμένων άρμοδιοτήτων να μεταβιβάσθωσι εις τακτικώς έπιτροπιάς άπαρτιζοζόμενας κατά πλειοψηφίαν εκ μελών του.

Αί λεπτομέρειαι της συνθέσεως των τακτικών έπιτροπιών, αι άρμοδιότητες αυτών, ο τρόπος της εκπληρώσεως των έργων των και τής άμοιβής των μελών αυτών καθορίζονται διά των συνιστωσών αυτάς πράξεων του Υπουργού της Έθνικης Οικονομίας.

6. Το Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται να συνιστά:

α) Έκτάκτους έπιτροπιάς εκ μελών αυτού και μή, δι' ών προπαρασκευάζονται ή εκτελούνται άποφάσεις αυτού.

και β) Εις τα υποκαταστήματα του Ίδρύματος έποπτικώς έπιτροπιάς εξ ησφαλισμένων, έργοδοτών και Δημοσίων, Δημοτικών, Κοινοτικών ήπαλλήλων ή έτέρων ειδικών προσώπων, προς παρακολούθησιν της εύρυθμου λειτουργίας της άσφαλίσεως, μελέτην ειδικών ζητημάτων ή υποβολήν εις το Διοικητικόν Συμβούλιον γνωμών περί του προφοριωτέρου τρόπου της κατά τόπους οργανώσεως αυτής.

Ο τρόπος της λειτουργίας, των εκτάκτων και των έποπτικών έπιτροπιών, ή άρμοδιότης αυτών, τα τω διορισμού των μελών και άναπληρώσεως αυτών, τή της πύσεως εκ του άξιώματος και αι άποζημιώσεις αυτών όρίζονται διά των συνιστωσών αυτάς άποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου.

Έπιτροπος της Έπικρατείας.

Άρθρον 17.

1. Παρά τω Διοικητικώ Συμβούλιω παρά ταίς τακτικαίς έπιτροπιάς αυτού ως και παρά τή, περί ής ή παράγραφος 8 του άρθρου 15, Διοικητική Έπιτροπή του Ίδρύματος παρίσταται Έπιτροπος της Έπικρατείας, τούτου δ' έλλείποντος, άπόντος ή κάλυομένου ο άναπληρωτής του Έπιτρόπου της Έπικρατείας.

Ός Έπιτροπος της Έπικρατείας όρίζεται ο Διευθυντής της Έργατικής και Κοινωνικής Προνοίας του Υπουργείου της Έθνικης Οικονομίας, ως άναπληρωτής δέ του Έπιτρόπου της Έπικρατείας, διαρίζεται διά Διατάγματος, προκαλουμένου παρά του Υπουργού της Έθνικης Οικονομίας, εις των Διευθυντών του Υπουργείου τούτου.

2. Ο Έπιτροπος της Έπικρατείας, μετέχει, άνευ ψήφου, των συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, των τακτικών έπιτροπιών ή της Διοικητικής Έπιτροπής, δικαιούμενος να λαμβάνη τον λόγον επί παντός θέματος και να υποβάλη προτάσεις.

3. Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ίδρύματος συνεδριάζει νομίμως και εν άπουσία του Έπιτρόπου της Έπικρατείας, εφ' όσον ούτος προεσκήθη κανονικώς.

4. Άπόφασις του Διοικητικού Συμβουλίου ή τακτικής ή τροπής ή της Διοικητικής Έπιτροπής, ήν ο Έπιτροπος της Έπικρατείας είτε κατά την συνεδρίασιν της λήψεώς της είτε εντός τριών ημερών απ' αυτής ήθελε κρίνη ως άντικειμένη προς τάς διατάξεις του παρόντος νόμου ή των εις εκτέλεσιν αυτού εκδοθησομένων κανονισμών ή ως ασύμφορον διά τ' Ίδρυμα και τους σκοπούς αυτού, δέν εκτελείται μέχρις ού, ει τή αίτήσει του Διοικητικού Συμβουλίου ή της Διοικητικής Έπιτροπής, λύση τήν διαφωνίαν το Συμβούλιον των Κοινωνικών Άσφαλίσεων.

Ο Έπιτροπος της Έπικρατείας δέν έχει δικαίωμα ψήφου κατά την λήψιν άποφάσεως παρά του Συμβουλίου των Κοινωνικών Άσφαλίσεων προς λύσιν της διαφωνίας.

Η, επί της διαφωνίας, άπόφασις του Συμβουλίου των Κοινωνικών Άσφαλίσεων είναι υποχρεωτική διά το Ίδρυμα και εις ούδέν ένδικον μέσον υπόκειται.

5. Εάν το Συμβούλιον των Κοινωνικών Άσφαλίσεων, εντός δέκα ημερών από της λήψεως της σχετικής αίτησεως δέν ήθελεν άποφανθή επί της διαφωνίας, το Διοικητικόν Συμβούλιον ή ή Διοικητική Έπιτροπή ή ή ένδιαφερομένη τακτική Έπιτροπή δύναται να διατάξη την εκτέλεσιν της, εφ' ής διαφωνία, άποφάσεως, χωρίς όμως, εν τού λόγω ότι δέν άπαιφάνθη το Συμβούλιον των Κοινωνικών Άσφαλίσεων επί τή διαφωνίας, ν' απαλλάσσονται τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου ή της Διοικητικής Έπιτροπής ή της τακτικής Έπιτροπής των τυχόν κατά τάς διατάξεις του ποινικού νόμου, ύφ σταμένων εύθυνών.

Έπιτροπικόν Συμβούλιον και διατάξεις περί διαχειρίσεως.

Άρθρον 18.

1. Παρά τω Ίδρύματι, συνιστάται έπταμελής Έποπτικόν Συμβούλιον, αποτελούμενον εκ τριών ανωτέρων δημοσίων ύπαλλήλων, δύο ησφαλισμένων και δύο έργοδοτων.

2. Ο τρόπος του διορισμού των μελών του Έποπτικού Συμβουλίου και των άναπληρωτών αυτών, οι λόγοι άποκλεισμι και έκπτώσεως από του αξιώματος του μέλους, τα της έκλογής Προέδρου και Αντιπροέδρου, ρυθμίζονται υπό των διατάξεων των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 15 και παραγράφου 1 του άρθρου 16.

Ο Πρόεδρος δέον ν' άνήκη εις τα εκ δημοσίων ύπαλλήλων μέλη.

Η θητεία των μελών του Έποπτικού Συμβουλίου είναι διετής. Διά κανονισμού όρισθήσεται εν λεπτομερεία ο τρόπος λειτουργίας του Έποπτικού Συμβουλίου.

3. Το Έποπτικόν Συμβούλιον δύναται, προς εύχερστερον εκτέλεσιν των έργων του, να ζητή την παρ' αυτό άπόσπασ ύπαλλήλων του Ίδρύματος ως και δημοσίων ύπαλλήλων, η εγχείσει του άρμοδίου Υπουργού, κατά τα ειδικώτερον διά κανονισμού όρισθησόμενα.

4. Το Έποπτικόν Συμβούλιον ελέγχει την νομιμότητα τή οικονομικής διαχειρίσεως του Ίδρύματος και οίως δήποτε υπηρεσίας αυτού. Το Έποπτικόν Συμβούλιον κατά τριμηνίαν συτάσει έκθεσιν περί του πορίσματος του ελέγχου της διαχειρίσεως.

5. Αί τυχόν διαφωνία μεταξύ του Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρύματος και του Έποπτικού αυτού Συμβουλίου λύονται τελειωτικώς υπό του Συμβουλίου των Κοινωνικών Άσφαλίσεων, κατά την διά κανονισμού όρισθησομένην διαδικασίαν.

6. Ο τρόπος της οικονομικής διοικήσεως του Ίδρύματος θέλει όρισθή διά κανονισμού.

Οικονομικόν έτος διά το Ίδρυμα είναι το ήμερολογιακόν τούτο.

Αἱ διὰ λογαριασμόν τοῦ Ἰδρύματος ἐνεργούμεναι προμήθειαι, πάσης φύσεως ὑλικοῦ ἐνεργούνται, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ δαπάνης ἄνω τῶν 20000 δραχμῶν, διὰ δημοπρασίας κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

Αἱ προμήθειαι τοῦ Ἰδρύματος ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων Θεωπιμένων εἰσφορῶν.

7. Διὰ κανονισμοῦ θέλουσιν ὁρισθῆ αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ Διοικητικὸν καὶ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος ἢ τὴν Διοικητικὴν αὐτοῦ Ἐπιτροπὴν καὶ τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

Ἑπηρεσίαι.

Γενικὸς Διευθυντής, Προσωπικόν.

Ἄρθρον 19.

1. Τὸ Ἴδρυμα περιλαμβάνει :

α) τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν.

καὶ β) τὰ συνιστώμενα ὑποκαταστήματα καὶ τακτικὰ παραρτήματα.

2. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις διεξάγει τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἰδρύματος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου, τῶν παρὰ τούτου προβλεπομένων κανονισμῶν καὶ Διαταγμάτων καὶ τῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τούτων, ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰσηγείται εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον πᾶν μέτρον χρήσιμον διὰ τὴν ἀριωτέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἰδρύματος ὡς καὶ τὰς ἀναγκαίας τροποποιήσεις τῶν κανονισμῶν, καταρτίζει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν, ὑποβάλλει εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦλάχιστον κατὰ τριετίαν τὸ ἀσφαλιστικὸν ἰσοζύγιον τοῦ Ἰδρύματος συντεταγμένον κατὰ τοὺς ὁρισμὸς κανονισμοῦ, ἐπιμελεῖται, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος, ὑποδεικνύουσα τοὺς προσφορύτερους τρόπους ἐπενδύσεως αὐτῆς καὶ τέλος ἔχει τὴν καθόλου κατεύθυνσιν ἐπὶ πᾶσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος, ὑποκαταστημάτων, τακτικῶν παραρτημάτων, θεραπευτηρίων κλπ. καὶ ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ εἰδικώτερον ὁρισθησόμενα.

3. Τὰ ὑποκαταστήματα καὶ τοπικὰ παραρτήματα ἐπιμελοῦνται τῆς κανονικῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς αὐτὴν ὑπαγομένων προσώπων, τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς χορηγήσεως τῶν παροχῶν καὶ ἐκτελοῦσι τὰ παρὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἀνατιθέμενα ἔργα, τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου.

4. Τὸ Ἴδρυμα διευθύνεται παρὰ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις προΐσταται τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ καθοδηγεῖ, κατευθύνει, ἐποπτεύει καὶ ἐλέγχει πᾶσας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἰδρύματος.

5. Ὁ Γενικὸς Διευθυντής τοῦ Ἰδρύματος διορίζεται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ἑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, ἐκ τῶν κειτημένων διπλωμάτων Νομικῆς Σχολῆς ἢ Σχολῆς Πολιτικῶν ἢ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, μαρτυρημένην εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἀποδεδειγμένην πείραν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν φορέων τῆς Ἀσφαλίσεως.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντής ἀπολύεται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ἑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετ' ἀπόφασιν Συμβουλίου, ἀποτελουμένου ἐξ ἑνὸς Ἀρσπαγίτου ὡς προέδρου, ἑνὸς τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἑνὸς τῶν Νομικῶν Συμβούλων, ἐφόσον ὑφίσταται εἰς τῶν λόγων, δι' οὓς ἀπολύονται αἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Τὰ μέλη τοῦ ἀνωτέρου Συμβουλίου ὀρίζονται, αἰτήσιν τοῦ Ἑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὁ μὲν Ἀρσπαγίτης ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τῆς οἰκείας Σχολῆς, ὁ δὲ Νομικὸς Σύμβουλος ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

6. Ἡ σύνθεσις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος ὁρισθῆσεται διὰ Κανονισμοῦ, ἢ δὲ διεξαγωγῇ αὐτῶν ἐνεργεῖται διὰ τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, ὧν ὁ ἀριθμὸς καὶ ὁ τρόπος διορισμοῦ, ἢ διαβάθμισις, τὰ προσόντα, τὰ πρὸς τὴν θέσιν των ἀσυμβίβαστα, τὰ τῆς προαγωγῆς, τὰ τῶν ἀδειῶν καὶ μετεθέσεων, οἱ λόγοι πειθαρχικῆς διώξεως καὶ ἀπολύσεως, ὡς καὶ πᾶσα γενικῶς λεπτομέρεια σχετικὴ πρὸς τὴν ὑπαλληλικὴν των κατάστασιν ὀρίζονται διὰ Κανονισμῶν.

Διὰ Κανονισμοῦ δύναται νὰ ὀρίζεται, ὅτι διὰ τὴν βεράνωσιν ἢ τὴν ἐπιτείαν ἢ τὴν εἰδικώτεραν κατεύθυνσιν ὠρισμένων εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν χρησιμοποιοῦνται καὶ εἰδικοί ἀνώτεροι δημοῖοι ὑπάλληλοι.

7. Αἱ ἀντιμισθία: ἢ αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ὑπηρετούντων τὸ Ἴδρυμα ὑπαλλήλων καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ὀρίζονται διὰ Κανονισμῶν.

Διὰ μεταγενεστέρων τροποποιήσεων τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ τῇ προηγουμένη παραγράφῳ Κανονισμῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θίγονται εἰς σοβαρὰν ἔκτασιν κειτημένα οὐσιώδη δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ.

8. Οἱ τακτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος προάγονται, ὑποβιβάζονται ἢ ἀπολύονται, μετ' ἀπόφασιν ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐκ τοῦ προέδρου, τῶν δύο ἀντιπροέδρων, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ἰδρύματος, ὀριζομένου κατ' ἔτος παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων τοῦ, περὶ οὗ τὸ προηγουμένον ἐδάφιον, Συμβουλίου, ἐπιτρέπεται ἔφεσις, ἀσκουμένη ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅστις αἱ ἐν προκειμένῳ ἀποφάσεις εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον ὑπόκεινται.

9. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ἑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, θέλουσιν ὁρισθῆ τὰ τῆς μετεκπαίδευσως τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ πρὸς θεωρητικὴν εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τῆς καθόλου κοινωνικῆς πολιτικῆς. Ἡ τοιαύτη μετεκπαίδευσίς δύναται νὰ ἀνατεθῆ διὰ τοῦ ἀνωτέρου Διατάγματος εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ.

Ταμεῖα.— Διοίκησις καὶ ἔλεγχος τῶν Ταμείων.

Ἄρθρον 20.

1. Πάντα τὰ Ταμεῖα καὶ τὰ ἐπιχειρηματικὰ τοιαῦτα, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, καθίστανται ἴδια νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ τελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Πολιτείας, ὡς ἀσκεῖ τὸ Ἑπιτελεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (Διεύθυνσις Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας), εἰς τὴν ἔκτασιν καθ' ἑνὸν τρόπον καὶ δι' ὧν ὀργάνων θέλει ὁρίσῃ Κανονισμὸς.

2. Αἱ καταστατικαὶ διατάξεις ἑκάστου Ταμείου, δι' ὧν καθορίζονται ἢ σύνθεσις καὶ ἢ προεδρεία τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, παραμένουσιν ἐν ἰσχύϊ, ἐφόσον δι' αὐτῶν ὀρίζεται, ὅτι τούτου μετέχουσιν ἀφ' ἑνὸς μέλους, τερτὶς ἐργοδοτῆς ἢ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιχειρήσεως ἀφ' ἑτέρου τοῦλάχιστον τρεῖς ἠσφαλισμένοι καὶ τρίτον δημοῖοι ὑπάλληλοι, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ ἠσφαλισμένων μελῶν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αἴτησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τροποποιοῦνται αἱ ἐν λόγῳ καταστατικαὶ διατάξεις, εἰς τρόπον ὅστε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ περιλαμβάνῃ ὡς μέλη, ἀφ' ἑνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ καὶ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ἰδρύματος, ἀφ' ἑτέρου ἐργοδοτῆς ἢ ἀντιπροσώπου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τρίτον ἠσφαλισμένον ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὁρους :

α) Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ἰδρύματος μελῶν νὰ μὴ εἶναι ἀνώτερος τοῦ

ἀριθμῶν τῶν ἐξ ἐργοδοτῶν ἢ ἀντιπροσώπων τῆς ἐπιχειρήσεως μελῶν.

β) Τὰ ἐξ ἡσφαλισμένων μελῶν νὰ εἶνε ὀλιγώτερα τῶν λοιπῶν μελῶν καὶ περισσότερα τῶν ἐξ ἐργοδοτικῶν ἢ ἀντιπροσώπων τῆς ἐπιχειρήσεως μελῶν.

καὶ γ) Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ εἶνε ἀνώτερος δημοσίου υπάλληλος ἢ ἀνώτερος υπάλληλος τοῦ Ἰδρύματος.

3. Ἡ τροποποίησις τῶν, περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος, καταστατικῶν διατάξεων (διατάξεων νόμων, Διαταγμάτων ἢ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων) ἐνεργεῖται διὰ Διαταγμάτων, προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ ὀφείλει νὰ ἀκούσῃ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐκάστοτε ἐνδιαφερομένου Ταμείου.

4. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὀρισθῆσονται οἱ λόγοι πειθαρχικῆς διώξεως καὶ ἀπολύσεως τῶν δι' ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ταμείων καὶ τῶν ἐπικουρικῶν Ταμείων προσλαμβανόμενων υπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, αἱ ἐπιβαλλόμεναι πειθαρχικαὶ ποιναί, ἡ ἀκολουθητέα διαδικασία ὡς καὶ τὰ ἀρμόδια ὄργανα διὰ τὴν πειθαρχικὴν διώξιν καὶ τὴν ἀπόλυσιν τῶν, ἐν λόγῳ, υπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

Ἀσφαλιστικὴ ἐξυγίανσις τῶν Ταμείων.

Ἄρθρον 21.

1. Ἡ παρὰ τῶν Ταμείων χορηγουμένη εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένους προστασία, δέον:

α) Νὰ μὴ εἶνε κατ' οὐδὲν κατωτέρα τῆς διὰ τῶν ἄρθρων 8, 40, 41, 42, 43, 44, 46 καὶ 47 παράγρ. 3, 4 καὶ 5 τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένης.

καὶ β') Νὰ καλύπτεται διὰ τακτικῶν πόρων, καθωρισμένων δι' ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἀσφαλιστικῶν μαθηματικῶν μεθόδων, αἰτινες ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐν ἄρθρῳ 26 παράγραφος, 2 τοῦ παρόντος εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ἴδρυμα. Ἐὰν ὅμως μεταξὺ τῶν τακτικῶν πόρων περιλαμβάνεται καὶ εἰσφορὰ τοῦ ἐργοδοτοῦ καὶ τοιαῦται τῶν ἡσφαλισμένων, δέον μετὰξὺ τῶν εἰσφορῶν τούτων νὰ ὑφίσταται ἀναλογία οὐχὶ ἐπαχθεστέρα δι' αὐτοὺς ἡσφαλισμένους τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τῶν πρὸς τὸ Ἴδρυμα εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἡσφαλισμένων.

2. Ἐὰν ἡ παρὰ τῶν καταστατικῶν διατάξεων Ταμείου προβλεπομένη προστασία εἶνε εὐρύτερα τῆς παρὰ τῶν ἄρθρων 8, 40, 41, 42, 43, 44, 46 καὶ 47 παράγρ. 3, 4 καὶ 5 θεσπιζομένης, διὰ δὲ τὴν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ὑπὸ στοιχείου β' ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου κάλυψιν αὐτῆς απαιτοῦνται μεγαλύτεροι πόροι τῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου θεσπισμένων, ἀυξάνονται ἀναλόγως αἱ πρὸς αὐτὸ εἰσφοραί, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἡσφαλισμένων. Ἐὰν ὅμως αἱ, ἐν λόγῳ, εἰσφοραὶ εἶνε ἀνώτεροι πλέον τῶν 10 ο) τῶν ἐν ἄρθρῳ 26 παράγρ. 2 καθοριζομένων, διὰ τὴν αὐξήσιν αὐτῶν ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἡσφαλισμένων, διδομένη κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ. Μὴ παρεχομένης τῆς συγκαταθέσεως παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ παρὰ τοῦ ἐνὸς τούτων περιορίζεται ἀναλόγως ἡ παρὰ τῶν καταστατικῶν διατάξεων τοῦ Ταμείου, προβλεπομένη προστασία καὶ μειοῦνται κατὰ τὸ πρέπον μέτρον αἱ χορηγούμεναι παροχαί.

3. Ἡ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁρισμῶν τῶν προηγουμένων παραγράφων τυχὸν ἀναγκαία τροποποίησις τῶν καταστατικῶν διατάξεων (διατάξεων νόμων, Διαταγμάτων ἢ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων) τῶν Ταμείων, ἐνεργεῖται διὰ Διαταγμάτων προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας βάσει ἀσφαλιστικῶν μαθηματικῶν μελετῶν, ἐκτελουμένων ἐνολῆ αὐτοῦ καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ ὀφείλει πρότερον ν' ἀκούσῃ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐκάστοτε ἐνδιαφερομένου Ταμείου.

Ἡ ἐπὶ πάντων τῶν Ταμείων ἐφαρμογὴ τῶν ὁρισμῶν τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, δέον νὰ ἐχῇ συντελεσθῆ ἐντὸς τὸ πλὴν τριετίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

4. Αἱ καταστατικαὶ διατάξεις (διατάξεις νόμων, Διαταγμάτων ἢ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων) τῶν Ταμείων, αἱ μὴ ἀντικείμεναι πρὸς τὰς ἀφορώσας ταῦτα διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων ἐκδοθησομένων Διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν παραμένουσιν ἐν ἰσχύϊ, θέλουσι δὲ κωδικοποιηθῆ εἰς ἐνιαῖον κείμενον διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Αἱ, ἐν λόγῳ, διατάξεις δύνανται νὰ τροποποιῶνται διὰ Διαταγμάτων προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας προτάσει τῶν οἰκείων Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

5. Τὰ ἐπικουρικά Ταμεία διέπονται κατὰ πάντα παρὰ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ἰσχυουσῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων. Ἐὰν ὅμως δι' ἀσφαλιστικῆς μαθηματικῆς μελέτης, ἐκτελουμένης κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, διαπιστωθῆ ὅτι παρ' ἐπικουρικῶν Ταμείων δὲν ὑφίσταται οἰκονομικὴ ἰσορροπία, ἀποκαθίσταται αὕτη, τροποποιούμενων δεόντως ἐκ τῶν καταστατικῶν αὐτοῦ διατάξεων, (διατάξεων νόμων, Διαταγμάτων ἢ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων), ἐκείνων δὲ ὧν καθορίζονται αἱ παροχαὶ καὶ αἱ προϋποθέσεις χορηγήσεως αὐτῶν.

Ἡ τροποποίησις, τῶν ἐν λόγῳ, διατάξεων ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ ὀφείλει ν' ἀκούσῃ προηγουμένης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐνδιαφερομένου Ἐπικουρικοῦ Ταμείου.

6. Τὰ Ταμεία καὶ τὰ ἐπικουρικά Ταμεία ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τούλάχιστον κατὰ τριετίαν, τὰ ἀσφαλιστικὰ αὐτῶν ἰσοζύγια, κατηγορησιμὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰσοζυγίου τοῦ Ἰδρυματος ἐκδοθησομένου κανονισμοῦ.

Διάλυσις Ταμείων.

Ἄρθρον 22.

1. Ἐὰν δι' ἀσφαλιστικῆς μαθηματικῆς μελέτης, ἐκτελουμένης ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, διαπιστωθῆ ὅτι ὀρισμένον Ταμεῖον δὲν δύναται νὰ χορηγῇ τὴν διὰ τῶν ἄρθρων 8, 40, 41, 42, 43, 44, 46 καὶ 47 παρ. 3, 4 καὶ 5, θεσπιζομένην προστασίαν δι' εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἡσφαλισμένων μὴ ὑπερβαίνουσῶν πλέον τοῦ 10 ο) τὰς, ἐν ἄρθρῳ 26 παράγραφος 2, καθοριζόμενας εἰσφοράς, τὸ Ταμεῖον διαλύεται.

Ἐπίσης διαλύεται πᾶν Ταμεῖον ἰδρυμένον ὑπὲρ τῶν μισθῶν ὀρισμένης ἐπιχειρήσεως.

α) Ἐὰν παύσῃ λειτουργοῦσα ἡ ἐπιχειρήσις ὑπὲρ τῶν μισθῶν τῆς ὁποίας συνέστη.

καὶ β) Ἐὰν ὁ, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, ἀριθμὸς τῶν παρ' αὐτῷ ἡσφαλισμένων μειωθῆ πλέον τοῦ ἡμίσεος.

Ἐἰς τὰς, ἐν λόγῳ, περιπτώσεις ἡ διάλυσις ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος καὶ τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

2. Ἡ περιουσία διαλυομένου Ταμείου, τὰ μητρώα καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ τηρούμενα βιβλία περιέρχονται εἰς τὸ Ἴδρυμα ὅπερ καὶ βαρύνεται διὰ τῶν υποχρεώσεων τοῦ διαλυομένου Ταμείου, καθ' ὃ μέτρον θέλει ὁρίσῃ τὸ περὶ διαλύσεως Διατάγμα βάσει τῆς περιουσίας τοῦ Ταμείου καὶ τοῦ παρ' αὐτῷ μαθηματικῶν ἀποθεμάτων ἐκάστου δικαιοῦχου, ὅπερ ἐξυρρίζεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ.

3. Ἀπὸ τῆς διαλύσεως Ταμείου ἢ ἀσφάλισης τῶν παρ' αὐτῷ ἡσφαλισμένων κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου συνεχίζεται παρὰ τῷ Ἰδρύματι, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

4. Οι τυχόν τακτικοί πόροι διαλυμένου ταμείου, οι προερχόμενοι εκ τελών ή δικαιωμάτων ή επί του κοινού επιβολή των οποίων βλέπεται ή επετράπη δια νόμου ή εξ ετησίων εισφορών της επιχειρήσεως, καλυπτομένων δια τούτων τελών ή δικαιωμάτων, αποτελούσι, από της διαλύσεως, ειδικούς πόρους του 'Ιδρύματος και χρησιμεύουσι προς κάλυψιν παροχών χορηγηθεισών παρά του Ταμείου, δι' ός δέν ύφίστατο παρ' αὐτῶ τὸ πρέπον μαθηματικὸν ἀπόθεμα ἢ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τυχόν ἀνεπαρκῶν μαθηματικῶν ἀποθεμάτων τῶν παρὰ τῶ διαλυθέντι Ταμείῳ ἠσφαλισμένων καὶ μὴ καρισταμένης τοιαύτης ἀνάγκης ὡς ἀσφάλιστρα διὰ τὴν πρόσθετον ἀσφάλισίν τῶν προσώπων, ἄτινα εἰς περίπτωσιν μὴ διαλύσεως τοῦ Ταμείου θὰ ἠσφαλιζόντο παρ' αὐτῶ.

5. Δι' ἕκαστον ἠσφαλισμένον ὁ χρόνος ἀσφαλίσεώς του παρὰ τῶ διαλυθέντι Ταμείῳ λογίζεται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως πρὸς τῶ 'Ιδρύματι κατὰ τῆς ἀναπηρίας, γήρατος καὶ τοῦ θανάτου ἢ δὲ διὰ τόν, ἐν λόγῳ χρόνον κατὰτάξεις ἑκάστου τούτων εἰς τὰς μισθολογικὰς κλάσεις τοῦ ἄρθρου 3 ἐνεργεῖται βίαιε τῆς περιπτώσεως τοῦ διαλυθέντος Ταμείου καὶ τοῦ παρ' αὐτῶ μαθηματικῶ ἀποθέματος τοῦ ἠσφαλισμένου ὅπῃ ἐξελοῖται κατὰ τοῆς ὁρισμοῦς τοῦ, περὶ οὗ ἡ παράγραφος 3, κανονισμοῦ.

6. Κανονισμὸς θέλει προνήτη διὰ τὴν πρὸς λήξιν παρὰ τῶ 'Ιδρύματι τοῦ μὴ ἐκ δημοσίου ἀναλλήλων προσωπικοῦ τῶν διαλυμένων Ταμείων.

7. Τὸ Ταμεῖον τῶν Μεταλλευτῶν δύναται νὰ διαλυθῆ διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατάγματος «περὶ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Ιδρύματος».

Διαλυομένου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν αἱ βερύουσαι τοῦτο καὶ τοὺς οἰκείους ἐργοδοτας παροχαὶ χορηγοῦνται τοῦ λοιποῦ παρὰ τοῦ 'Ιδρύματος, εἰς ὃ περιέρχεται ἡ περιουσία τῶ ἐν λόγῳ Ταμείου, οἱ δ' ἐκτελοῦντες τὴν ὑπηρεσίαν τούτου μόνιμοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας, λόγῳ καταργήσεως θέσεως καὶ προσλαμβάνονται μετὰ τῶν ἐκτάκτων παρὰ τῶ 'Ιδρύματι, ὡς τακτικοὶ ὑπάλληλοι.

8. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως κατὰ τ' ἀνωτέρα τοῦ Ταμείου τῶν Μεταλλευτῶν οἱ παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες σύνταξιν ἀναπηρίας, ὑποβλήθῃσονται εἰς ἐπανεξέτασιν τῆς καταστάσεως τῆς υγείας των παρὰ δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2 ἐφαρμόζονται καὶ ἐν προκειμένῳ, τῆς ἐπανεξετάσεως λογιζομένης, ὡς προκαλουμένης παρὰ τοῦ 'Ιδρύματος.

Ἐκ τῶν, ἐν λόγῳ, συνταξιούχων μόνον εἰς τος παρὰ δευτεροβαθμίου ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, κριθησομένους κατὰ τὸ ἄρθρον 40 παράγραφος 1 ὡς ἀναπήρους θέλουσι βασιλοουθήσῃ, χορηγοῦμεναι παρὰ τοῦ 'Ιδρύματος αἱ παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀπονεμηθεῖσαι συντάξεις, ἑκάστης τῶν ὁποίων εὐ ἐτησίαν ποσὴν δέν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι κατώτερον ἐπὶ ἀναπηρίας μὲν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 40 παράγραφος 4 ὁριζομένου σταθεροῦ ποσοῦ ἐπὶ ἀπολύτου δὲ ἀνικανότητος ἐκ τοῦ, ἐν λόγῳ, ποσοῦ ἠϋξημένου κατὰ 50 ο). Οἱ ὁρισμοὶ τοῦ ἄρθρου 40 παράγραφος 6 ἐδάφιον α' ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὰς ἐν λόγῳ συντάξεις.

Συγχωνεύσις Ταμείων.

Ἄρθρον 23.

1. Ταμεία, ὧν αἱ καταστατικαὶ διατάξεις ἱκανοποιούσι τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 20 παράγραφος 2 καὶ 21 παρ. 1, δύναται νὰ συγχωνεύωνται εἰς ἐνιαῖον Ταμεῖον.

2. Ἡ συγχωνεύσις ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κατ' αἰτήσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνδιαφερομένων Ταμείων, βάσει ἄφ' ἐνὸς ἀσφαλιστικῆς μαθηματικῆς μελέτης, ἐκτελουμένης ἐντολῆ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ ἄφ' ἐτέρου γνώμης τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπῃ ὀφείλει ν' ἀκούσῃ προηγουμένως τὰ Διοικητικὰ Συμβόλια τῶν συγχωνευομένων Ταμείων.

3. Τὸ ἐκ τῆς Συγχωνεύσεως προκύπτον Ταμεῖον ὑποκαθίσταται εἰς τὰ δικαιώματά του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν εἰς αὐτὸ συγχωνευομένων, διενεργεῖ τοῦ λοιποῦ τὴν ἀσφάλισιν τῶν παρὰ τούτοις ἠσφαλισμένων καὶ ὑπὸκειται εἰς τὰς περὶ τῶν Ταμείων διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

4. Πᾶν Ταμεῖον, αἰτήσῃ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ συγχωνεῖται πρὸς τὸ Ἴδρυμα διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, βάσει ἀσφαλιστικῆς μαθηματικῆς μελέτης περὶ τοῦ Ταμείου, ἐκτελουμένης μερίμνη τοῦ 'Ιδρύματος.

Ἐπὶ τῆς τοιαύτης συγχωνεύσεως ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2, 3, 4, 5 καὶ 6 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου λογιζομένου ὡς διαλυομένου.

5. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, βάσει ἀσφαλιστικῆς μαθηματικῆς μελέτης, ἐκτελουμένης μερίμνη τοῦ 'Ιδρύματος καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ ἀπόρασιν τῶν Διοικητικῶν Συμβολίων τῶν διὰ τῶν νόμων 3460, 4434, ἄρθρα 2, 3 καὶ 4 καὶ 5243 ἰδρυμένων Ταμείων, δύναται ν' ἀνατεθῆ εἰς τὸ Ἴδρυμα ἡ διενέργεια τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου τῶν παρὰ τοῖς, ἐν λόγῳ, Ταμείοις ἠσφαλισμένων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2, 3, 4, 5 καὶ 6 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσιν ἀναλόγως, τοῦ περὶ οὗ ὁ νόμος 5243 Ταμείου διαλυομένου, τοῦ δὲ κλάδου ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου, ἑκάστου τῶν, περὶ ὧν οἱ νόμοι 3460 καὶ 4434 ἄρθρα 2, 3 καὶ 4 Ταμείων λογιζομένου ὡς αὐθυπάρχοντος Ταμείου ἐπίσης διαλυομένου.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ, ἐν λόγῳ, Διατάγματος καταργοῦνται αἱ πρὸς τὰ ἀνωτέρα Ταμεία εἰσφοραὶ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ καθωρισμέναι ὑπὲρ τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀναπηρίας, τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου.

6. Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον δύναται νὰ συγχωνεῖται πρὸς τὸ Ταμεῖον παρ' ᾧ εἶναι ἠσφαλισμένα τὰ καὶ παρ' αὐτοῦ προστατευόμενα πρόσωπα.

Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἰσχύουσι καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει, διὰ δὲ τοῦ περὶ συγχωνεύσεως Διατάγματος καθορίζονται ἄφ' ἐνὸς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως προκύπτοντος Ταμείου τρουμένου τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 20 παράγραφος 2 ἐδάφιον δεύτερον καὶ ἄφ' ἐτέρου αἱ χορηγητέαι παροχαὶ καὶ αἱ προϋποθέσεις χορηγήσεώς των.

Διακανονισμὸς ἐτέρων ἀσφαλιστικῶν σκοπῶν ὑπηρετουμένων παρὰ Ταμείων.

Ἄρθρον 24.

1. Εἰς περίπτωσιν ἐκδόσεως τῶν παρὰ τῶν ἄρθρων 12 παράγραφος 2 καὶ 23 παράγραφος 4 προβλεπομένων Διαταγμάτων, τὰ Ταμεία, περὶ ὧν οἱ νόμοι 3460 καὶ 4434 ἄρθρα 2, 3 καὶ 4 θέλουσι περιορισθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας, τὴν ὁποίαν θὰ διεξαγάγοι βάσει τῶν περὶ αὐτῆς κειμένων διατάξεων καὶ διὰ τῶν πόρων, οἱ ὁποῖοι θ' ἀπομεινωσιν εἰς αὐτὰ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν προαναφερομένων Διαταγμάτων.

2. Μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 12 παρ. 2 καὶ 23 παράγραφ. 4, Διαταγμάτων τὰ ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἀναφερόμενα Ταμεία δύναται νὰ καταργηθῶσι διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπῃ ὀφείλει πρότερον ν' ἀκούσῃ τὰ Διοικητικὰ Συμβόλια αὐτῶν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος θέλει συσταθῆ ἴδιον νομικὸν πρόσωπον δημοσίου Δικαίου ἀποκαλούμενον «Κεφάλαιον Ἀνεργίας», πρὸς διενέργειαν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας, τῶν καπνεργατῶν, μωλεργατῶν καὶ ἀρτεργατῶν. Τὰ κεφάλαια καὶ οἱ πόροι τῶν καταργουμένων Τα-

μείων θέλουσι περιέλθῃ εἰς τὸ Κεφάλαιον Ἀνεργίας, τοῦτο δὲ θέλει ἀναλάβῃ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν κατὰ τοὺς κατωτέρω ὁρισμούς.

Ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς Πολιτείας ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου Ἀνεργίας θ' ἀσκήται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἄρθρου 20 παράγραφος 1.

3. Διὰ τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐκδοθησομένου Διατάγματος ὁρισθῆσονται ἡ ἔδρα καὶ τὰ τῆς διοικήσεως (συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἄρθρου 20 παράγραφος 2 ἐδ. δεύτερον) διαχειρίσεως, τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων, ἐκπροσωπήσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας, ὁ τρόπος ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ, ἢ διὰ τὸν εὐχερέστερον ὑπολογισμόν τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν κατὰ τὰς τῶν παρ' αὐτῶν ἠσφαλισμένων εἰς μισθολογικὰς κλάσεις καὶ αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πόρων αὐτοῦ χορηγῆται παροχαὶ καὶ αἱ προϋποθέσεις καὶ ὁ τρόπος χρηρηγήσεως τῶν.

Αἱ παροχαὶ τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας, θὰ παραγράφωνται μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς καταστῶσιν ἀπαιτηταί.

4. Διὰ τὴν καταβολὴν καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων πρὸς τὸ Κεφάλαιον Ἀνεργίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπαιτήσεων τούτων θὰ ἰσχύσωσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 27 καὶ 28 τοῦ παρόντος.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 30 θέλουσιν ἰσχύῃ καὶ διὰ τὸ Κεφάλαιον Ἀνεργίας, αἱ δὲ τοῦ ἄρθρου 49 διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ χορηγούμενας παροχάς.

Αἱ μεταξὺ τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν ἀναφύμεναι ἀμφισβητήσεις καὶ διαφοραὶ θὰ ἐκδικάζωνται παρὰ τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τῶν προβλεπομένων παρὰ τοῦ παρόντος νόμου, κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ εἰδικώτερον ὁρισθησόμενα.

Τὸ προσωπικὸν τῶν, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 2, Ταμείων, μετὰ τὴν κατάρτησιν των, θέλει προσληθῆ παρὰ τῶν Κεφαλαίων Ἀνεργίας ἢ τῶν Ἰδρυμάτων καθ' ἃ θέλει ὁρίσῃ κανονισμός.

5. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος τοῦ Ταμείου Προνοίας, περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ νόμου 4748, καθίσταται ἴδιον νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου τελούν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Πολιτείας (Ἰπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Διευθύνσεις Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας) καὶ περιορίζεται εἰς τὴν χορήγησιν ἐφ' ἅπαξ ἢ μηνιαίων βοηθημάτων εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν παραγράφων 2, 3 καὶ 4 του, ἐν λόγῳ, νόμου, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ εἰδικοῦ κανονισμοῦ, περὶ οὗ ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ αὐτοῦ νόμου τροποποιουμένη διὰ Διαταγμάτων, προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τοῦ, ἐν λόγῳ, Ταμείου καὶ ἀκρόασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο. Α. Π.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Οἰκονομικὴ Ὀργάνωσις.

Πόροι τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 25.

1. Τὸ Ἴδρυμα ἔχει ὡς πόρους :

- α) Εἰσφοράς τῶν παρ' αὐτῶ ἠσφαλισμένων καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας τῶν ἠσφαλισμένων.
- β) Τὰ ποσά, τὰ προερχόμενα ἀφ' ἐνὸς ἐκ τῆς τυχόν συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν συνταξιούχων εἰς τὰς δαπάνας διὰ τὴν χορήγησιν, εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οικογενειῶν των, τῆς ἰατρικῆς περιθαλάψεως καὶ τῆς προσθέτου περιθαλάψεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ἰδρυματος πωλήσεως τῶν χρησίων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως ἐντύπων, ἅτινα θέλουσιν ὁρίσῃ κανονισμοί.
- γ) Τοὺς τόκους καὶ τὰς πάσης φύσεως προσόδους ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

καὶ δ) Πᾶν ἔσοdon πραγματοποιούμενον παρ' αὐτοῦ ἐκ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας.

2. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν ἐγκαταστάσεως καὶ πρώτης λειτουργίας τοῦ Ἰδρυματος ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον νὰ συναμολογήσῃ δάνειον ὑπὸ τὴν ἐγγύτησιν τοῦ Κράτους μετ' ἐγκρίσιν τοῦ ποσοῦ καὶ τῶν ὄρων τοῦ δανείου ὑπὸ τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ δάνειον τοῦτο δύναται νὰ παρασχεθῇ καὶ παρὰ τῶν ὑφισταμένων Ὄργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Τὰ διὰ τὴν σύναψιν τῶν κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον συνδράσεων δανείων ἐγγράφα συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου.

3. Πόροι ἐκάστου Ταμείου εἶναι :

α) Αἱ πρὸς αὐτὸ εἰσφοραὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἠσφαλισμένων καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ προβλεπόμεναι παρὰ τῶν καταστατικῶν αὐτοῦ διατάξεων, ἢ τῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 21, Διαταγμάτων.

β) Τὰ ἔσοδα ἢ αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ χορηγίαι αἱ προερχόμεναι ἢ καλυπτόμεναι ἐκ τελῶν ἢ δικαιωμάτων, ὧν ἡ ἐπὶ τοῦ Κοινοῦ ἐπιβολὴ προβλέπεται ἢ συγχρηθεῖται ἐκ διατάξεων νόμων.

Οἱ πόροι τοῦ παρόντος καὶ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ἀποκαλοῦνται ἀκατακτάτοι πόροι τοῦ Ταμείου.

γ) Τὰ ἔσοδα, τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς τυχόν πωλήσεως παρ' αὐτοῦ τῶν παρὰ τῶν καταστατικῶν αὐτοῦ διατάξεων προβλεπομένων ἐντύπων, τῶν χρησίων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως.

δ) Οἱ τόκοι καὶ αἱ πάσης φύσεως προσόδοι ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

καὶ ε) Πᾶν ἔσοdon πραγματοποιούμενον ἐκ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας.

Εἰσφοραί.

Ἄρθρον 26.

1. Τὸ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὸ Ἴδρυμα διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὁρίζεται δι' ἐκάστον ἠσφαλισμένον ἀναλόγως τῆς μισθολογικῆς κλάσεως εἰς ἣν οὗτος ἐκάστοτε ἀνήκει καὶ κατανέμεται εἰς βάρος τοῦτοῦ καὶ τοῦ οἰκείου ἐργοδοτοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον :

Α') Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων ἀποτελούντων μέλη πληρωμάτων πλοίων ἢ πλοιαρίων :

Μισθολογικὴ κλάσις	Ποσὸν εἰσφορᾶς εἰς δραχμάς	Εἰς βάρος ἠσφαλισμένου δραχμαὶ	Εἰς βάρος ἐργοδοτοῦ δραχμαὶ
I	0,25	0,10	0,15
II	0,75	0,45	0,40
III	1,20	0,55	0,65
IV	1,60	0,70	0,90
V	2,00	0,90	1,10
VI	2,40	1,10	1,30
VII	2,75	1,25	1,50
VIII	3,30	1,50	1,80
IX	4,10	1,85	2,25

Β) Δι' ἐκάστον τῶν λοιπῶν ἠσφαλισμένων.

Μισθολογικὴ κλάσις	Ποσὸν εἰσφορᾶς εἰς δραχμάς	Εἰς βάρος ἠσφαλισμένου δραχμαὶ	Εἰς βάρος ἐργοδοτοῦ δραχμαὶ
I	0,50	0,20	0,30
II	1,50	0,65	0,85
III	1,40	1,10	1,30
IV	3,20	1,45	1,75
V	4,00	1,80	2,20
VI	4,80	2,15	2,65
VII	5,50	2,50	3,00
VIII	6,60	3,00	3,60
IX	8,20	3,70	4,50

2. Αἱ πρὸς τὸ Ἴδρυμα εἰσφοραὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀναπήγιας, γήρατος καὶ θανάτου ὁρίζονται δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας καὶ δι' ἐκάστον ἠσφαλισμένον, ἀναλόγως τῆς μισθολογικῆς κλάσεως εἰς ἣν οὗτος ἐκάστοτε ἀνήκει καὶ κατανέμεται εἰς βάρος τοῦτοῦ καὶ τοῦ οἰκείου ἐργοδοτοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον :

λογικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἐκάστοτε ὑπάγεται οὗτος, ὡς ἀκολούθως :

Μισθολογικὴ κλάσις	Ποσὸν εἰσφορᾶς εἰς δραχμάς	Εἰς βάρος ἠσφαλισμένου δραχμαὶ	Εἰς βάρος ἐργοδότης δραχμαὶ
I	0,75	0,35	0,40
II	2,25	1,00	1,25
III	3,60	1,60	2,00
IV	4,80	2,20	2,60
V	6,00	2,75	3,25
VI	7,20	3,30	3,90
VII	8,25	3,70	4,55
VIII	9,90	4,45	5,45
IX	12,30	5,55	6,75

3. Ἐὰν συνταξιούχος πραγματοποιήσῃ ἡμέρας ἐργασίας ἡλικίας τοῦτο νὰ συνεπάγεται λήξιν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν (ἄρθρον 41 παράγραφος 1) ἢ εἰσφορά συνίσταται ἐκ μόνου τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 1 περίπτωσις Α καὶ Β βρῶντος τὸν ἐργοδότην ποσοῦ καὶ βαρύνει τούτον καὶ μόνον.

Ἐν τῇ περιπτώσει τῆς προηγουμένης παραγράφου αἱ εἰσφοραὶ διατίθενται ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας.

4. Τὸ ποσὸν τῶν πρὸς ἕκαστον Ταμεῖον εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων ὀρίζεται παρὰ τῶν καταστατικῶν αὐτοῦ διατάξεων ἢ τῶν διατάξεων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 21 ἐκδιδόμενων Διαταγμάτων.

5. εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία μεταξύ ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούγων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐργοδοτῶν ἀφ' ἑτέρου, περὶ ἐπαυξήσεως τοῦ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους βαρύνοντος τοῦς ἠσφαλισμένους τμήματος τῆς εἰσφορᾶς ἢ περὶ μεταθέσεως τῆς εἰσφορᾶς εἰς βάρος τοῦ συνταξιούχου.

Καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν.

"Ἄρθρον 27.

1. Διὰ τὴν πρὸς τὸν οἰκείον φορέα τῆς ἀσφαλίσεως καταβολῆν τῶν εἰσφορῶν εὐθύνεται ὁ ἐργοδότης.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος παρέχῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐργατικὴν ἢ ὑπηρεσιακὴν ἐναντὶ μισθοῦ εἰς ἐργοδότην, ὅστις ὅμως δὲν εἶνε ὁ ἐκμεταλλούμενος τῆς σχετικῆς ἐπιχείρησιν, διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν εὐθύνονται ἀλληλεγγύως καὶ ἀδιακρίτως ὁ, ἐν λόγῳ, ἐργοδότης καὶ ὁ ἐκμεταλλούμενος τὴν ἐπιχείρησιν.

2. Ὁ ἐργοδότης ἐντὸς ἐπτά τῶν πολλῶν ἡμερῶν ἀφ' ἑκάστης ἡμέρας πληρωμῆς πρὸς αὐτοῦ τοῦ μισθοῦ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸν οἰκείον φορέα τῆς ἀσφαλίσεως, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ, τὰς εἰσφορὰς διὰ τὰς πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πραγματοποιηθείσας πρὸς τῶν ἠσφαλισμένων ἡμέρας ἐργασίας.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως, πρὸς εἰσπραξίαν τῶν εἰσφορῶν, ἐκδίδουσι καὶ χρησιμοποιοῦσιν ἐν ὄνομα, ταῦτα ἀπολαμβάνουσι τῆς νομικῆς προνομίας τῆς θεσπισμένης διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκδιδόμενα χρετώσημα.

3. Κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ὁ ἐργοδότης δικαιούται νὰ παρακρατῇ τὰ τμήματα τῶν εἰσφορῶν, τὰ βαρύνουσι τούτους κατὰ τὴν προηγουμένην ἀρθρον, προκειμένου περὶ τοῦ Ἰδρυμάτος ἢ κατὰ τὰς οἰκείας καταστατικὰς διατάξεις ἢ τῶν προποσῶν αὐτῶν Διατάγμων, προκειμένου περὶ Ταμεῖου. Τὸ, ἐν λόγῳ, δικαίωμα τοῦ ἐργοδότητος ἀποσβέννυται, ὡς αὐτὸς δὲν ἀπαιτῆται ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς σχετικῆς ἡμέρας πληρωμῆς τῶν μισθῶν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους.

4. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλλῃ ἀμφοτέρωθεν εἰς τὸν οἰκείον φορέα ἀσφαλίσεως τὰ, ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων, παρακρατηθέντα κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσὰ, διαγράφεται τὸ ἀδικημα τῆς ὑπεξαίρεσεως.

5. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότητος μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν πρὸς τὸν οἰκείον φορέα τῆς ἀσφαλίσεως δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠ-

σφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν.

Εἰσπραξίαι καθυστερουμένων εἰσφορῶν καὶ ἀπαιτήσεων. "Ἄρθρον 28.

1. Εἰσφοραὶ, μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς παραγράφου 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἐπιβαρύνονται διὰ τοῦ νομίμου τόκου ὑπερμερίας, ὅστις ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς λήξεως τῆς, ἐν λόγῳ προθεσμίας.

2. Δι' εἰσφορὰς, καθυστερουμένας πλὴν τοῦ διμήνου, δύναται νὰ ἐπιβάλληται εἰς βάρος τῶν ἐργοδοτῶν κατὰ τῶν διὰ κανονισμῶν ὀρισθησομένων ὁργανῶν τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως πρὸς τὸν τέλος, ἴσον πρὸς τὰ εἰκοσιν ἑκατοστὰ τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν.

3. Αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀπαιτήσεις τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, τόκων ὑπερμερίας, προσθέτων τελῶν ἢ διακινῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 51 παράγραφος 2 ἢ ἐπαυξήσεων τῶν εἰσφορῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 73 ἢ ἐκ καταλογισμῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 74 εἰσπράττονται διὰ τῶν Δημοτῶν Ταμείων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοτικῶν ἐσόδων», ἐνισχυομένης πρὸς τοῦτο τῆς ταμειακῆς ὑπερηκτικῆς τοῦ Κράτους, κατὰ τὰ διὰ Διαταγμάτων, προκειλουμένων παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρυμάτος, ἐκάστοτε ἐπιβόμεια διὰ τοῦ ἀναγκαίου πρὸς προσωπικῶν ἐκ ταμειακῶν γοχηματέων β τῆς εἰσεως καὶ δημοτικῶν εἰσπρακτιῶν.

Οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως δύναται νὰ ὑποχρεωθῶσι, ὅπως καταβάλωσιν εἰς τὸ Δημόσιον τὰς διακινῶν, ὡς συνεπάγεται δι' αὐτὸ ἢ διὰ τῆς ταμειακῆς αὐτῶν ὑπερηκτικῆς ἀναγκαστικῆς εἰσπραξίσεως τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν, τοῦ κατ' ἐπί τῆς καταβλητέου ποσῷ ὀριζομένου καὶ κατανομομένου εἰς βάρος ἐκάστου φορέως διὰ πράξεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν, δημοτερουμένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

4. Ὡς τίτλοι διὰ τὴν παρὰ τῶν ταμείων βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίαν τῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω, ἀπαιτήσεων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως θέλουσι χρησιμότητι καταστάσεις ὀφειλετῶν, συντασσόμενα καὶ ἀποστελλόμενα εἰς τὰ ταμεῖα παρὰ τῶν δικαιούγων φορέων τῆς ἀσφαλίσεως.

5. Κατὰ τῆς τοιαύτης ἐκτελέσεως ἐπιτρέπεται ἐνστάσεις ὑποβάλλωμεναι, κατὰ τὰ διὰ κανονισμῶν εἰδικῆς ὀρισθησομένης, καὶ ἀπειθυνόμεναι κατὰ τῶν οἰκείων φορέων τῆς ἀσφαλίσεως καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ, διὰ λογαριασμῶν αὐτῶν διώκοντος, ἀνευ εὐθύνης του, Δημοτικοῦ Ταμεῖου.

Αἱ ἐνστάσεις ἐκδικάζονται ἀνεκλήτως παρὰ τοῦ πρωτοβαθμίου μὲν διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ποσῶν μὴ υπερβαίνοντων τὰς 20000 δραχμ., παρὰ τοῦ Δευτεροβαθμίου δὲ Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, προκειμένου περὶ ἀνωτέρου ποσῷ.

6. Ἐν περιπτώσει εἰσπράξεως τῶν ἀπαιτήσεων φορέως ἀσφαλίσεως διὰ πλειστηριασμοῦ, αὐτὰ κατατάσσονται προνομικῶς μετὰ τῶν προνομικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἀριθμοῦ 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν ἐνδεχομένῃ δὲ ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἀπομεινόντος ὑπολοίπου πρὸς ἐντελῆ ἐξόφλησιν, αἱ οὕτω συντρέχουσαι προνομικαὶ ἀπαιτήσεις κατατάσσονται συμμέτρως.

7. Τὸ δικαίωμα τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως πρὸς εἰσπραξίαν τῶν, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3, ἀπαιτήσεων πωληγράφεται μετὰ τριετίας, ἀφ' ἧς αὐτὰ κατέστησαν ἀπαιτήσιμα.

Ἐπὶ τῆς τοιαύτης πωληγραφῆς ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ βραχυπροσθέτων παραγραφῶν.

8. Εἰσφοραὶ, ἀδικησολογητῶς εἰσπραχθεῖσαι, ἐπιστρέφονται παρὰ τοῦ οἰκείου φορέως τῆς ἀσφαλίσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐντόκιως πρὸς 50%.

Ὁ διὰ τὴν ἐπιστροφήν τῶν ἀδικησολογητῶς εἰσπραχθειῶν εἰσφορῶν ἐνδιαφερόμενος ἠσφαλισμένος δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν αὐτὴν εὐθείας εἰς αὐτὸν πληρωμὴν τοῦ ἐκ τούτων βρῶντος αὐτὸν ποσῷ μετὰ τῶν ἀλλογούτων τόκων.

Υποθέσεις κεφαλαίων.

Άρθρον 29.

1. Τα διαθέσιμα κεφάλαια των φορέων της ασφάλισως δύνανται να επενδύονται εις χρεώγραφα του Κράτους ή εις κινητάς αξίας ή γγυμημένας παρ' αυτού ή να διατίθενται είτε προς απόκτησιν προσδοφών ακινήτων δι' εκμετάλλευσιν ή εγκατάστασιν των γραφείων των ή είτε προς χορήγησιν δανείων επί πρώτη υποθήκη είτε τέλος επί τη έγγραφοι του Κράτους, εις δάνεια προς εκτέλεσιν έργων γενικωτέρας χρησιμότητος δια την Έθνικην Οικονομίαν.

2. Το Ίδρυμα και οι παρὰ τοῦ Συμβουλίου των Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων ὀριζόμενοι φορεῖς τῆς ασφάλισως δύνανται νὰ διαθέτῃσι μέρος τῆς περιουσίας των:

α) Πρὸς ἐπέκτασιν καὶ πλουτισμόν, χάριν τοῦ ἔργου τῆς ασφάλισως, τῶν ἐκασταχοῦ τυχόν ἀνεπαρκῶν θεραπευτηρίων (ιατρείων, νοσοκομείων, σανατορίων, μαιευτηρίων, παιδοκομικῶν σταθμῶν ἢ ὑδροθεραπευτηρίων) τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος, εἰς Δήμους, Κοινότητες, ἰδρύματα ἢ φιλανθρωπικὰς ὀργανώσεις.

β) Πρὸς ἀπόκτησιν ἰδίων θεραπευτηρίων, ὅπου κρίνουνσι αὐτὰ ἀνεπαρκῆ ἢ μὴ συμφέρουσαν τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν διὰ τοῦς σκοποὺς τῆς ασφάλισως.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἔδαφίου α' οἱ ἐνδιαφερόμενοι φορεῖς τῆς ασφάλισως δικαιοῦνται νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν θεραπευτηρίων καὶ νὰ ἐναγκῶν ἔλεγχον ἐπὶ τούτων εἰς ἐκτασιν καθοριζομένην διὰ τῶν μετὰ αὐτῶν (τῶν φορέων) καὶ τῶν δήμων, κοινοτήτων, ἰδρυμάτων καὶ φιλανθρωπικῶν ὀργανώσεων, συναπομμένων συμφωνιῶν. Ἡ ἐκτασις τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐνδιαφερομένων φορέων τῆς ασφάλισως εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Κρατικῶν θεραπευτηρίων ὡς καὶ τοῦ ἐπὶ τούτων ἀσκήτου ἔλεγχου καθορίζεται δι' ἀποφάσεων τῶν Ἰπουργῶν Ἑθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Ὑγιεινῆς.

2. Τοῦ Δημόσιον, οἱ δήμοι καὶ κοινότητες δύνανται νὰ παραχωρῶσι δωρεάν, κατὰ κυριότητα, εἰς τὸ Ίδρυμα τὰ κατάλληλα γήπεδα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν, ἐν τῷ ἔδαφίῳ β' τῆς προηγούμενης παραγράφου, σκοπῶν.

3. Διὰ κανονισμοῦ καθορισθῆσεται εἰδικώτερον καὶ ἐν λεπτομερεῖα ἢ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχάς, τὰς τιθεμένας διὰ τῶν ἀνωτέρω παραγράφων, ἀκολουθητέα κατὰ τῶν φορέων τῆς ασφάλισως οἰκονομικὴ πολιτικὴ.

4. Οἱ φορεῖς τῆς ασφάλισως, δύνανται, κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, νὰ προεξωφλοῦν εἰς τοὺς συνταξιούχους των τρεῖς τὸ πολὺ μηνιαίας δόσεις τῶν ἐτησίων συντάξεων ἐπὶ μηνιαίῳ τόκῳ καὶ ἀφαιλίτῳ 1 ο/ο.

Φορολογικαὶ ἀπαλλαγῆαι καὶ δικονομικὰ προνόμια.

Άρθρον 30.

1. Οἱ φορεῖς τῆς ασφάλισως ἀπαλλάσσονται παντὸς δημοσίου, δημοτικῆς, κοινοτικῆς ἢ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ ἢ τηλεγραφικοῦ ἢ τηλεφωνικοῦ, ὡς καὶ δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην των καὶ τέλος ἀπολαύων ἀνεξαιρέτως ἀπασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ προνομίων, δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὡς ἐὰν εἴναι αὐτὸ τὸ Δημόσιον.

2. Ἡ καταβολὴ πρὸς τῶν φορέων τῆς ασφάλισως πάσης φύσεως ἀποζημιώσεως ἢ ἀντιμισθίας, διὰ παρεχομένην εἰς αὐτοὺς ἐργασίαν, δὲν ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου οὐδὲ εἰς πληρωμὴν φόρου καθαρᾶς προσόδου.

3. Διὰ πᾶσαν ὀφειλὴν τῶν φορέων τῆς ασφάλισως ὁ τόκος εἰς πᾶσαν περιπτώσιν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

4. Οὐδέποτε διατάσσεται προσωρινὴ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν φορέων τῆς ασφάλισως, ἐπὶ πάσης δὲ τελεσιδικίου ἀποφάσεως κατ' αὐτῶν ἔχει ἀκασταλτικὴν δυνάμιν ἢ ὑπὸ τούτων ἀσχυρμένη αἰτησις ἀκίρεσεως ὡς καὶ ἡ πρὸς ἐνάσεισιν ταύτης προθεσμία.

5. Ὁ εἰς τοὺς φορεῖς τῆς ασφάλισως ἐπιβαλλόμενος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὄρκος δίδεται ὑπὸ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου ὀριζόμενου προσώπου.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὁ ποιοῦτος ὄρκος δικυπόκειται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν, εἰς τὴν προποσίησιν δὲ ταύτην τοῦ τύπου δύνανται νὰ προσβῆ ὁ δίδων τὸν ὄρκον κατὰ τὴν δόξιν αὐτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁπίαν ὁ ὄρκος διετυπώθη ἄλλως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνεγκλίαι ἢ ἔκδοσις περὶ τούτου ἀποφάσεως.

6. Ἀπασαὶ αἱ δίκαι τῶν φορέων τῆς ασφάλισως εἰσάγονται παρ' αὐτοῦ ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς νόμοι προτετιμημένα τὴν ὁγδὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλητεῦσεως ἀνευ προέξεως προτιμῆσεως.

7. Ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν φορέων τῆς ασφάλισως, τελεσιδικίου ἀποφάσεως, γενομένη ὡσαυθόποτε, ἀπαλλάσσει αὐτοὺς πάσης εὐθύνης πρὸς οἰουδήποτε καὶ πρὸς αὐτὸν ἐτι τὸν πραγματικόν δικαιοῦχον.

8. Ἡ εἰς χεῖρας φορέως τῆς ασφάλισως κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀποδίδει οὗτος τὰ κατασχεθέντα, ἐὰν δὲν ἐπιβληθῆ δυνάμει ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὡς καὶ ἐὰν, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἀκαίτησις δι' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις στηρίζεται ἐπὶ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐπὶ οἰουδήποτε ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου, δὲν γίνεται μνεῖα τῆς ἀδείας ταύτης ἢ τοῦ τοιοῦτου ἐγγράφου ἐν τῷ κατασχετηρίῳ.

9. Τὰ παρὰ τῶν φορέων τῆς ασφάλισως τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία, ἅτινα θέλει ὀρίση κανονισμός, ἀποτελοῦν ἐντελῆ ἀπόδειξις περὶ τε τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων των κατὰ παντὸς μέχρι παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων, ἀπόσπασμα δὲ τῶν ἐν λόγῳ, βιβλίων, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ διὰ τὸ Ίδρυμα ἢ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τοὺς λοιποὺς φορεῖς τῆς ασφάλισως, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ἀντικείμενον τῆς ασφάλισως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Παροχαὶ τοῦ Ἰδρύματος εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας

Ἰατρικὴ περίθαλψις

Άρθρον 31.

1. Εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τινὸς τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τούτων, καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, τὸ ἕδρυμα χορηγεῖ εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τῆς χώρας, καθ' ὃν τρόπον, εἰς ἣν ἔκτασιν καὶ εἰς ἃ κέντρα θέλει ὀρίση κανονισμός, ἰατρικὴν περίθαλψιν, ταχέσσει τὴν δέουσαν ἰατρικὴν ἀντίληψιν, τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ τὰ συνήθη θεραπευτικὰ μέσα.

Ὡς συνταξιούχοι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου, θεωροῦνται οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν παρὰ τοῦ Ἰδρύματος, ὡς καὶ οἱ μετὰ τρισίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου καθιστάμενοι συνταξιούχοι τῶν λοιπῶν φορέων τῆς ασφάλισως.

2. Εἰς περίπτωσιν τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου ἢ ἰατρικὴν περίθαλψιν συνίσταται εἴτε εἰς μαιευτικὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἰατρικὴν ἀντίληψιν μετὰ τῶν ἀναγκαίων φαρμάκων καὶ συνήθων θεραπευτικῶν μέσων εἴτε εἰς ἐφ' ἀπαξ χρηματικὸν βοήθημα.

Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσονται τὰ τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ προηγούμενου ἔδαφίου ὡς καὶ τὸ ποσὸν τοῦ χρηματικοῦ βοηθήματος.

3. Εὐθὺς ὡς καθίσταται δυνατὴ ἡ χορήγησις ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος τῆς ἰατρικῆς περίθαλψεως εἰς ναυτικούς ἡσφαλισμένους, ἢ ἐφοπλιστῆς ἀπαλλάσσεται πάσης κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον ὑποχρέωσεως πρὸς περαιτέρω ἰατρικὴν περίθαλψιν.

4. Ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις χορηγεῖται κατὰ κανόνα δωρεάν παρὰ τοῦτο ὅμως δύνανται διὰ κανονισμοῦ δὲ ὀρισθῆ ἡ μερικὴ συμμετοχὴ τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου μέχρι τῶν πέμπτου τῶν διὰ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν δαπανῶν τοῦ Ἰδρύματος.

5. 'Επί ασθeneίας οφειλομένης εις άτύχημα ή επαγγελματικήν νόσον δέν ισχύουσιν αί διατάξεις του δευτέρου έδαφίου της προηγουμένης παραγράφου.

6. 'Η ιατρική και μαιευτική άντίληψις χορηγούνται έν ιατρείω, κατ' οίκον ή έν νοσοκομείω ή μαιευτηρίω, καθ' ή περί τούτου θέλει όρίση κανονισμός.

7. Το 'Ιδρυμα ένασκει, κατά τά διά κανονισμού όρισθησάμενα, ιατρικών έλεγχον επί της κατάστασεως των άσθενών, δι' έπισκέψεως τούτων κατ' οίκον παρά προσώπων της έμπιστοσύνης του.

8. Διά την χορήγησιν της ιατρικής και μαιευτικής άντίληψεως και των φαρμάκων, τό 'Ιδρυμα συνάπτει συμβάσεις, είτε μετά των έκασταχού επαγγελματικών οργανώσεων των ιατρών και φαρμακοποιών, είτε μεθ' ώρισμένων ιατρικών και φαρμακοποιών ή προσλαμβάνει, ίδιον υγειονομικόν προσωπικόν, κατά τους όρισμούς κανονισμού.

9. 'Οσάκις τό συμφέρον της άσφαλίσεως επιβάλλει την παρά του 'Ιδρύματος χορήγησιν φαρμάκων εις τους ήσφαλισμένους, τό 'Ιδρυμα δύναται ν' άποκτά, έντός του δι' έκάστην πόλιν καθορισμένου άριθμού φαρμακείων, ίδια τοιαύτα, άτινα διαχειρίζεται δι' έπιστημόνων άποκλειστικώς διά τους σκοπούς αυτού.

Είς την άπόκτησιν τίτλων φαρμακείων προτιμάται τό 'Ιδρυμα, έν πάση περιπτώσει τό 'Ιδρυμα δύναται νά διατηρή φαρμακαποθήκας προς έφοδιασμόν των ιδίων θεραπευτηρίων και ιατρείων

Πρόσθετος περίθαλψις άσθενών.

Άρθρον 32.

1. 'Εφ' όσον ή κατάσταση της υγείας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου άπαιτεί την περίθαλψιν αυτού έν σανατορίω ή άναρρωτηρίω ή ειδικά θεραπευτικά μέσα (π. χ. χρήσιν λουτρών ή μηχανοθεραπειαν κλπ.) ή παντός είδους προθέσεις ή θεραπευτικάς συσκευάς, τό 'Ιδρυμα δύναται νά χορηγή την πρόσθετον ταύτην περίθαλψιν κατά τους όρισμούς κανονισμού.

2. Διά του κανονισμού δύναται νά όρισθ ή μερική συμμετοχή του ήσφαλισμένου εις τάς σχετικές δαπάνας κατά ποσοστόν ούδέποτε άνωτερον του τρίτου τούτων.

3. 'Η πρόσθετος περίθαλψις, έφ' όσον είναι άναγκαία διά την άποκατάστασιν ή έελτίωσιν της υγείας των θυμάτων άτυχημάτων ή επαγγελματικών νόσων, χορηγείται αυτοίς υποχρεωτικώς παρά του 'Ιδρύματος, άνευ οιασδήποτε συμμετοχής των ενδιαφερομένων εις τάς σχετικές δαπάνας.

Δαπάναι μετακινήσεως άσθενών.

Άρθρον 33.

'Εάν έν τώ τόπω διαμονής του άσθενούς δέν είναι δυνατή ή νοσηλεία τούτου έν νοσοκομείω ή μαιευτηρίω ή δέν είναι δυνατόν νά παρασχεθ ή εις αυτόν ή ειδική ιατρική άντίληψις, ήν άπαιτεί ή κατάσταση της υγείας του, τό 'Ιδρυμα συμμετέχει, καθ' ή μέτρον και ύφ' ούς όρους και προϋποθέσεις θέλει όρίση κανονισμός, εις τάς δαπάνας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου προς μετάβασιν ή μεταφοράν του άσθενούς εκ του πλησιέστερου προς τον τόπον διαμονής τούτου κέντρου ώργανωμένης παρά του 'Ιδρύματος ιατρικής περίθαλψεως εις τό πλησιέστερον κέντρον, ένθα είναι δυνατόν νά παρασχεθ ή εις αυτόν, έν λόγφ ιατρική άντίληψις.

'Εξοδα κηδείας.

Άρθρον 34.

1. Είς περιπτώσιν θανάτου του ήσφαλισμένου ή συνταξιούχου τό 'Ιδρυμα καταβάλλει έξοδα κηδείας.

2. 'Επί θανάτου ήσφαλισμένου τό δι' έξοδα κηδείας καταβαλλόμενον χρηματικόν ποσόν ισούται προς τό είκοσαπλάσιον του ήμερησίου μισθού του θανόντος, χωρίς νά δύναται νά είναι κατώτερον των δραχμών πεντακοσίων ούδέ άνωτερον των δραχμών τρισχιλίων.

3. 'Επί θανάτου συνταξιούχου τό ποσόν των έξόδων κηδείας ισούται προς τό διπλάσιον της μηνιαίας αυτού συντάξεως και δέν δύναται νά είναι κατώτερον των δραχμών πεντακοσίων.

4. 'Εξοδα κηδείας καταβάλλονται εις τά διά κανονισμού όρισθησόμενα μέλη της οικογενείας του θανόντος.

5. Μή ύπαρχόντων μελών της οικογενείας, δικαιουμένων εις έξοδα κηδείας, τό 'Ιδρυμα καταβάλλει, εις τον κατά την κρίσιν του έπιμεληθέντα της κηδείας, τάς κατ' αυτού καταδληθείας δαπάνας, ών τό ποσόν ούδέποτε δύναται νά ύπερβή τα εις τάς παραγράφους 2 (έπί θανάτου ήσφαλισμένου) ή 3 (έπί θανάτου συνταξιούχου) άναφερόμενα μέγιστα όρια.

'Επίδομα άσθeneίας.

Άρθρον 35.

1. 'Εάν, καθ' άρμοδίαν ιατρικήν βεβαιωθιν, ό ήσφαλισμένος κατακτη ή συνεπέμ άσθeneίας, άίλικνος προς εργασίαν, δικαιούται παρά του ιδρύματος ήμερησίου χρηματικού βοηθήματος, τό όποιον έν τώ έκπελάσει άποκαλείται επίδομα άσθeneίας.

2. Κατά τάς διατάξεις του παρόντος Κεφαλαίου:

α) ό ήσφαλισμένος θεωρείται άνάικνος προς εργασίαν, εάν προς θεράπειαν ή άποκατάστασιν της υγείας του, δέν ν' απέχη πάσης εργασίας.

β) ώς ήμέραι άνικανότητος προς εργασίαν λογίζονται αί ήμέραι, καθ' ός άνωρομένοσ ώς άνάικνος προς εργασίαν ήσφαλισμένος απέχει πάσης εργασίας.

3. 'Ο τρόπος της βεβαίωσης και της άναγγελίας προς τό 'Ιδρυμα της άνικανότητος προς εργασίαν των ήσφαλισμένων θέλει όρισθ ή διά κανονισμού.

4. Δέν δικαιούται επίδομα άσθeneίας ό ήσφαλισμένος έφ' όσον ήμέρας άνικανότητος προς εργασίαν λαμβάνει παρά του έργοδότη, κατά τάς διατάξεις του έμπορικού νόμου ή άλλων νόμων, Διαταγμάτων ή συμβάσεων, τό ήμισυ τοίλάχιτον του ήμερησίου μισθού.

'Επίσης δέν δικαιούται επίδομα άσθeneίας ό καινικός ήσφαλισμένος, έφ' όσον διά τό λοιπόν πλήρωμα είναι έργοδότης.

4. 'Εάν ή άνικανότης προς εργασίαν όφείλεται εις πρόεσιν του ήσφαλισμένου ή εις έκπελάσειν πρῶτον, διαπραχθείσαν κατ' αυτού δέν χορηγείται εις αυτόν επίδομα άσθeneίας. Διά κανονισμού όμως δύναται νά όρισθ ήν εις τάς περιπτώσεις ταύτας, έφ' όσας ήμέρας διαρκεί ή άνικανότης προς εργασίαν το ήσφαλισμένου, χορηγείται εις τά μέλη της οικογενείας ήμερησίου βοηθήμα, ού τό ποσόν δέν δύναται νά ύπερβή τό ήμισυ του ποσού του επίδομα άσθeneίας.

6. Το 'Ιδρυμα δύναται, κατά τάς διατάξεις κανονισμού, νά διακόπητή ή χορήγησιν του επίδομα άσθeneίας ή νά παρέχη μέσος μέσον αυτού, όπείκει διαπιστώνει προσηκότως, ότι ό δικαιούχος έπεδείωσε την κατάρτιν της υγείας του συνεπέμ μη τηρήσεως των όδηγιών του άρμοδίου ιατρού ή δέν συμπεριφέρεται προς τους όρισμούς κανονισμού περί της συμπεριφοράς των άσθενών.

7. Το επίδομα άσθeneίας καταβάλλεται παρά του 'Ιδρύματος από της τεταρτης ήμερας, άφ' ής άνηγγέλθη εις την ύπηρεσίαν του ή επέλθουσα εις τον ήσφαλισμένον άνικανότης προς εργασίαν, μέχρι της παύσεως αυτής, άλλ' ούδέποτε πέραν των 180 ήμερών.

8. Το ποσόν του επίδομα άσθeneίας ισούται προς τά τεσσαράκοτα έκαστοτά του ήμερησίου μισθού του ήσφαλισμένου.

9. Διά τους ήσφαλισμένους, τους δικαιουμένους επίδομα άσθeneίας και νοσηλευμένους εις θεραπειήρια, διαπάκεις του 'Ιδρύματος, τό ποσόν του επίδομα άσθeneίας δύναται νά μειούται διά μέν τους μη βχρυσόμενους διά της συντηρήσεως μελών οικογενείας, τό πολύ κατ' τά δύο τρίτα, διά δε τους συντηρούντας τοιαύτα, τό πολύ κατ' τό τρίτον.

Κανονισμός θέλει όρίση τά της εκτελέσεως της παρούσης παραγράφου.

ψιν, περιποίησιν καὶ βοήθειαν ἐτέρου προσώπου, ἥτις κατάστασις εἰς τὰς λοιπὰς διατάξεις ἀποκαλεῖται ἀπόλυτος ἀνικανότης.

Ἡ βασικὴ σύνταξις, μετὰ μὲν τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἐδαφίου α' προσωχρήσεως ἀποκαλεῖται ἐν τοῖς ἐπομένοις ἡδξημένη σύνταξις, μετὰ δὲ τῶν προσωχρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἐδάφιον β', ἀποκαλεῖται ἀπόλυτου ἀνικανότητος.

7. Τὸ ποσὸν τῆς ἐτήσιας συντάξεως ἀναπηρίας ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μισθὸν τοῦ ἡσφαλισμένου διὰ τὰς τελευταίας τριακοσίας ἡμέρας ἐργασίας.

Σύνταξις γήρατος.

Ἄρθρον 41.

1. Ὁ ἡσφαλισμένος ἢ ἡ ἡσφαλισμένη παρὰ τῷ Ἰδρύματι, ἐὰν ὁ μὲν μετὰ τὸ ὄθον, ἢ δὲ μετὰ τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας δὲν κερδίζουσι, ἐξ οἰασδήποτε προσωπικῆς ἐργασίας, πλέον τοῦ ἡμισιοεξαικονίου, ὅπερ κερδίζει, ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4ῦ, παράγραφος 1, δικαιούνται συντάξεως, ἥτις ἀποκαλεῖται σύνταξις γήρατος.

2. Διὰ τὸν κατὰ ποσὸν καθορισμὸν τῆς συντάξεως γήρατος ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς τῆς παραγράφου 4 τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

3. Ἡ σύνταξις γήρατος προσωχρᾶνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς παραγράφου 6 ἐδαφίου α' τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Σύνταξις χήρας, ὀρφανῶν καὶ γονέων.

Ἄρθρον 42.

1. Εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου (τῆς συνταξιούχου) τοῦ ἰδρύματος ἢ ἡσφαλισμένου (ἡσφαλισμένης) παρ' αὐτῷ, ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4ῦ παράγρ. 1, δικαιούνται συντάξεως κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὁρισμοὺς τῶν ἐπομένων παραγράφων :

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐδάφιν κυρίως τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα καὶ τὰ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἐλαβε χώραν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ τῆς χορηγήσεως συντάξεως εἰς τὸν θετὸν πατέρα καὶ τὰ ὅποια δὲν λαμβάνουσι σύνταξιν λόγῳ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῶν πατρὸς ἢ μητρὸς καὶ τέλος, ἐπὶ θανάτου ἡσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου, τὰ νόθα αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἡσφαλισμένης, ἢ τῆς συνταξιούχου), ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ οἱ προγονοί, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνεβίον μετὰ τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης) καὶ συνετηροῦντο κυρίως ὑπ' αὐτοῦ (αὐτῆς).

καὶ δ) Οἱ γονεῖς, ἐὰν συνεβίον μετὰ τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης) καὶ ἡ συντήρησις των ἐβάριε κυρίως αὐτὸν (αὐτήν).

2. Ἡ χήρα (χήρος) δὲν δικαιούται συντάξεως :

Α') Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτός :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα ἢ ἐπαγγελματικὴν νόσον.

β) Ἐὰν ὑφιστάμενον τοῦ γάμου ἐγεννήθη ἢ διὰ τοῦ γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τελεῖ εἰς κατὰστάσειν ἐγκυμοσύνης.

καὶ Β') Ἐὰν ὁ θανὼν (ἡ θανοῦσα) ἐλάμβανε κατὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

3. Τὸ ποσὸν τῆς ἐτήσιας συντάξεως, εἰς ἣν δικαιούται ἡ χήρα (ὁ χήρος), ἰσχύει πρὸς τὰ τεσσαράκοντα ἑκατοστὰ τοῦ ποσοῦ τῆς βασικῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης) τοῦτέστι τῆς βασικῆς συντάξεως, ἥτις ἀπνευμήθη εἰς αὐτὸν (αὐτήν), ἢ εἰς ἣν θὰ ἐδικαιούτο οὗτος (αὐτή), ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου καθίστατο ἀνάπηρος.

4. Τὸ ποσὸν τῆς ἐτήσιας συντάξεως ἐκάστου τέκνου ἰσχύει πρὸς τὰ εἰκοσὶν ἑκατοστὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐτήσιας βασικῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανοῦσης).

Τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν τέκνων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ, ὑπαρχούσης μὲν χήρας (χήρου) δικαιουμένης συντάξεως, τὸ ποσὸν τῆς ἡδξημένης συντάξεως τοῦ θανόντος (θανοῦσης), ἐν ἀντιθέτῳ δὲ περιπτώσει τὰ ἐξήκοντα ἑκατοστὰ τοῦ, ἐν λόγῳ, ποσοῦ.

Ἐὰν τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν τέκνων ὑπερβαίῃ τὰ ὅρια τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου, ἡ σύνταξις ἐκάστου τέκνου μειοῦται ἀναλόγως.

Προκειμένου περὶ τέκνου ὀρφανοῦ ἐξ ἑμφοτέρων τῶν γονέων, ἡ κατὰ τὰ δύο προηγούμενα ἐδάφια ἐξεριστικὴ σύνταξις αὐτοῦ διπλασιάζεται.

5. Οἱ, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1, ἔγγονοι, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιούνται συντάξεως, ἐὰν δὲν ὑφίστανται χήρα (χήρος) ἢ τέκνα δικαιουμένα συντάξεως, ἢ ἐὰν, ὑφισταμένων τοιούτων, διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξηνητήθη τὸ ποσὸν τῆς ἡδξημένης συντάξεως τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης).

Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἐκάστου ἔγγονου, προγονοῦ ἢ γονέως ἰσχύει πρὸς τὰ εἰκοσὶν ἑκατοστὰ τῆς βασικῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης) χωρὶς ὅμως τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν ἔγγονων, προγονῶν καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου, τὸ ποσὸν τῆς ἡδξημένης συντάξεως τοῦ θανόντος (τῆς θανοῦσης), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου, τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς, ἐν λόγῳ, ἡδξημένης συντάξεως μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος τῆς χήρας (τοῦ χήρου) ἢ τῶν τέκνων.

Αἱ διατάξεις τοῦ τρίτου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ.

7. Ἐὰν πρόσωπον, ἐκ τῶν κατὰ τὰς προηγούμενας διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιουμένων συντάξεως, τελεῖ εἰς κατάστασιν ἀπόλυτου ἀνικανότητος, τὸ κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμοὺς ἐξεριστικὸν ποσὸν τῆς ἐτήσιας αὐτοῦ συντάξεως ἐπαυξάνεται κατὰ τὸ ἡμισίον, χωρὶς ἡ τοιαύτη ἐπαύξησις νὰ θίγη ὅπωςδήποτε τὰ δικαιώματα τῶν λοιπῶν δικαιουμένων συντάξεως προσώπων ἢ νὰ συνεπάγεται μείωσιν τινὰ τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων αὐτῶν.

8. Πρόσωπα, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δικαιουμένων συντάξεως, δὲν δικαιούνται τοιαύτης ἢ στεροῦνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν, δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ἤθελε διαπιστωθῇ ἡ ἐνοχὴ αὐτῶν εἰς πράξιν, ἀποτελεσματικὴ τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἡσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου).

Ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις.

Ἄρθρον 43.

1. Ἐὰν, εἰς περίπτωσιν ἀναπηρίας ἢ θανάτου ἡσφαλισμένου (ἡσφαλισμένης) παρὰ τῷ ἰδρύματι, ὁ ἀνάπηρος ἢ τὰ ἐν τῇ ἐπομένῃ παραγράφῳ ὀριζόμενα πρόσωπα δὲν δικαιούνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4ῦ παράγραφος 2, χορηγεῖται αὐτοῖς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἐπομένων παραγράφων.

2. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἡσφαλισμένου (ἡσφαλισμένης) ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως :

α) Ἡ χήρα (χήρος).

β) Ἐλλείπει χήρας (χήρου) δικαιουμένης, τὰ τέκνα.

γ) Ἐλλείπει καὶ τέκνων δικαιουμένων, οἱ ἔγγονοι καὶ προγονοί.

καὶ δ) Ἐλλείπει καὶ ἔγγονων ἢ προγονῶν δικαιουμένων, οἱ γονεῖς.

3. Πάντα τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ ἐδικαιούτο συντάξεως, ἐὰν ὁ θανὼν (ἡ ἡ θανοῦσα) ἐπῆλθον τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4ῦ παράγραφος 1.

4. Ἐὰν ὑπάρχωσι πλείονα δικαιούμενα πρόσωπα, ἢ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεις κατανέμεται μεταξύ αὐτῶν κατ' ἰσομοίραν.

5. Τὸ ποσὸν τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως ἰσοῦται πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας βασικῆς συντάξεως, ἣτις θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὲρ τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐὰν οὗτος, μετὰ πραγματοποίησιν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 46 παραγράφου 1 ἐλαχίστου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας εἰς τὴν μισθολογικὴν κλάσιν εἰς ἣν ἀνήκε κατά τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας, ἤθελε καταστῆ ἀνάπηρος.

Ἐναρξίς καὶ λήξις δικαιώματος συντάξεως.

Ἄρθρον 44.

1. Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξηγητήθη τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀσθενείας καὶ λήγει ἅμα τῇ παρῶδῃ τῆς ἀναπηρίας ἢ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

2. Τὸ εἰς σύνταξιν γήρατος δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἐπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεδλήθη παρὰ τοῦ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 46 παραγράφου 1 ἡσφαλισμένου ἢ ἀρμοδίως ἐγκριθείσα, αἰτήσεις του περὶ ἀπονομῆς συντάξεως καὶ λήγει ἅμα ὡς ἐκλείψωσιν αἱ ἐν ἄρθρῳ 41 προϋποθέσεις ἢ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

3. Τὸ δικαίωμα τῆς χήρας (χήρου) εἰς σύνταξιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου (τῆς συζύγου) καὶ λήγει διὰ τῆς τελέσεως νέου γάμου παρὰ τῆς χήρας ἢ διὰ τοῦ θανάτου τῆς χήρας ἢ τοῦ χήρου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τελέσεως νέου γάμου παρὰ τῆς χήρας χορηγεῖται εἰς αὐτὴν ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἴσον πρὸς δύο ἐτησίας συντάξεις αὐτῆς. Διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ, βοηθήματος ἀποστέλλονται διὰ τὴν χήραν οἰαδῆσθε ἀξίως σχετιζομένη πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου.

3. Τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα τῶν τεκνῶν, ἐγγόνων καὶ προγονῶν, ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ θανάτου τοῦ γονέως ἢ πατρὸς ἢ, ἐπὶ τέκνου κωφορομένου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, λήγει δ' ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἢ καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου:

α) διὰ τῆς συνάψεως γάμου, β) διὰ τῆς ἀναλήψεως βιοποριστικῆς ἐργασίας, ἀποφερούσης ποσὸν τοῦλάχιστον τετραπλάσιον τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως καὶ γ) διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοῦχου.

Τὸ ἀνωτέρω ὄριον ἡλικίας :

α) δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνου, ἐγγόνου ἢ προγονοῦ ἀνικάνου, λόγῳ παθήσεως, διὰ πάσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν, καὶ β) παρατείνεται μέχρι τοῦ εικοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐφ' ὅσον τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν μόρφωσιν αὐτῶν εἰς σχολὰς γενικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀσκούσι βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα.

4. Τὸ δικαίωμα τοῦ γονέως εἰς σύνταξιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου υἱοῦ (θυγατρὸς) καὶ λήγει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοῦχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΓ.

Προϋποθέσεις χορηγήσεως παρὰ τοῦ Ἰδρύματος τῶν παροχῶν.

Προϋποθέσεις διὰ παροχὰς εἰς περιπτώσιν ἀσθενείας.

Ἄρθρον 45.

1. Παροχαὶ περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 31, 33 καὶ 34, χορηγοῦνται, εἰς μὲν τὸν ἡσφαλισμένον ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐντὸς τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀσθενείας ἐπραγματοποίησεν εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, εἰς δὲ τὸν συνταξιούχον ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐφ' ὅσον οὗτος λαμβάνει σύνταξιν παρὰ τοῦ Ἰδρύματος. Αἱ παροχαὶ ὁμοίως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 31 χορηγοῦνται εἰς τὴν χήραν ἡσφαλισμένου, ἐὰν οὗτος μὲν, ἐντὸς ἕξ το πολὺ μηνῶν πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπραγματοποίησεν εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ὁ δὲ τοκετὸς ἤθελεν ἐπέλθῃ ἐντὸς τριακοσίων τὸ πολὺ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου.

2. Αἱ παροχαὶ, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 35, 37 καὶ 38, χορηγοῦνται εἰς τὸν ἡσφαλισμένον (εἰς τὴν ἡσφαλισμένην) ἐὰν οὗτος (αὐτὴ) κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, τὸ προηγούμενον τοῦ ἔτους ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ἰδρυμα τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἐπραγματοποίησε τοῦλάχιστον πενήτην ἡμέρας ἐργασίας.

Αἱ παροχαὶ τοῦ ἄρθρου 32 δὲν δύνανται νὰ χορηγηθῶσιν εἰς τὸν ἡσφαλισμένον ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐφ' ὅσον δὲν πληροῦνται οἱ ὅροι τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου.

3. Αἱ παροχαὶ τοῦ ἄρθρου 36 χορηγοῦνται εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους τοὺς πληροῦντας τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἐπομένου ἄρθρου.

Προϋποθέσεις διὰ χορήγησιν τῶν παροχῶν εἰς περιπτώσιν ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

Ἄρθρον 46.

1. Οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν παροχῶν, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 40, 41 καὶ 42, ἀναγνωρίζεται, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος (ἡσφαλισμένη) δὲν ἐπραγματοποίησεν ἐπτακοσίας πενήτην ἡμέρας ἐργασίας, ἐκ τῶν ὁποίων τριακοσίας τοῦλάχιστον ἐντὸς τριῶν τὸ πολὺ ἐτῶν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας ἢ τοῦ θανάτου του.

2. Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς παροχῆς τοῦ ἄρθρου 43 ἀναγνωρίζεται ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος (ἡ ἡσφαλισμένη) ἐπραγματοποίησεν ὀλιγωτέρας τῶν ἐπτακοσίων πενήτην ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν τοῦλάχιστον διακοσίας ἐντὸς τὸ πολὺ τριετίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας ἢ τοῦ θανάτου του.

Ἐξιδίκα προϋποθέσεις διὰ θύματα ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων.

Ἄρθρον 47.

1. Διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας δὲν ἀπαιτεῖται ἡ πλήρωσις τῶν προϋποθέσεων τοῦ ἄρθρου 45, ἐὰν ὁ ἡσφαλισμένος καταστῆ ἀνικάνος πρὸς ἐργασίαν συνεπεία:

α) Ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, καὶ β) Ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ὁ ὑπολογισμὸς τῶν εἰς χρέμα παροχῶν ἐνεργεῖται βάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν μισθολογικὴν κλάσιν, εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας.

2. Ἐὰν τὸ ἀτύχημα δὲν ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, πᾶσαι αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, χορηγοῦνται εἰς τὸν ἡσφαλισμένον, ἐφ' ὅσον οὗτος πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 45 παραγράφου 1 ἐδάφ. πρώτου ἢ ἐπραγματοποίησεν ἑκατὸν τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐντὸς διετίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀτυχήματος.

3. Ἐὰν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος τοῦ ἡσφαλισμένου ἐπέλθῃ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς παραγράφου 1, διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῶν ἄρθρων 40 καὶ 42 δὲν ἀπαιτεῖται ἡ πλήρωσις τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, ὁ δὲ μὴ πραγματοποιήσας 750 ἡμέρας ἐργασίας ἡσφαλισμένος, λογίζεται ὡς πραγματοποιήσας ταύτας.

Αἱ ἡμέραι ἐργασίας, αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαιτούμενα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν 750 ἡμερῶν ἐργασίας, λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν μισθολογικὴν κλάσιν, εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὴν τελευταίαν πραγματικὴν ἡμέραν ἐργασίας.

4. Ἐὰν τὸ προκαλέσαν τὴν ἀναπηρίαν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἡσφαλισμένου ἀτύχημα δὲν ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἀναγνωρίζεται δικαίωμα ἐπὶ τῶν παροχῶν τῶν ἄρθρων 40 καὶ 42, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Οἱ ὅρισμοι τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου ἐφαρμόζονται καὶ ἐν προκειμένῳ.

5. Κατά τον παρόντα νόμον ως επαγγελματική νόσος χαρακτηρίζεται ή εξ όξείας ή χρονίας δηλητηρίασεως ή άσθενείας, περιλαμβανομένης εις τον κατωτέρω πίνακα Α, προσβολή του ήσφαλισμένου, εάν ούτος, εντός της προηγούμενης της επελευσεως της δηλητηρίασεως ή άσθενείας διαίτας, έπραγματοποίησεν ήμέρας έργασίας, ών ο αριθμός όρισθήσεται διά κανονισμού, εις έπιχείρησιν, περιλαμβανομένην εν τώ κατωτέρω πίνακι Β και άντιστοιχούσαν εις την προσβαλούσαν αυτόν δηλητηρίασιν ή άσθένειαν.

Π Ι Ν Α Κ Α Α'.

Άσθένειαι και δηλητηριώδεις ούσιαι.

α) Δηλητηρίασις διά μολύβδου των κραμάτων και συνθέτων αυτού, μετά των άμέσων συνεπειών της δηλητηρίασεως ταύτης.

β) Δηλητηρίασις δι' ύδραργύρου των αμαλαγμάτων και των συνθέτων αυτού, μετά των άμέσων συνεπειών της δηλητηρίασεως ταύτης.

γ) Μόλυβδισ εις άνθρακος.

Π Ι Ν Α Κ Α Β'.

Έπιχειρήσεις.

α) Κατεργασίαι μεταλλευμάτων έμπεριεχόντων μολύβδον, συμπεριλαμβανομένης και της μολυβδόχου τέφρας των έργαστασιών ψευδαργύρου. Τήξιν καλαιού ψευδαργύρου και μολύβδου εις άκατεργάστους όγκους. Κατασκευή άντικειμένων εκ χυτού μολύβδου ή μολυβδίων μιγμάτων. Πολυγραφικαι βιομηχανίαι. Κατεργασία των συνθέτων του μολύβδου, κατασκευή και έπισκευή ηλεκτρικών συσσωρευτών. Παρασκευή και χρήση ύελογανομάτων περιεχόντων μόλυβδον. Στίλβωσις διά ριτισμάτων μολύβδου ή διά στιλβοκόνεως μολυβδόχου. Έργασίαι χρωματισμού περιλαμβάουσαι την προπαρασκευήν ή την κατεργασίαν έπιχρισμάτων, μαστιχης (στόκου) ή βαφών περιεχουσών χρωστικές ούσιαις μολύβδου.

β) Κατεργασία μεταλλευμάτων ύδραργύρου, κατασκευή μετρικών και έργαστηριακών όργάνων. Παρασκευή πρώτων ύλών διά την πιλοποιάν. Έπιχρυσώσεις διά πυρός. Χρήσις ύδραργυρικών άντλιών διά την κατασκευήν ηλεκτρικών λαμπτήρων λευκοπυρακτώσεως. Κατασκευή έμπορευμάτων (καψυλίων) διά κροτούντων ύδραργύρου.

γ) Κατεργασία ζωικών υπολειμμάτων. Φόρτωσις και εκφόρτωσις, μεταφορά έμπορευμάτων.

Διά κανονισμών δύναται να έπεκταθή ο κύκλος των εις τον πίνακα Α αναφερομένων παθήσεων ή να προστεθώσιν και έτεραι δηλητηρίασεις ή άσθένειαι, όριζόμενων άμα και των προς αυτάς άντιστοιχουσών έργασιών ή έπιχειρήσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙV

Κοιναι διατάξεις.

Καταβολή των εις χρήμα παροχών.

Άρθρον 48.

1. Αι συντάξεις καταβάλλονται παρά των φορέων της άσφαλίσεως εις μηνιαίαις ίσας δόσεις και εις την άρχήν εκάστου μηνός. Προκειμένου όμως περι συνταξιούχων διαμενόντων εν τη άλλοδαπή, αι συντάξεις δύναται να καταβάλλονται και κατά διαστήματα μακρότερα, όριζόμενα διά κανονισμό, όποτε ή συντάξις καταβάλλεται εις τό τέλος των τοιαύτων διαστημάτων.

Πάσαι αι λοιπαι εις χρήμα παροχαι της άσφαλίσεως καταβάλλονται παρά των φορέων αυτής εις τους δικαιούχους κατά τρόπον και εις χρόνον όρισθησόμενον διά κανονισμού.

2. Εάν τό δικαίωμα εις σύνταξιν λήξη πρό της παρόδου του μηνός ή του χρονικού διαστήματος, δι' ο καταβλήθη ή σχετική δόσις, οδέν μέρος του ποσού της ληφθείσης δόσεως αποδίδεται εις τον οικειον φορέα άσφαλίσεως. Εν τοιαύτη όμως περιπτώσει τό δικαίωμα εις παροχάς των τυχόν μετέπειτα δικαιουμένων συντάξεως προσώπων άρχεται από της επομένης της λήξεως του μηνός ή του, περι ού άνωτέρω, χρονικού διαστήματος.

3. Τα κατά μήνα ποσά των συντάξεων στρογγυλεύονται εις άκεραίαις δραχμίαις, των κλασμάτων της δραχμής, των μόν κάτω των πενήκοντα λεπτών, παραλείπομένων, των δ' άνω των πενήκοντα λεπτών, λογιζομένων εκάστοτε ως άκεραίων δραχμών.

4. Κακώς χορηγηθείσαι εις χρήμα παροχαι καταλογίζονται εις βάρος των εντειλαμένων αυτάς όργάνων των φορέων της άσφαλίσεως, εκτός εάν οι λαβόντες ταύτας απέκρυψαν ούσιώδη περιστατικά ή επεκαλέσθησαν τοιαύτα εν έπιγνώσει του αναληθούς αυτών, όποτε αι χορηγηθείσαι παροχαι καταλογίζονται εις βάρος τούτων.

Αι κατά τα άνωτέρω χορηγηθείσαι παροχαι αποδίδονται εις τον οικειον φορέα άσφαλίσεως εντόκως προς 6 ο/ο.

Οι, περι ών άνωτέρω, καταλογισμοί ενεργούνται δι' αποφάσεων των Διοικητικών Συμβουλιών των φορέων της Άσφαλίσεως.

Έξόφλησις και ειδική προστασία παροχών.

Άρθρον 49

1. Η έξόφλησις των εις χρήμα παροχών των χορηγουμένων παρά των φορέων της άσφαλίσεως δέν υπόκειται εις τέλος χαροτόμου ούδ' εις πληρωμήν αναλυτικού φόρου καθαρής προσόδου.

2. Πάσαι αι πράξεις δικαστικαι, διοικητικαι και έξώδικοι ή παντός είδους πληξούσια προς άναγνώρισιν, δικαστικήν επιδίωξιν ή πραγματοποίησιν των, εν λόγω, παροχών απαλλάσσονται παντός τέλους, τά δε διά πληρεξούσια καταβλητέα συμβολαιογραφικά δικαιώματα δέν δύναται να υπερβαίνωσι τάς 20 δραχμάς.

3. Απαγορεύεται ή δωρεά εν ζωή, ή κατάσχες ή ή εκχώρησις των παροχών των χορηγουμένων παρά των φορέων της άσφαλίσεως.

Έξαιρετικώς επιτρέπεται ή κατάσχες ή εκχώρησις μέχρι των δύο πέμπτων του ποσού των συντάξεων άναπηρίας ή γήρατος λόγω διατροφής συζύγου, κατιόντων ή ανιόντων.

4. Συμφημισμός των κατά τον παρόντα νόμον χορηγουμένων παροχών επιτρέπεται μόνον προς άπόσβεσιν οιασδήποτε ύφελιγής των δικαιούχων προς τους φορείς της άσφαλίσεως.

Ο διά των άνωτέρω λόγον συμφημισμός ενεργείται από εύθείας παρά των φορέων της άσφαλίσεως.

5. Εάν ο δικαιούχος οιασδήποτε εκ των παροχών εις χρήμα βελώση άγνοίαν γραμμάτων, ή προς αυτόν καταβολή ενεργείται εγκύρωσι επί ύπογραφή έξόφλητικής αποδείξεως παρά δύο άξιοπιστών, κατά την κρίσιν του ενεργούντος την πληρωμή μαρτύρων, προτεινομένων παρά του δικαιούχου.

Αναστολή καταβολής συντάξεων.

Άρθρον 50.

Η καταβολή των παρά των φορέων της άσφαλίσεως χορηγουμένων συντάξεων πάσης φύσεως αναστέλλεται :

α) Εφ' όσον ο δικαιούχος εκείαι πανήν στεργητικήν της έλευθερίας μακροτέραν των έξ μηνών. Εάν όμως ύπάρχωσι πρόσωπα άτινά, εις περιπτώσιν θανάτου του συνταξιούχου, θά δικαιούντο συντάξεως, καταβάλλεται εις τά, εν λόγω, πρόσωπα, τό ποσόν συντάξεως, όπερ εις την εν λόγω, περιπτώσιν θ' άπενέμετο αυτοίς.

και β) Εφ' όσον ο συνταξιούχος, άνευ εγκρίσεως του οικείου φορέως άσφαλίσεως, παραμένει εν τη άλλοδαπή πλέον των έξ μηνών. Εν τή περιπτώσει ταύτη, επί τη αίτησει του συνταξιούχου και κατόπιν Ιατρικής γνωματεύσεως περι της καλής καταστάσεως της υγείας του, δύναται να χορηγηθή αυτόν εφ' άπαξ άποζημίωσις, ίση προς τό τριπλάσιον του ποσού της έτησίαις αυτού συντάξεως, επί όριστική άποσβέσει του επί αυτής δικαιώματός του και πάσης αξιώσεως οιασδήποτε επί οιασδήποτε παροχής της άσφαλίσεως.

Συρροή παροχών και αποζημιώσεων.

Άρθρον 51.

1. Εάν πληρούνται αι προϋποθέσεις δια την χορήγησιν εις τὸ αὐτὸ πρόσωπον πλειόνων παροχῶν εις χρήμα, χορηγούνται πᾶσαι ἄνευ περιορισμοῦ τινός.

2. Εάν δια δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιούται ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ὀφείλεται εις δόλον τοῦ ἐργοδότη ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστεθέντος προσώπου, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεούται ὡς καταβάλλῃ:

α') Εἰς τὸν οἰκείαν φορέα τῆς ἀσφαλίσεως πᾶσαν δαπάνην τούτου, προκληθεῖσαν ἐκ τῆς λόγῳ τοῦ ἀτυχήματος χορηγησῶς παροχῶν και

β') Εἰς τὸν θανόντα ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου εις τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 δικαιούμενα πρόσωπα τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἀνηκούσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως και τοῦ ὀλικῶ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον χορηγητέων αὐτοῖς παροχῶν.

3. Διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθῆσονται ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τῆς προηγουμένης παραγράφου δαπανῶν και τοῦ ὀλικῶ ποσοῦ, περὶ οὗ τὸ ἐδαφίον β' τῆς αὐτῆς παραγράφου, ὡς και τὰ ὄργανα τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, δι' ἀποφάσεων τῶν ὁποίων καθορίζονται αἱ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότη.

Π α ρ α γ ρ α φ ῆ.

Άρθρον 52.

1. Πᾶσαι αἱ εις χρήμα παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας παραγράφονται μετὰ ἑξ μῆνας, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί.

2. Τὸ δικαίωμα εις σύνταξιν ἢ εις ἐφόπαξ ἀποζημιώσιν παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του.

Οὐδέποτε χορηγούνται παρὰ τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως συντάξεις ἀναδρομικῶς διὰ χρόνον μακρότερον τῶν 12 μηνῶν

3. Ἀπαιτηταὶ συντάξεις, μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἑτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτηταί, παραγράφονται.

4. Τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ προηγουμένου άρθρου δικαιώματα τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, τοῦ θανόντος, ἢ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τούτου παραγράφονται μετὰ τριετίαν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς βεβαιώσεως τὴν εὐθύνην ἀποφάσεως.

Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν ἀφαρμόζονται ἀναλόγως ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἰδιαιτέρα ἀντίληψις ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων.

Άρθρον 53

1. Οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ παρέχωσιν εις τοὺς συνταξιούχους περιθάλψιν εἴτε εις Καταστήματα περιθάλψεως ἀναπήρων ἢ γερόντων εἴτε εις Ὀρφανοτροφεία ἢ ἕτερα εὐαγγ' Ἰδρύματα :

α') ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ, ἀναλόγως, ἢ τῶν ἰδίων ἢ τῶν ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων αὐτῶν, και

β') κατ' αἰτήσιν τῆς ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου διαμονῆς τῶν συνταξιούχων, ἐφόσον πρόκειται περὶ τοξικομανῶν ἢ μεθυσκομένων καθ' ἑξίν ἢ περὶ πασχόντων ἐξ ἐπικινδύνων ψυχικῶν παθήσεων.

2. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ μετριάσμοῦ ἢ ἀρσεως τῆς ἀναπηρίας τῶν συνταξιούχων ἢ πρὸς ἐπιβράδυνσιν τῆς προόδου αὐτῆς, οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ ὑποβάλλωσιν αὐτοὺς εις θεραπείαν, χορηγούντες αὐτοῖς τὰς παροχὰς τοῦ άρθρου 32.

3. Ἡ σύνταξις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλπομένων ἢ θεραπευομένων συνταξιούχων μειοῦται εις τὸ τέταρτον μὲν ἐὰν οὗτοι δὲν θαρῶνται διὰ τῆς συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας, εις τὸ ἡμισὶ δὲ ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει.

4. Εάν, πταίσματι τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, δὲν καθίσταται δυνατὴ ἢ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 χορηγήσῃς αὐτῷ τῆς, περὶ ἧς, ἢ ἐν λόγῳ παράγραφος, περιθάλψεως ἢ ἐὰν ὁ συνταξιούχος ἀρνήται νὰ ὑποβληθῇ εις τὴν, περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 θεραπείαν ἢ διακόπτη ταύτην προώρως και ἄνευ ἀπο-

χωρῶτος λόγου, οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ στειρῶσιν αὐτὸν ἐκάστοτε τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς συντάξεώς του. ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶν 6 μηνῶν.

5. Διὰ Κανονισμοῦ θέλωσιν ὁρισθῇ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος άρθρου.

Προληπτικὴ δρᾶσις.

Άρθρον 54.

1. Οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ λαμβάνωσι πᾶν μέτρον, γενικῆς ἢ ἐιδικῆς φύσεως, θεωρούμενον παρὰ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὡς συντελοῦν εις τὴν πρόληψιν ἀσθενειῶν και ἰδίᾳ τῶν κοινωνικῶν τοιούτων (φυματιώσεως, καρκίνου, ἀφροδισίων, ἀλκοολισμοῦ κλπ.) ὡς και τῆς ἀναπηρίας και νὰ ἐνισχύουν προσπάθειας τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων ἢ Ὀργανισμῶν, Ὀργανώσεων ἢ Ἰδρυμάτων, τεινούσας εις τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ὑγιεινῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἢ τῶν λαϊκῶν τάξεων και ἰδιαιτέρως τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν συνταξιούχων και τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν.

2. Τὸ Ἰδρυμα δύνανται νὰ ἐνισχύη, δι' ἐιδικῶν ὑπαλλήλων, τὴν δρᾶσιν τοῦ Σώματος Ἐπιθεωρησεως Ἐργασίας ἢ πρὸς διαφύλαξιν τῆς ὑγείας και σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν ἡσφαλισμένων.

Διὰ Κανονισμῶν θέλωσιν ὁρισθῇ λεπτομερῶς ἀφ' ἐνός μὲν τὰ προσόντα και καθήκοντα τῶν ἀνωτέρω ἐιδικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰδρυματος, ὁ τρόπος ἐνάσκήσεως τῶν ἔργων των, ὁ βαθμὸς ἐξαρτήσεως των παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας και αἱ σχέσεις των πρὸς τοὺς ἐκάσταχθῷ Ἐπιθεωρητάς Ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἐργοδοτῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν λήψιν τῶν ἀρμοδίως ὑποδεικνυομένων μέτρων ὑγιεινῆς και ἀσφαλείας τῶν ἡσφαλισμένων ἐν τοῖς τόποις ἐργασίας.

3. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου δὲν χορηγούνται ἀδείαι ἀτελοῦς εἰσαγωγῆς μηχανημάτων, εἰμὴ μόνον ὑπὲρ τὸν ὅρον, ὅτι ταῦτα θὰ περιλαμβάνωσι και τὰς σχετικὰς προφυλακτικὰς, κατὰ τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας και τῶ ἐνπαγγελματικῶν νόσων, συσκευὰς ἢ ἐξαρτήματα, τὰς ὑποδεικνυμένας παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

4. Τὸ Ἰδρυμα δύνανται νὰ συνιστᾷ ὑποτροφίας πρὸς ἐνυπέραν ἐιδικὴν κατάρτισιν εις Ἐσπερίαν τῶν πρὸς πρόληψιν τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων τεταμένων ἰδίων ἢ δημοσίων ὀργάνων. Διὰ τὴν ἀποστολὴν εις Ἐσπερίαν τῶν τελευταίων τούτων ἀπαιτεῖται ἡ ἐγκρισὶς τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Οἱ κατὰ τὸ προηγουμένον ἐδαφίον εις Ἐσπερίαν ἀποσταλλόμενοι ὑποχρεοῦνται μετὰ ταῦτα νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἀναλόγως παρὰ τῇ Ἐπιθεωρησῇ Ἐργασίας ἢ τῷ Ἰδρύματι. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ὑπέχουσι τὰς εὐθύνας τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου α' τοῦ άρθρου 41 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2258 κωδικοποιημένου νόμου «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργεῖου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας».

5. Ἴνα ἡ προληπτικὴ δρᾶσις τοῦ καταστή πλέον ἀποτελεσματικὴ, τὸ Ἰδρυμα δύνανται νὰ ὀργανώη, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ὑπουργεῖου Ὑγιεινῆς ἐκθέσειε ὑγιεινῆς, νὰ συνιστᾷ και συντηρῇ μουσεῖα τῶν ὀργάνων και συσκευῶν προλήψεως τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας και τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων και νὰ καταβάλλῃ συστηματικὰς προσπάθειας, δι' εἰκόνων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, διαλέξεων, περιοδικῶν δημοσιεύσεων. κα. λαϊκῶν ὑγειονομικῶν ἐκδόσεων, ἀφ' ἐνός πρὸς διέγερσιν παρὰ τοῖς ἡσφαλισμένοις τῆς προσοχῆς πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν κινδύνων και ἀφ' ἑτέρου ἵνα καταστή, δι' αὐτοὺς και τὰς οἰκογενείας των, συνήθεια ἢ τήρησις τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

Π ρ ο σ ι ρ ε τ ι κ ῆ Ἀ σ φ ἄ λ ι σ ι ς.

Πρόσθετος και αὐτοτελής.

Άρθρον 55.

1. Διὰ συμβάσεων, συναπτομένων μεταξύ ἀφ' ἐνός ἡσφαλισμένου ἢ ὁμάδος ἡσφαλισμένων ἢ ἐργοδοτῶν και ἀφ' ἑτέρου:

του Ίδρύματος, δύναται τούτο, επί τη καταβολή, είτε παρά των ησφαλισμένων είτε παρά των εργοδοτών είτε παρ' άμισθών, ασφαλιστρών, ν' αναδέχεται την χορήγησιν εις τούς ησφαλισμένους :

α) των, περι ών τὰ άρθρα 40, 41 42 και 43 παροχών η τινών εκ τούτων είτε ηύξημένων κατά ποσόν είτε ύπέρ κύκλου δικαιουμένων προσώπων ευρύτερου του δια τών άρθρων 42 και 44 παρ. 3 διαγραφόμενων είτε υπό προϋποθέσεις ευνόικωτέρας τών εν άρθρω 46 καθοριζομένων.

και β) ώρισμένου κεφαλαίου.

Κανονισμός θέλει όρίση τὰ καταβλητέα ασφαλίστρα και ειδικώτερον τὰς χορηγητέας προσθέτους παροχάς.

Διά τών ανωτέρω συμβάσεων δύναται νά όρίζηται, ότι τὰ παρά τών ησφαλισμένων καταβλητέα ασφαλίστρα, παρακρατούνται εκ τών μισθών αυτών παρά του εργοδότη. Διά τήν καταβολήν και εισπραξιν τών παρά του εργοδότη παρακρατουμένων ασφαλιστρών και τών παρά τούτου ύπεσχημένων ισχύουσιν αι διατάξεις του παρόντος περι καταβολής και εισπραξείως τών εισφορών.

2. Έπιτρέπεται εις τὸ Ίδρυμα, όπως δια συμβάσεων, καθαρτιζομένων μετά προσώπων μη αναφερομένων εις τὸ άρθρον 2 του παρόντος νόμου, αναλαμβάνη την χορήγησιν αυτοίς παροχών εναντι ασφαλιστρών.

Οί γενικοί όροι ουδ δέον νά διαλαμβάνωσιν αι τοιαύτα συμβάσεις και τὰ τιμολόγια τών καταβλητέων ασφαλιστρών όρισθήσονται δια κανονισμού.

Προαιρετική συνέχισις τής ασφαλίσεως.

Άρθρον 56.

1. Πρόσωπον διατελέσαν ησφαλισμένον παρά τῷ Ίδρύματι εάν, εντός τής άμέσως προ τής τελευταίας ήμέρας εργασίας πενταετίας, είχε πραγματοποιήσει τουλάχιστον τετραετίας ήμέρας εργασίας, δικαιούται, πρό τής παρόδου δύο μηνών από τής πραγματοποιήσεως τής τελευταίας ήμέρας εργασίας, νά συνεχίση προαιρετικώς την ύπαγωγήν του εις την ασφάλισιν (ασφάλισιν άσθεनेίας, ασφάλισιν άναπηρίας γήρατος και θανάτου) παρά τῷ Ίδρύματι καταβάλλον άνελλιπώς όλόκληρον τὸ ποσόν τής εισφοράς.

2. Διά τήν προαιρετικὴν συνέχισιν τής ύπαγωγής εις τήν ασφάλισιν ὁ ενδιαφερόμενος δικαιούται νά κατατάξη ένυπὸν είτε εις τήν μισθολογικὴν κλάσιν, εις ἣν άνήκε κατά τήν τελευταίαν πραγματοποιηθεΐσαν ήμέραν εργασίας, είτε εις μίαν τών δύο άμέσως κατωτέρων μισθολογικῶν κλάσεων.

3. Ο προαιρετικῶς συνεχίζων τήν ύπαγωγήν του εις τήν ασφάλισιν εξομοιούται κατά πάντα πρὸς τὸν ύποχρεωτικῶς ησφαλισμένον.

ΜΕΡΟΣ Δ'.

Άπονομή παροχών και επίλυσις άμφισβητήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Άπονομή παροχών.

Διαδικασία και άρμόδια όργανα.

Άρθρον 57.

1. Αι πάσης φύσεως παροχαί τής ασφαλίσεως χορηγούνται επί τη αίτησει τών δικαιουμένων προσώπων δι' αποφάσεων τών όργάνων τών φορέων τής ασφαλίσεως, άτινα θέλει όρίση κανονισμός.

Κανονισμός θέλει όρίση τὸν τρόπον αίτήσεως τών παροχών και διαπιστώσεως τών απαιτουμένων προϋποθέσεων.

2. Αι κατά τὰς διατάξεις του παρόντος νόμου μειώσεις, αναστολαί, διακοπαί η στερήσεις τών παροχών η αι εκπτώσεις από του επί τούτων δικαιώματος άπάγγέλλονται και οι περι ών τὸ άρθρον 49 παρ. 3 συμφηρισμοί ενεργούνται δι' αποφάσεων τών άρμόδιων δια τήν χορήγησιν τών όργάνων τών φορέων τής ασφαλίσεως.

3. Οί ενδιαφερόμενοι δικαιούνται ν' άξιώσι παρά τών άρμόδιων δια τήν χορήγησιν τών παροχών όργάνων τών φορέων τής

ασφαλίσεως τήν εκδοσιν έγγραφών ειδικῶς ήτοιολογημένων αποφάσεων, οσάκις τὰ εν λόγω, όργανα άρνούται τήν χορήγησιν τών αιτουμένων παροχών είτε άπολύτως είτε εν τή εκτάσει και τή μορφή ύφ' ἣν αίτούνται ταύτας οι ενδιαφερόμενοι.

4. Εάν άπορριφθῆ αίτησις περι άπονομής συντάξεως άναπηρίας η διακοπή όριστικῶς τοιαύτης συντάξης, ὁ ενδιαφερόμενος δέν δύναται νά ύποβάλῃ, πρό τής παρελεύσεως έτους, νέαν αίτησιν περι άπονομής τοιαύτης συντάξεως υγειονομικῆς Έπιτροματεύσεως τής άρμόδιος πρωτοβαθμίου υγειονομικῆς Έπιτροματεύσεως, ότι εις τήν τελευταίως διαπιστωθεΐσαν κατά πηξ βεβαιούται, ότι εις τήν τελευταίως διαπιστωθεΐσαν κατάσταση τής υγείας του επήλθεν ουσιώδης μεταβολή. Έν εναντίω περιπτώσει η τυχόν ύποβληθεΐσα αίτησις άπορριπτεται, άπορικτικῶς άσφαλέως.

5. Διά κανονισμού όρισθήσεται ὁ τρόπος τής κοινοποιήσεως τών αποφάσεων τών άρμόδιων τών φορέων τής ασφαλίσεως. Διαπίστωσις άναπηρίας και άπολύτου άνικανότητος.

Άρθρον 58.

1. Οσάκις αίτείται συντάξις λόγω άναπηρίας η άπολύτου άνικανότητος, η διαπίστωσις τούτων γίνεται παρά πρωτοβαθμίου υγειονομικῆς επιτροπής.

Έκάστη πρωτοβαθμίου υγειονομική Έπιτροπή άρτιρίζεται εκ τριών ιατρών, όρισμένων, δια πάντας τούς φορείς τής ασφαλίσεως, παρά του Ίδρύματος. Ο εκάστοτε όμως κρινόμενος, ὁ Έπιτροπος η ὁ κηδεμών αυτού δικαιούται νά ζητήση τήν συμμετοχήν εις τήν υγειονομικὴν επιτροπήν ενός ιατροῦ τής εκλογής του. Έν τή περιπτώσει ταύτη εις τὸν ιατρόν, όρισόμενος παρά του Ίδρύματος, άντικαθίσταται παρά του ύπό του κρινόμενου προτεινομένου.

2. Τὰ άρμόδια όργανα τών φορέων τής ασφαλίσεως δια τήν χορήγησιν τών παροχών τής ασφαλίσεως άναπηρίας, γήρατος και θανάτου, η ὁ αιτούμενος ταύτας δικαιούται νά προσβάλλωσι τήν γνώματευσιν τής οικείας πρωτοβαθμίου υγειονομικῆς επιτροπής, κατά τούς όρισμούς κανονισμού, ένώπιον δευτεροβαθμίου υγειονομικῆς επιτροπής. Τὰ εκ τούτου τυχόν άνωπιον έξετα μετakinήσεως του αιτουμένου, όριζόμενα δια κανονισμού, εις μὲν τήν πρώτην περιπτώσει βαρύνουσι τὸν οικείον φορέα ασφαλίσεως, εις δὲ τήν δευτέραν περιπτώσει κατά τὸ ήμισυ μὲν τούτον κατά τὸ έτερον δὲ ήμισυ τὸν αιτούμενον.

3. Εάν η οικεία δευτεροβαθμίου υγειονομική επιτροπή, διαφανούσα πρὸς τήν κρίσιν τής πρωτοβαθμίου υγειονομικῆς επιτροπής, δικαιώσῃ εν όλῳ η εν μέρει τούς ισχυρισμούς του αιτουμένου, τὸ βαρύνον τούτον ποσόν τών έξέχθων μετakinήσεως άποδίδεται αυτῷ παρά του οικείου φορέως ασφαλίσεως.

4. Έκάστη δευτεροβαθμίου υγειονομική επιτροπή, άρτιρίζεται έξ ενός ιατροῦ ανωτέρου υγειονομικοῦ ύπαλλήλου του Ίδρύματος, ως Προέδρου και έτέρων δύο ιατρών πείρας και εύφύερας καθαρτίσεως, όριζομένων παρά του Ίδρύματος. Επί αίτήσεως όμως του έξεταζομένου, του Έπιτροπου η του κηδεμόνος αυτού, αντικαθίσταται δι' ιατροῦ τής εκλογής τούτων εις τὸν ιατρών, όριζόμενος παρά του Ίδρύματος.

Αι δευτεροβαθμίου υγειονομικῆς επιτροπαί, κρινουσαι ειδικὰς παθήσεις η βλάβας, δύναται νά προσλαμβάνωσιν ειδικόν ιατρόν ὅστις έχει συμβουλευτικὴν ψήφον.

Αι γνωματεύσεις τών δευτεροβαθμίων υγειονομικῶν επιτροπών αποτελοῦν πλήρη άπόδειξιν δια τούς φορείς τής ασφαλίσεως και τὰ, περι ών κατωτέρω, διοικητικὰ ασφαλιστικὰ διακαστήρια.

5. Διά κανονισμών θέλουσιν όρισθῆ ὁ αριθμός τών πρωτοβαθμίων και δευτεροβαθμίων υγειονομικῶν επιτροπών, ὁ τρόπος συγκροτήσεώς των και τὰ τής εκπληρώσεως τών έργων των, αι άμοιβαί των εις αυτάς μετεχόντων και εν γένει τὰ τής καθηγήσεως τών πρωτοβαθμίων και δευτεροβαθμίων υγειονομικῶν επιτροπών πρὸς επίτευξιν ὁμοιομόρφου έντιμήςσεως παρ' αυτών των διαφόρων περιπτώσεων άναπηρίας και άπολύτου άνικανότητος.

Αί δαπάναι συγχροτήσεως και λειτουργίας των πρωτοβαθμίων και δευτεροβαθμίων υγειονομικών επιτροπών βαρύνουσι τὸ Ἴδρυμα. Διὰ κανονισμοῦ ὁμοῦ δύναται νὰ ὀρισθῶσιν ἐξέταστρα καταβαλλόμενα εἰς τὸ Ἴδρυμα παρὰ τῶν λοιπῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, δι' ἐκάστην γνομώμαυσιν παρεχομένην τῇ αἰτήσει τῶν ἢ κατ' αἰτήσιν προσώπων αἰτουμένων παρ' αὐτῶν τὴν χορήγησιν παροχῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

Ἐν δ ι κ α μ έ σ α.

Ἔφεσις.

Ἄρθρον 59.

1. Ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, αἱ ὅποια ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον :

α) Τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμὸν προσώπων ἢ τὴν κατάταξιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς μισθολογικὰς κλάσεις.

β) Τὴν καθορισμὸν τῶν καταβλητέων εισφορῶν ἢ τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων τελῶν διὰ καθυστερουμένης εισφορᾶς ἢ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 73, ἐπαύξησιν τῶν βαρυνόντων τοὺς ἐργοδότες τμημάτων τῶν εισφορῶν ἢ τὴν καταβολὴν δαπανῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 51 παράγραφος 2 ἐδ. α' ἢ καταλογισμοὺς εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 74.

γ) Τὴν μείωσιν ἢ πρόσκαιρον στέρησιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ ὀριστικὴν διακοπὴν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἢ τὴν ἔκπτωσιν ἀπ' αὐτῶν ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως αὐτῶν, εἴτε ἀπολύτως, εἴτε εἰς ἢν μορφήν ἢ εἰς ἢν ἔκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται αὐτάς οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

δ) τὴν μείωσιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ τὴν ὀριστικὴν νδιακοπὴν ἢ τὴν στέρησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἢ τὴν ἀναστολὴν ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως τοιοῦτων παροχῶν εἴτε ἀπολύτως εἴτε ὑφ' ἢν μορφήν ἢ εἰς ἢν ἔκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται αὐτάς οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἢ καταλογισμοὺς, περὶ ὧν ἢ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 48.

2. Προκειμένου περὶ ἀποφάσεων περὶ ὧν τὰ ὑπὸ στοιχεῖα α ἔως καὶ γ ἐδάφια τῆς προηγουμένης παραγράφου ἢ ἔφεσις ἀσκειται παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ ἐνδιαφερόμενος.

3. Αἱ ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὸ ὑπὸ στοιχείων δ ἐδάφιον τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἀσκοῦνται παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου.

4. Ἡ περὶ ἐφέσεως αἴτησις συντάσσεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἐπιδίδεται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος ἐὰν δὲν συνοδεύηται διὰ γραμματίου καταθέσεως εἰς τὸ Ἴδρυμα τοῦ σχετικοῦ παραβόλου.

Τὸ κατατεθὲν παράβολον, γενομένης δεκτικῆς τῆς ἐφέσεως, ἀποδίδεται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον παρὰ τοῦ Ἰδρυματος, ἐν ἀντιθέτῳ δὲν περιπτώσει καταπίπτει ὑπὲρ αὐτοῦ.

5. Ἡ ἐνάσκησις ἐφέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

6. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ἰπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης ὀρισθῆσονται :

α) ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ ἐφέσεως αἰτήσεως.

β) αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων προθεσμίαί ἐνάσκησεως τῶν ἐφέσεων, αἵτινες δὲν δύναται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν 15 ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τοιῶν μηνῶν, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

καὶ γ) τὰ εἰς τὸ Ἴδρυμα διὰ τὴν ἐνάσκησιν ἐφέσεως καταβλητέα παράβολα, ὧν τὰ ποσὰ ὀρισθῆσονται, ἀναλόγως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, οὐχὶ κάτω τῶν 10 δραχμῶν οὐδὲ πλεον τῶν δραχμῶν διακοσίων.

Προσφυγή.

Ἄρθρον 60.

1. Ἐναντίον τῶν κατ' ἔφεσιν ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων χωρὶ προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου, ἀσκουμένη παρὰ τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως ἢ παρ' αὐτῶν τούτων ἀσκουμένων ἢ τῶν πληρεξουσίων τῶν.

2. Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσιν ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν προσφυγῶν.

3. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ἰπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουσιν ὀρισθῆ :

α) ὁ τρόπος ἐπιδόσεως τῆς περὶ προσφυγῆς αἰτήσεως.

β) αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν καθ' ὧν ἢ προσφυγῆς ἀφεσῶν προθεσμίαί πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς, αἵτινες δὲν δύναται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν τριάκοντα ἡμερῶν οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων.

καὶ γ) τὰ εἰς τὸ Ἴδρυμα διὰ τὴν ἐνάσκησιν προσφυγῆς κατὰ τὴν ἐνάσκησιν ἀναλόγως, ὧν τὰ ποσὰ ὀρισθῆσονται, ἀναλόγως τῶν καθ' ὧν αἱ προσφυγαὶ ἀποφάσεων, οὐχὶ κατώτερα τῶν δραχμῶν 75 οὐδ' ἀνωτέρα τῶν δραχμῶν 400.

Ἄρθρον 61.

Αἰτήσεις ἀναίρεσεως

1. Κατ' ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐπιτρέπεται, ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς, αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδόμενων κανονισμῶν.

2. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις ὑποβάλλεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διατάξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III.

Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια.

Πρωτοβάθμια Διοικητικὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια.

Ἄρθρον 62.

1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 59 ἀναφερομένων ἐφέσεων, συνιστῶνται εἰς τὰς ἔδρας τῶν σεβαρωτέρων ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἰδρυματος, τῶν ὑποδεκνυμένων παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου εἰς τὸ Ἰπουργῶν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, πρωτοβάθμια Διοικητικὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια.

2. Ἡ σύστασις ἐκάστου πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ἰπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, ὅπερ ὀρίζει τὴν ἔδραν καὶ τὴν κατὰ τὸπον ἀρμοδιότητα αὐτοῦ.

3. Ἐκαστὸν πρωτοβάθμιον διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Προέδρου, ἐκ δύο Παρέδρων καὶ τοῦ Γραμματέως.

4. Ὁ Πρόεδρος ἐκάστου πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας κωλύματος ἀναπληρωτὴς τοῦ Προέδρου, διορίζονται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τούτου ὑπηρετούντων Πρωτοδικῶν ἢ Εἰρηνοδικῶν.

5. Ἐκ τῶν δύο Παρέδρων ὁ εἰς καὶ δύο ἀναπληρωταὶ τοῖς διορίζονται ἐκ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργαζομένων, ὁ δ' ἕτερος καὶ δύο ἀναπληρωταὶ τοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν μισθωτῶν.

6. Οἱ Παρέδρου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων διορίζονται ἐκ καταλόγων περιλαμβανόντων διπλάσιον τῶν διοριστέων ἀριθμὸν προσώπων, οὓς ὑποβάλλουσιν εἰς τὸν Ἰπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τῆς ἔδρας τοῦ πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου.

Ἐὰν δὲν ὑφίστανται τοιαῦται ὀργανώσεις ἢ ἐὰν, ὑφισταμένων τοιούτων, ἢ ὑποβολῆ, τῶν ἐν λόγῳ, καταλόγων, ἐντὸς πρὸς

θεσμίας τασσομένης υπό του Υπουργού τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, οὐδέποτε δὲ βραχυτέρας τῶν 10 ἡμερῶν, δὲν καθίσταται δυνατὴ ὑπαιτιότητι τῶν σχετικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, οἱ Πάρεδροι καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων ὑποδεικνύονται παρὰ τοῦ Υπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

7. Διάταγμα, προκαλούμενον παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, θέλει ὀρίση εἰδικώτερον τὰ τῆς ἐν γένει ὑποδείξεως τῶν Παρέδρων καὶ ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, τὴν σειράν ἀναπληρώσεως τῶν Παρέδρων καὶ τοὺς λόγους καὶ τὸν τρόπον ἀντικαταστάσεως καὶ παύσεως τούτων καὶ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν.

8. Ὁ Γραμματεὺς ἐκάστου πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ διορίζεται ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ ὑποκαταστήματος τοῦ Ἰδρύματος τῆς ἔδρας τοῦ πρωτοβαθμίου ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου.

Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον.

Ἄρθρον 63.

1. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, θέλει συσταθῆ ἐν Ἀθήναις δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον, πρὸς ἐκδίκασιν τῶν, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 59, ἐφέσειν καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 60 ἀσκουμένων προσφυγῶν.

2. Τὸ δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Προέδρου, τεσσάρων μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως:

3. Ὁ Πρόεδρος τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου καὶ τρεῖς ἀναπληρωταὶ αὐτοῦ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος διορίζονται ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετούντων Ἐφετών.

4. Τὰ δύο ἐκ τῶν μελῶν τοῦ δευτεροβαθμίου ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου διορίζονται ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, κεντημένων πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν ἰδίων διορίζονται καὶ ἐξ ἀναπληρωτῶν τῶν, ἐν λόγῳ, μελῶν.

Ἐκ τῶν λοιπῶν δύο μελῶν ὁ εἰς δέον ἢ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργοδοτῶν, ἀποκαλούμενος ἐργοδοτικὸν μέλος, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὴν τῶν μισθωτῶν, ἀποκαλούμενος ἐργατικὸν μέλος.

Τοῦ ἐργοδοτικοῦ μέλους διορίζονται διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος τέσσαρα ἀναπληρωματικά. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους διορίζονται τέσσαρα ἀναπληρωματικά τοῦ ἐργατικοῦ μέλους.

5. Τὸ ἐργοδοτικὸν καὶ τὸ ἐργατικὸν μέλος καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν διορίζονται ἐκ διπλασίου τῶν διοριστέων ἀριθμοῦ προσώπων, ὑποδεικνυμένων εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, καθ' ἃν τρόπον ὑποδεικνύονται εἰς αὐτὸν τὰ πρόσωπα, ἐξ ὧν διορίζονται τὰ ἐργοδοτικά καὶ ἐργατικά μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος.

6. Ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ καθιᾶνται ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων τοῦ Ἰδρύματος.

7. Πρὸς ταχυτέραν ἐκδίκασιν τῶν υποθέσεων δύναται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, νὰ χωρισθῇ τὸ δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον εἰς δύο τμήματα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ μὲν πρῶτον τμήμα συγκροτεῖται ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 2 Προέδρου μελῶν καὶ Γραμματέως, τὸ δευτέρον τμήμα ἐξ ἐνὸς τῶν ἀναπληρωτῶν τοῦ Προέδρου τοῦ πρῶτου τμήματος, ὡς Προέδρου, ἐκ δύο ἀναπληρωματικῶν τῶν ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων μελῶν αὐτοῦ, ἐξ ἐνὸς ἀναπληρωματικοῦ τοῦ ἐργοδοτικοῦ μέλους, ἐξ ἐνὸς ἀναπληρωματικοῦ τοῦ ἐργατικοῦ μέλους καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων τοῦ Ἰδρύματος, ὡς Γραμματέως.

Οἱ ἀπομένοντες ἀναπληρωταὶ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν ἀναπληροῦσι τοὺς Προέδρους καὶ τὰ μέλη τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ

δευτέρου τμήματος κατὰ σειράν, ὀριζομένην διὰ τοῦ ἀνωτέρου Διατάγματος.

8. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, θέλουσιν ὀρίσθῃ οἱ λόγοι καὶ ὁ τρόπος ἀντικαταστάσεως καὶ παύσεως τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

Κοιναὶ διατάξεις

Ἄρθρον 64.

1. Τὰ πρωτοβάθμια διοικητικὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια, τὸ δευτεροβάθμιον διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον ἢ ἕκαστον τῶν τμημάτων τούτων ἀποτελοῦσιν ἰδίας ἀνεξαρτήτους ἄρχας.

2. Ὁ διορισμὸς τῶν Προέδρων καὶ Παρέδων καὶ τῶν Γραμματέων τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων, καὶ τῶν ἀναπληρουμένων αὐτούς, ὡς καὶ τοῦ Προέδρου, τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης.

3. Οἱ Πάρεδροι τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων καὶ τὰ μέλη (τακτικὰ καὶ ἀναπληρωματικά) τοῦ δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου, διορίζονται ἐπὶ διετῆ θητεία.

3. Οὐδεὶς διορίζεται, οὐδὲ δύναται νὰ εἶναι Πάρεδρος (τακτικὸς ἢ ἀναπληρωματικὸς) πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἢ τακτικὸν ἢ ἀναπληρωματικὸν ἐργοδοτικὸν ἢ ἐργατικὸν μέλος τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου:

α) Ἐὰν δὲν ἔχει συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

β) Ἐὰν δὲν κατοικῇ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ, οὐ μετέχει, ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

γ) Ἐὰν δὲν ἔχει ἀπολυτήριον τοῦλάχιστον δημοτικοῦ σχολείου, καὶ

δ) Ἐὰν κατεδικάσθῃ ἢ καταδικασθῇ εἰς τίνα τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 22 καὶ ἐπομένων τοῦ ποινικοῦ νόμου.

4. Ἡ ιδιότης τοῦ Προέδρου (τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ) ἢ τοῦ τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ ἐργοδοτικοῦ ἢ ἐργατικοῦ μέλους τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ιδιότητα ὑπαλλήλου τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως ἢ τοῦ τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωματικοῦ μέλους τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τούτων ἢ τῶν παρ' αὐτῶν συστασμένων ἐπιτροπῶν.

5. Διὰ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Προέδρου ἢ τῶν Παρέδρων πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου ἢ τῶν τμημάτων τούτου ἐφαρμόζονται ἀνάλογως αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἐναντίον ἀποφάσεως ἀπορριπτικῆς τὴν αἴτησιν ἐξαίρεσεως οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται.

Δὲν συγχωρεῖται ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐξαίρεθέντος.

6. Αἱ δαπάναι λειτουργίας τῶν Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων καθορίζονται διὰ κανονισμοῦ καὶ καταβάλλονται παρὰ τοῦ Ἰδρύματος, βαρύνουσαι τοὺς φορεῖς τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ λόγον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐτοῖς ἡσφαλισμένων.

Διαδικαστικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 65.

1. Οἱ διάδικοι δύναται νὰ ἐμφανίζονται ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων καὶ διὰ πληρεξουσίων.

Κανόνισμος θέλει ὀρίση τὰ ἀνώτατα ὄρια τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐκ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων καὶ δικολάβων.

2. Ἡ ἐκδίκασις τῶν υποθέσεων διεξάγεται καὶ ἀπόγτος τοῦ προσηγόντως κληθέντος διαδίκου.

3. Αί κλήσεις τών διαδίκων και τών μαρτύρων ενεργούνται παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ πρωτοβαθμίου ἢ τοῦ Γραμματέως τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου ἢ τῶν τμημάτων τούτου, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν ὁρισμῶν τῆς ποινικῆς δικονομίας.

4. Ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν πρωτοβαθμίων ἢ τοῦ δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου ἢ τῶν τμημάτων τούτου εἶνε δημοσία καὶ προφορική. Δι' ἀποφάσεων ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου δύναται ν' ἀποκλείεται ἡ δημοσιότης τῆς συζητήσεως, ὡσάκις κρίνεται ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν.

5. Τὰ πρωτοβάθμια καὶ τὸ δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον ἢ τὰ τμήματα τούτου, ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν ὑποθέσεων, ἀναζητοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, χρησιμοποιοῦντα καὶ ἐλευθέρως ἐκτιμῶντα πάντα τὰ ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις ἐπιτρεπόμενα ἀποδεικτικά μέσα.

Κατὰ τῶν ψευδορκούντων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 266 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἐὰν ἀποδείξεις δέον νὰ διεξαχθῶσιν ἐκτὸς τῆς ἔδρας των, τὰ πρωτοβάθμια καὶ τὸ δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν ἀσφαλιστικὸν δικαστήριον, ἢ τὰ τμήματα τούτου θύναται ν' ἀναθέτωσιν τὴν διεξαγωγὴν εἰς κατώτερον δικαστήριον ἢ ἄλλην δημοσίαν Ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς διεξαγωγῆς.

6. Αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων, τοῦ δευτεροβαθμίου τοιοῦτου ἢ ἐκάστου τῶν τμημάτων αὐτοῦ, ἐκδίδονται ἠτιολογημέναι καὶ ἀπαγγέλλονται ἐν δημοσίᾳ αὐτῶν συνεδριάσει.

7. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Δικαιοσύνης, θέλουσιν ὁρισθῆ τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῶν Προέδρων τῶν πρωτοβαθμίων Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ δευτεροβαθμίου τοιοῦτου ἢ τῶν τμημάτων αὐτοῦ, ὁ χρόνος καὶ τόπος τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν, ὁ τρόπος καὶ ἡ σειρά εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν, ὡς καὶ ὁ τρόπος λήψεως, κοινοποιήσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν.

Ἐῤυρσις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων.

δικαστηρίων.

Ἄρθρον 66.

1. Διὰ τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 8 τοῦ ἄρθρου 31 συμβάσεων, τῶν συναπταμένων μετὰ τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συναλλασσόμενων ἰατρῶν, φαρμακοποιῶν ἢ πάσης φύσεως θεραπευτηρίων, δύναται νὰ ὀρίζεται, ὅτι αἱ μετὰ τῶν ἐκ τῶν συμβάσεων ἀναφύμεναι διαφοραὶ λύονται παρὰ πρωτοβαθμίων Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων ἢ τοῦ δευτεροβαθμίου τοιοῦτου ἢ τινὸς τῶν τμημάτων αὐτῶν κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένην διαδικασίαν, ἀποκλειομένης τῆς τακτικῆς τοιαύτης.

2. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων, ἐπὶ τῶν, περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος, διαφορῶν, ἵνα καταστώσιν ἐκτελεσταί, δέον νὰ περιαφθῶσιν τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἔδρα τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ δικαστηρίου.

Κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐνεργουμένης περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται.

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

Συμβούλιον τῶν Κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Σύστασις—Σύνθεσις.

Ἄρθρον 67.

1. Παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (Διεύθυνσις Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας) συνιστᾶται Συμβούλιον τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀποκαλούμενον ἐν τοῖς ἐκόμενοις Συμβούλιον, ὅπερ ἀπαρτίζεται ἐκ τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων μελῶν.

2. Τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου εἶναι :

α) εἰς καθηγητὴς ἐκ τῶν διδασκόντων Πολιτικὴν Οἰκονομίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἢ τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν.

2. εἰς τῶν παρὰ τῇ αὐτῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ ἢ τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καθηγητῶν τῶν Μαθηματικῶν.

γ) ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

δ) εἰς Ἐφέτης ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν.

ε) Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

στ) δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν.

ζ) δύο ἀντιπροσώπων τῶν μισθωτῶν.

καὶ η) δύο ἐπιστήμονες, ἐμφανίζοντες εἰδικότητα εἰς τὰ θέματα τῆς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας δικαιούται νὰ παρίσταται εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου καὶ νὰ προεδρεύῃ αὐτῶν, ἔχων πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τακτικοῦ μελούς τοῦ Συμβουλίου.

3. Ἐκτάκτα μέλη εἶναι :

α) εἰς καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

β) Ὁ Διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ὑγείας τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς.

γ) Ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

καὶ δ) εἰς ἀντιπρόσωπος τῶν ἰατρῶν.

4. Παρὰ τῷ Συμβουλίῳ ὑπάρχει γραμματεὺς οὗτος καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ, ὀρίζονται διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐκ τῶν γραμματέων ἢ εισηγητῶν τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου ἐπικουρεῖται εἰς τὰ ἔργα του παρ' ἐνὸς γραφέως τοῦ, ὡς ἀνω Ὑπουργείου, ὀριζομένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ.

Διορισμὸς τῶν μελῶν.

Ἄρθρον 68.

1. Ὁ διορισμὸς τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐνεργεῖται διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

2. Οἱ ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν διορίζονται ἐκ τριπλασίου τῶν διοριστέων ἀριθμοῦ προσώπων, ὑποδεικνυομένων εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦτου, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας ὁρισθησόμενα.

3. Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται γενικιώτερας σημασίας ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις τῶν ἰατρῶν, ὁ ἀντιπρόσωπος τούτων παρὰ τῷ Συμβουλίῳ διορίζεται ἐκ τῶν ἰατρῶν, ὑποδεικνυομένων εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ὑγιεινῆς ὅστις ἐκλέγει τὸν διοριστέον καὶ τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ. Ὑφισταμένων πλείων τῆς μιᾶς τοιοῦτων ὀργανώσεων ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς, ὀρίζει τὴν ἐξ αὐτῶν δικαίωμένην νὰ ὑποδείξῃ τούς, περὶ ὧν ἀνωτέρω, τρεῖς ἰατροὺς.

4. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὀρισθῆσονται οἱ λόγοι ἀντικαταστάσεως τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α, β, δ, στ, ζ καὶ η τακτικῶν μελῶν καὶ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α καὶ δ ἐκτάκτων τοιοῦτων.

Οἱ ἀντικαταστάται διανύουσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς θητείας τῶν ἀντικαθισταμένων.

5. Διὰ τοὺς παρὰ τῷ Συμβουλίῳ ἀντιπροσώπους, τῶν ἐργοδοτῶν, μισθωτῶν, τῶν ἰατρῶν καὶ τὰ ὑπὸ στοιχεῖον η τακτικὰ μέλη αὐτῶν ἰσχύουσι αἱ ἀπαγορεύσεις καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 64 παράγραφος 3.

6. Τὸ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Συμβούλιον Ἐπιπέτειας Ἐργατικῶν Ἀσφαλίσεων, ἄμα τῇ πρώτῃ

συγκροτήσει του Συμβουλίου καταργείται, αι δε αρμοδιότητες αυτου, μεταβιβάζονται εις το Συμβούλιον.

Λειτουργία του Συμβουλίου.

Άρθρον 69.

1. Τα τακτικά μέλη του Συμβουλίου, άμα τῷ διορισμῷ των, συνεργόμενα προσκλήσει και υπό την προεδρείαν του Νομικού Συμβούλου, εκλέγουσι μεταξύ αυτών τον Πρόεδρον και τον Αντιπρόεδρον του Συμβουλίου.

2. Το Συμβούλιον καλείται εις συνεδρίασιν υπό του Προέδρου η τούτου άπόντος η κωλυομένου παρά του Αντιπροέδρου λογίζεται εν άπαρτία παρόντων έπτά τουλάχιστον τακτικών μελών, λαμβάνει δε αποφάσεις δια της πλειοψηφίας των παρόντων τακτικών και εκτάκτων μελών, δια ψήφων όμως ουχι όλιγωτέρων των πέντε, νικώσης εν ίσοψηφία της γνώμης ύπερ ης έδόθη η ψήφος του προεδρεύοντος.

Τα έκτακτα μέλη του Συμβουλίου καλούνται εις συνεδριάσεις τούτου μόνον προκειμένου περι γνωμοδοτήσεων επί των σχεδίων κανονισμών των προβλεπομένων παρά των άρθρων 31, παράγραφος 1, 2, 6, 7 και 8, 32, 33, 35 παρ. 3 και 6, 47 εδάφιον τελευταίον και 58.

3. Η ήμερησία διάταξις των συνεδριάσεων του Συμβουλίου καταρτίζεται παρά του Προέδρου και τούτου άπόντος η κωλυομένου, παρά του Αντιπροέδρου τα δε πρακτικά συντάσσονται έπιμελεία τῷ Προέδρου και τῷ Γραμματέως και υπογράφονται παρ' αυτών.

Τα πρακτικά του Συμβουλίου μετά των εκθέσεων των εισηγητῶν και των Εισηγητικῶν Επιτροπῶν δημοσιεύονται κατ' έτος εις ίδιον τεύχος.

4. Αι αποζημιώσεις των μελών του Συμβουλίου και των Εισηγητῶν η των αποτελούντων τας Εισηγητικὰς Επιτροπὰς και αι λοιπαί δαπάναι του Συμβουλίου βαρύνουσι το Ίδρυμα, όρίζονται δε δια πράξεων του Υπουργού Εθνικῆς Οικονομίας, εκδιδομένων μετά γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρυματος και δημοσιευομένων εν τῇ Εφημερίδι της Κυβερνήσεως.

5. Δια Διατάγματος, προκαλουμένου παρά του Υπουργού Εθνικῆς Οικονομίας, όρισθήσονται εν λεπτομερείᾳ τὰ καθήκοντα του Προέδρου και του Γραμματέως του Συμβουλίου και τὰ της εκπληρώσεως των έργων τούτων.

Εισηγηταί και Εισηγητικαί Επιτροπαί.

Άρθρον 70.

1. Τα εις την ήμερησίαν διάταξιν του Συμβουλίου αναγραφόμενα θέματα δύνανται, προ πάσης συζητήσεως εν συνεδρίασει αυτου, να παραπέμπωνται παρά του Προέδρου η, τούτου άπόντος η κωλυομένου, παρά του Αντιπροέδρου, εις Εισηγητὰς η Εισηγητικὰς Επιτροπὰς εκπληρούσας τὰ έργα των κατά τὰ δια Διατάγματος, προκαλουμένου παρά του Υπουργού Εθνικῆς Οικονομίας όρισθησόμενα.

2. Ως Εισηγηταί η μέλη Εισηγητικῶν Επιτροπῶν δύνανται, να όρίζωνται μέλη τακτικά η έκτακτα του Συμβουλίου, ο Τμηματάρχης Κοινωνικῆς Πρόνοιας, ο Γενικός Επιθεωρητῆς Εργασίας η οι παρά τῷ Τμήματι Κοινωνικῆς Πρόνοιας του Υπουργείου Εθνικῆς Οικονομίας Εισηγηταί.

Οσαίτις Εισηγητικῆς Επιτροπῆς μετέχει εργοδοτικῶν μέλος του Συμβουλίου, άπαρατήτως δεόν να μετέχη αὐτῆς και εργατικῶν τοιούτου και άντιστρόφως.

Άρμοδιότητες.

Άρθρον 71.

1. Εκτός των δι' έτέρων διατάξεων του παρόντος νόμου ανατιθεμένων εις το Συμβούλιον λειτουργιῶν και καθηκόντων, έργα του Συμβουλίου είναι :

α) Η γνωμοδοτήσεις επί παντός νομοσχεδίου, Διατάγματος η κανονισμοῦ αναφερομένου εις τον θεσμόν των Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων.

β) Η μέριμνα της τελειοποιήσεως του θεσμοῦ τούτου δια της καταρτίσεως ειδικού προσωπικοῦ, της επιστημονικῆς έρευνας των προβλημάτων των Κοινωνικῶν Ασφαλίσεων και της εκδόσεως περιοδικῶν δημοσιευμάτων και επιστημονικῶν εργασιῶν, πρωτοτύπων η εν μεταφράσει, και δια της παρακολουθήσεως επισήμων η επιστημονικοῦ ενδιαφέροντος Συνεδριῶν κοινωνικῆς πολιτικῆς.

και γ) Η προσπάθεια μορφώσεως παρά τῷ πληθυσμῷ ασφαλιστικῆς συνειδήσεως δια λαϊκῶν περιοδικῶν δημοσιευμάτων και δια της οργανώσεως διαλέξεων, αναφερομένων εις τούς σκοπούς της κοινωνικῆς ασφαλίσεως.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'.

Κυρώσεις και τελικαί διατάξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Κυρώσεις.

Ευθύνη και προστασία των οργάνων των φορέων της

ασφαλίσεως

Άρθρον 72.

1. Τα μη εκ δημοσίων υπαλλήλων τακτικά και αναπληρωματικά μέλη του Συμβουλίου, των Διοικητικῶν Συμβουλίων των φορέων της ασφαλίσεως η των παρ' αυτών συνιστωμένων τακτικῶν η εκτάκτων η εποπτικῶν επιτροπῶν και του Εποπτικοῦ Συμβουλίου του Ίδρυματος, οι πρόεδροι και τα εργαδοτικά-εργατικά μέλη του Διοικητικοῦ Ασφαλιστικοῦ Δικαστηρίου και οι αναπληρωταί αυτών, ως και οι υπάλληλοι και υπηρέται των φορέων της ασφαλίσεως και του Συμβουλίου υπέχουσι, εν τῇ εκτελέσει των καθηκόντων των, τὰς ποινικὰς ευθύνας των δημοσίων υπαλλήλων και απολαύουσι της ύπερ τούτων θεσπισμένης δια του ποινικοῦ νόμου ειδικῆς προστασίας.

2. Οι ιατροί, φαρμακοποιοί, μαία και νοσοκόμοι, οι συμβαλλόμενοι μετά του Ίδρυματος, κατά την εκπλήρωσιν των έναντι τούτου, αναλαμβανομένων υποχρεώσεων, υπέχουσι τὰς ευθύνας και απολαύουσι της ειδικῆς προστασίας, περι ὧν η προηγουμένη παράγραφος.

Επαυξήσεις εισφορῶν δια μη τήρησιν μέτρων υγιεινῆς και

ασφαλείας.

Άρθρον 73.

1. Προκειμένου περι εργοδοτῶν μη συμμορφουμένων προς τὰ μέτρα, τὰ υποδεικνυόμενα παρά των εν άρθρῳ 54 παράγρ. 2 αναφερομένων οργάνων, δια την υγιεινήν και ασφάλειαν των ησφαλισμένων εις τούς τόπους εργασίας, τὰ δια κανονισμοῦ όρισθησόμενα ὄργανα αυτων φορέων της ασφαλίσεως δύνανται να επαυξάνωσι το πολὺ κατά 50 ο)ο τὰ βαρύνοντα τούς εν λόγω, εργοδότας τμήματα των εισφορῶν.

2. Η επιβολή των ανωτέρω επαυξήσεων αίρεται, ευθύς ως διαπιστωθῇ ὅτι ο εργοδότης συνεμορφώθη προς τὰ υποδειχθέντα μέτρα.

Καταλογισμός ιατρῶν δι' άδικαιολογητῶς χορηγουμένας παροχὰς.

Άρθρον 74.

1. Οι μετά του Ίδρυματος συμβεβλημένοι ιατροί, εάν προκαλῶσιν άδικαιολογητῶς την παρ' αυτου η των λοιπῶν φορέων της ασφαλίσεως χορηγήσιν παροχῶν, επιβαρύνονται δια της αξίας τούτων ύπερ του χορηγήσαντος, τὰς εν λόγω παροχὰς φορέως.

2. Δια την εφαρμογήν της προηγουμένης παραγράφου, το άδικαιολογητον της χορηγήσεως των παροχῶν κρίνεται παρ' Υγειονομικῆς Επιτροπῆς εκ των παρὰ του παρόντος νόμου προβλεπομένων, η δε απότιμησις των εξ αυτών εις είδος και ο εις θάρος των υπευθύνων ιατρῶν καταλογισμός ένεργείται δι' αποφάσεων των αρμοδίων, δια την άπονην των εν λόγω παροχῶν, οργάνων των φορέων της ασφαλίσεως.

Στέρησις παροχών.— Έκπτώσις.

Άρθρον 75.

1. Ο ήσφαλισμένος ή ό συνταξιούχος εάν, διά δικαστικής απόφασεως, τιμωρηθή δι' άδίκημα διαπραχθέν εις βάρος του Ίδρύματος ή των υπαλλήλων ή υπηρετών αυτού ή των μετά τούτου συμβεβλημένων ιατρών, μαιών, φαρμακοποιών και νοσοκόμων, δύναται να στερηθή των εις χρέημα παροχών της ασφαλίσσεως εν όλω ή εν μέρει, επί χρόνον ούχι μακρότερον των τριών μηνών.

Ο ούτω στερούμενος των παροχών ήσφαλισμένος δεν απαλλάσσεται κατά τον χρόνον της στερήσεως, του κατά τού άρθρον 26 βαρύνοντος αυτόν τμήματος των εισφορών.

2. Ο ήσφαλισμένος ή ό συνταξιούχος εάν, ποιηται, αυτός ή μέλος της οικογενείας του, κατάχρησιν των παροχών της ασφαλίσσεως άσθενείας, δύναται να κηρύσσεται έκπτωτος των επί αυτών δικαιωμάτων του επί χρόνον ούχι βραχύτερον του μηνός, ούδέ μακρότερον των τριών μηνών.

Διά τον έκπίπτοντα ήσφαλισμένον ισχύουσιν αι διατάξεις του τελευταίου εδαφίου της προηγουμένης παραγράφου.

Ποινικαί διατάξεις.

Άρθρον 76.

1. Εάν δεν υπάρχη περίπτωσης εφαρμογής αυστηροτέρων διατάξεων του ποινικού νόμου, διά κρατήσεως από 3 μέχρι 30 ήμερών ή διά προστίμου μέχρι 500 δραχμών ή δι' άμφοτέρων των ποινών τούτων, τιμωρείται πās όστις διά ψευδών δηλώσεων ή πληροφοριών έτυχεν ή επίζητεί να τύχη των παροχών της ασφαλίσσεως ή ό παραβαίνων τους όρισμούς του παρά του άρθρου 4 παραγρ. 1 προβλεπομένου κανονισμού ή ό δι' άπευπούς ή θουρυδώνους συμπεριφορας εις τή Ιατρεία του Ίδρύματος δυσχεραίνων τή εν αυτοίς επιτελούμενον έργον.

2. Διά προστίμου από δραχμών 100 μέχρι 2.000 τιμωρείται πās έργοδότης, εάν παραβή τους όρισμούς του άρθρου 5 παρ. 5 και 9 παρ. 1 των βάσει τούτων εκδιδομένων Κανονισμών και του άρθρου 27 παράγραφος 1.

Εν περιπτώσει ύποτροπής, τή ποσόν του κατά τή ανωτέρω επιβαλλομένου προστίμου πολλαπλασιάζεται αναλόγως του αριθμού των διακεκριμένων παραβάσεων ή του αριθμού των προσώπων, εις βάρος των οποίων έγινε τή παραβάσις, χωρίς όμως εν τώ συνόλω να υπερβή τās δραχμάς 10.000 διά τās έντός μιας έβδομάδος λαθούσας χώραν παραβάσεις.

3. Διά του ανωτέρω προστίμου τιμωρείται ό έργοδότης, ό κατά παραβάσιν του άρθρου 27 παρακρατών εκ του μισθού των ήσφαλισμένων ποσά ανώτερα των εν άρθρω 26 εις βάρος τούτων όριζομένων.

Τή ποσόν των εν λόγω προστίμων πολλαπλασιάζεται αναλόγως του αριθμού των διακεκριμένων παραβάσεων ή του αριθμού των προσώπων, των βλαπτομένων εκ της παραβάσεως, χωρίς όμως εν τώ συνόλω να δύναται να υπερβή τās δραχμάς 20.000 διά τās έντός μιας έβδομάδος λαθούσας χώραν παραβάσεις.

4. Διά φυλακίσεως μέχρι τριών μηνών και διά χρηματικής ποινής μέχρι 3.000 δραχμών τιμωρούνται τās, περι ών ή παράγραφος 2 του άρθρου 9, όργανα εν περιπτώσει παραβάσεως των όρισμών αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ'.

Τελικαί Διατάξεις.

Μετάστασις ήσφαλισμένου εις έτερον φορέα ασφαλίσσεως.

Άρθρον 77.

1. Επί μεταβολής εν τή επαγγελματική άπασχολήσει του ήσφαλισμένου, συνεπαγομένης άλλαγής του φορέως της ασφαλίσσεως, ή υπαγωγή αυτού εις τήν ασφάλισιν συνεχίζεται παρά τώ νέω φορεί, κατά τās διεπούσας τούτον διατάξεις.

Εις τήν ανωτέρω περιπτώσιν τή ύπερ του ήσφαλισμένου, παρά τώ πρώτω φορεί, ποσόν του μαθηματικού αποθέματος μεταφέρεται εις τον νέον φορέα, ό δέ διαδραμών χρόνος ασφαλίσσεως του ήσφαλισμένου λογίζεται ως διανυθείς παρά τώ νέω φορεί, εις μισθολογικής όμως κλάσεως συνεπαγομένης εισφοράς εκ των οποίων τή διά τον εν λόγω χρόνον μαθηματικόν απόθεμα παρά τώ φορεί τούτω να μη υπερβαίνη τή εκ του πρώτου φορέως μεταφερόμενον. Εάν τή εις τον νέον φορέα μεταφερόμενον ποσόν είναι ύπερτερον του μαθηματικού αποθέματος, όπερ ήθελε σχηματισθή παρά τώ φορεί τούτω κατά τον διαδραμόντα χρόνον ασφαλίσσεως, του ήσφαλισμένου κατ'εταγμένου καθ' όλον τον χρόνον τούτον εις τήν ΙΧ μισθολογικήν κλάσιν, ή διαφορά αποδίδεται εις τον ήσφαλισμένον παρά του νέου φορέως, αποφάσει του Διοικητικού αυτού Συμβουλίου.

Ο τρόπος εξευρέσεως του ύπερ έκάστου ήσφαλισμένου μαθηματικού αποθέματος όρισθήσεται διά Κανονισμού.

2. Από της δημοσιεύσεως του παρόντος νόμου, αι διατάξεις του άρθρου 49 του νόμου 4548 καύουσι να ισχύουσι δι' έκαστον Δήμον, άμα ως τή προσωπικόν αυτού υπαχθή εις τήν ασφάλισιν του παρόντος νόμου, τās δέ ποσά των μέχρι του χρονικού τούτου σημείου ένεργηθειών κρατήσεων επί του μισθού του υπαχθέντος εις τήν ασφάλισιν προσωπικού αποδίδονται εις τή Ιδρυμα μετά καταστάσεως έμφανίσεως τή όνοματεπώνυμον των προσώπων, επί των μισθών των οποίων ένεργήθησαν αι κρατήσεις και τās παρ' έκάστου τούτων παρακρατηθέντα ποσά, προς αναδρομικόν ύπολογισμόν της υπαγωγής των προσώπων τούτων εις τήν ασφάλισιν, καθ' ή θέλει όρίση κανονισμός. Επί θανάτου τινός των, εν λόγω, προσώπων, έπισυμβάντος κατά τον μέχρι της υπαγωγής τούτων εις τήν ασφάλισιν χρόνον, τή ποσόν των επί του μισθού αυτού ένεργηθειών κρατήσεων αποδίδεται παρά του ιδρύματος, εφαρμοζομένων των διατάξεων της παραγράφου 2, 3 και 4 του άρθρου 43 του παρόντος νόμου.

Αι διατάξεις των άρθρων 48,50, 51 και 52 του αυτού νόμου 4547 απερί καταστάσεως των δημοτικών υπαλλήλων» από της δημοσιεύσεως του παρόντος νόμου καταργούνται.

3. Πάσα άμφισβήτησις άναφουμένη εκ της εφαρμογής του παρόντος άρθρου λύεται όριστικώς και άνεκκλητώς δι' αποφάσεων του Συμβουλίου των Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Ισχύουσαι διατάξεις δι' άτυχήματα εργασίας.

Άρθρον 78.

1. Εις περιπτώσιν άνικανότητος προς εργασία, άναπηρίας ή θανάτου, όφειλομένου εις άτύχημα εκ βιαίου συμβάντος έπελθόντος εν τή εκτελέσει της εργασίας ή εξ άφορηής αυτής, εάν ό παθών έχει υπαχθή εις τήν ασφάλισιν και ως εκ τούτου δικαιούται ούτος, ή, εν περιπτώσει θανάτου του, τās εν άρθρω 42 αναφερόμενα ποσά, των παροχών των ασφαλίσεων του παρόντος νόμου, ό οικείος έργοδότης απαλλάσσεται της εκ των διατάξεων του Β. Διατάγματος της 24 Ιουλίου 1920 απερί κωδικοποιήσεως των νόμων περι εϋθνής προς άποζημιώσιν των εξ άτυχήματος εν τή εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων» ως αύται έτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ύποχρεώσεως προς καταβολήν της παρά τούτων προβλεπομένης άποζημιώσεως και έξόδων νοσηλείας και κηδείας.

2. Από της διαλύσεως του Γαμείου των Μεταλλευτών καταργούνται αι διατάξεις, αι καθορίζουσαι τήν παρά τούτου χορηγούμενην προστασίαν εις τους εργατάς ή υπαλλήλους μεταλλείων, μεταλλουργείων, όρυχείων και λατομείων.

Συμβάσεις Ίδιωτικών Ασφαλιστικών έπιχειρήσεων δι' άτυχήματα εργασίας.

Άρθρον 79.

1. Αι παρά των κατά τή Β. Διάταγμα, περι ού τή προηγουμένον άρθρον, ύποχρέων εις άποζημιώσιν εν περιπτώσει άτυχήματος συναφθείσαι συμβάσεις, περι μεταθέσεως των διά τήν περιπτώσιν τούτην ύποχρεώσεών των εις ίδιαιτικές ασφαλι-

στικάς ἐπιχειρήσεις, διατηρούνται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς λήξεώς των, οὐχὶ ἄλλως καὶ πέραν τῆς 1 Ἰανουαρίου 1934. Αἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συναπτόμεναι ὡς ἄνω συμβάσεις παύουσιν ἰσχύουσαι ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς οὗς ἀναφέρονται μισθωτῶν.

2. Ἐὰν τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίας ἐναντι μισθοῦ εἰς ἐργοδότην συμβεβλημένον κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1934, ἰσὺν τμήμα τῶν εἰσφορῶν τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἐν λόγῳ, ἐργοδότην, μειοῦται, διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον ἰσχύος τῆς συμβάσεως, κατὰ 25ο)ο ἢ δὲ ἐκ ταύτης δεσμευμένη ἰδιωτικὴ ἀσφαλιστικὴ ἐπιχειρήσις, ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ ἐπέλθῃ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς εἰς τι τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸν οἰκείον φορέα τῆς ἀσφαλίσεως τὸ ποσὸν ὕπερ ἐκ τῆς συμβάσεως ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πρὸς θεραπείαν τοῦ παθόντος καὶ ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἢ τῶν κληρονόμων του. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐὰν αἱ, παρὰ τοῦ φορέως τῆς ἀσφαλίσεως χορηγηθεῖσαι ἢ χορηγητέαι, κατὰ τὸν παρόντα νόμον, εἰς τὸν παθόντα ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 42, παροχαὶ ὑστεροῦσι κατὰ ποσὸν τὸ παρὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀσφαλίσεως ἐπιχειρήσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταβληθέντος εἰς τὸν φορέα τῆς ἀσφαλίσεως, οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὴν διαφοράν εἰς τὸν παθόντα καὶ τοῦτου θανόντος ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 42.

3. Πᾶσα ἀμφισβήτησις ἀναφυσμένη ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου μεταξὺ τῶν φαρῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν

ἰδιωτικῶν ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, λύεται ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλίτως δι' ἀποφάσεων τοῦ Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν, ἐν λόγῳ, ἀποφάσεων ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 66 παράγραφος 2.

Κανονισμοί.

Ἄρθρον 80.

1. Οἱ παρὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενοι κανονισμοὶ θεσπίζονται διὰ Διαταγμάτων προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἰδρύματος καὶ τοῦ Συμβουλίου.

2. Διὰ τὰς, περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος, γνωμοδοτήσεις τάσσονται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀνάλογοι προθεσμίαι, ὧν παρερχομένων ἀπράκτων, ὁ Ὑπουργὸς δύναται νὰ προκαλῇ τὰ σχετικὰ Διατάγματα.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Ὑπουργόν, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου, οὗ ἡ ἰσχύς ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαΐου 1932.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Τὰ Μέλη

Π. ΒΟΥΡΛΟΥΜΗΣ, Κ. ΛΙΑΩΡΙΚΗΣ, Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, Δ. ΔΙΓΚΑΣ, Π. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ, Π. ΘΗΒΑΙΟΣ, Δ. ΙΑΣΩΝΙΔΗΣ, Γ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ.